

Người Con Gái Mang Tên Tuyết

Contents

Người Con Gái Mang Tên Tuyết	1
1. Chương 1: Anh Ta Là Hạ Lâm Phong	2
2. Chương 2: Thiên Thần Mặt Trời Và Bóng Đêm	3
3. Chương 3: Trở Về.	7
4. Chương 4: Ai Là Lâm Thư Tuyết?	9
5. Chương 5: Vì Lý Do Gì?	11
6. Chương 6: Tin Đồn	14
7. Chương 7: Mèo Vồn Chuột.	18
8. Chương 8: Mạnh Long Hành Động	25
9. Chương 9: Khởi Nguồn	28
10. Chương 10: Âm Mưu	32
11. Chương 11: Ngọt Tựa Như Mơ	37
12. Chương 12: Thư Tuyết Ra Tay	45
13. Chương 13: Người Con Gái Không Tầm Thường	48
14. Chương 14: Triền Miên	52
15. Chương 15: Triền Miên	56
16. Chương 16: Buổi Hẹn Đầu Tiên	61
17. Chương 17: Ghen	69
18. Chương 18: Bá Đạo	74
19. Chương 19: Hạ Lâm Phong Nổi Giận	78
20. Chương 20: Mê Hoặc Yêu Mị	83
21. Chương 21: Suy Sụp	88
22. Chương 22: Gặp Lại	95
23. Chương 23: Yêu Thương Liệu Có Quay Trở Về	102
24. Chương 24: Anh Đã Yêu Em, !!	110

Người Con Gái Mang Tên Tuyết

Giới thiệu

Một người con gái tài năng xinh đẹp, cao ngạo xem thường những thứ giả dối bất nhân, vừa tốt nghi

1. Chương 1: Anh Ta Là Hạ Lâm Phong

Màn đêm buông xuống, gió lạnh vãn thổi bên ngoài khoảng trời trống vắng, nhẹ nhàng, luân phiên không đổi, gây cho người ta cảm giác mát lạnh thư thái, nhưng ở một nơi, trong một căn phòng lớn không ánh đèn, cảm giác nóng rực mãnh liệt lan tràn khắp nơi.

Tiếng rên rỉ phiêu lãng khắp nơi trong phòng, còn có tiếng thở trầm ổn của một người đàn ông, tựa như đã thú đang nhắm nhe con mồi của mình, đầy áp lực, lại gần hơn nữa, âm thanh ẩm muối càng đậm thêm, dường như còn có thể nghe thấy tiếng da thịt đang va chạm vào nhau đầy tình dục.

Trên chiếc giường loại King khổ rộng, qua ánh đèn ngủ lập lòe mờ ảo, hình ảnh đôi nam nữ hiện lên rõ nét hơn, người đàn ông như vua của bóng đêm đầy mị hoặc, mái tóc đen tuyền, đôi mắt sâu hút, sống mũi cao và môi mỏng bạc tình, gương mặt trong lúc này vẫn đóng băng như thường ngày, anh ta không hề thương tiếc tiếng nức nở dưới thân mà vẫn tiếp tục luật động ngày một nhanh hơn.

Cô gái dưới thân, đôi mắt ngập tràn sương mù che phủ, môi đỏ hé mở, phát ra những tiếng rên rỉ cùng đau đớn nặng nề, đôi bàn tay đã cố vươn ra để chạm vào trước mặt người đàn ông, nhưng đều bị cánh tay sắt đá kia kìm lại.

Từ lúc bắt đầu, cô vẫn chưa thể chạm vào anh ta, giây phút hạnh phúc khi mình được chọn là người tối nay đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó, chỉ là vỡ nát đớn đau, bởi vì ngoài việc hứng chịu những đau đớn do người đàn ông vô tình này mang lại, thì cô không hề cảm thấy vui sướng, cô, chỉ là công cụ tiết dục như bao người khác.

Người đàn ông này, ngay từ lúc đầu, thậm chí là chưa hề nhìn cô lấy một lần, đôi mắt sâu đen ấy như đang chìm vào một nơi nào đó, khoảng cách xa đến nỗi cô không thể nào với tới, cho dù là anh ta đang ở trước mặt, nhưng ngoài việc cảm nhận sự vô tình lạnh lẽo ra, cô không hề nhìn thấy gì hết.

“A...a...a....”

Giây phút cuối cùng, va chạm càng nhanh hơn, như là báo hiệu cho sự chấm dứt, người đàn ông không hề thương tiếc, tựa như tiếng la vút cao và gương mặt đã ngất lịm đi của cô gái không hề liên quan gì đến mình.

Anh ta đứng lên, mắt không liếc người con gái đang nằm kia một cái, khoác áo ngủ lên, chân không do dự mà bước ra khỏi phòng, trước khi bóng anh ta biến mất ở hành lang, bên môi, lời nói vô tình lại rơi ra một lần nữa:

“Mang đi”

Người canh gác này giờ ngoài cửa nghe anh ta nói xong lại hoàn toàn không hề có sự ngạc nhiên nào cả, bước vào, lấy tấm lụa trên tay bao lấy cô gái lại, rồi lại bước ra khỏi phòng, như thể là chuyện này, đã quá quen thuộc với chính anh vậy.

Tiếng nước chảy vang ra từ một căn phòng khác, khoảng cách rất xa so với căn phòng vừa này, chỉ duy nhất giống một điều, là màu sắc chủ đạo cũng là màu đen.

Lại gần tiếng nước hơn nữa, có thể nhìn thấy qua bức tường làm bằng thủy tinh trong, người đàn ông đang đứng dưới vòi sen, để mặc cho những giọt nước rơi xuống mặt mình, đôi mắt, hoàn toàn nhắm lại.

Không biết anh ta đang nghĩ tới chuyện gì, mà gương mặt kia ngày càng đanh lại, một lúc sau, mắt mở ra, tay dầm mạnh vào tường, chứa đựng sự tức giận cùng phần nộ mãnh liệt, tựa như là vừa rồi, đã có chuyện gì đó tác động đến anh rất lớn.

Tiếng nước ngừng chảy, khoác lên người chiếc áo ngủ đen tuyền, cánh cửa xoay hé mở, anh ta bước ra khỏi phòng tắm, ngồi xuống ghế sofa sang trọng, ánh đèn chột tắt, rồi cũng như mọi ngày, luôn có một người đàn ông cầm ly rượu trong bóng tối, nhắm nhĩ từng giọt rượu cay nồng.

...

Trụ sở tập đoàn Hạ Lâm

Trên tầng cao nhất của tòa nhà chín mươi tầng, thư kí kiêm trợ lý Đình Văn đưa lên mười tập hồ sơ cho người tối cao của tập đoàn Hạ Lâm, anh ta không quên giới thiệu qua nội dung của mười bản hồ sơ này.

“Thưa chủ tịch, đây là top dẫn đầu mười trường đại học, bên phía Unis, trường dẫn đầu trong các trường cũng đã giới thiệu người nổi bật nhất năm nay của họ, họ hy vọng sẽ không làm Hạ Lâm thất vọng”

Sở dĩ tập đoàn Hạ Lâm được bình chọn là một tập đoàn dẫn đầu trong nền kinh tế trẻ, là bởi vì ngoài việc là một địa phương vững chắc về tiền tài và địa vị ra, thì hầu hết các nhân tài của các trường đại học trên thế giới đều bị Hạ Lâm thu nhận. Ai chẳng biết, mục đích đầu tư của Hạ Lâm vào mười trường đại học danh tiếng nhất thế giới là gì, Hạ Lâm, không bao giờ đầu tư không lấy lời, chắc hẳn, đây chính là lợi nhuận cao nhất mà các tập đoàn khác ao ước.

Người đàn ông ngồi quay lưng lại phía Đình Văn vẫn không nói gì, biết mình có thể lui ra, Đình Văn để tập hồ sơ lên bàn, cúi đầu xin phép, đóng cửa và bước ra khỏi phòng, anh ta biết, những lúc không nói gì, tức là đồng ý, và muốn phân biệt được điều này, anh ta đã phải mất gần năm năm để nhận biết.

Một lúc sau khi Đình Văn đi thì chiếc ghế cao rộng sang trọng mới quay lại, người đàn ông hai chân vắt chéo, nổi bật đôi chân dài và đẹp, hai tay đan lại vào nhau, trong bộ vest hiệu của riêng mình, nhìn anh ta càng tuấn tú sang trọng hơn, người đàn ông ấy không ai khác chính là Hạ Lâm Phong, tiêu điểm của truyền thông và phụ nữ.

Mất liếc chồng hồ sơ vừa được mang lên, anh ta không vội lấy ra xem thử, chiếc ghế lại một lần nữa quay đi, hướng về phía cửa kính rộng lớn, ngoài trời, tất cả đều là một màu trắng tinh thuần khiết, và hiện lên rõ nét sự khác biệt, là trong đôi mắt sâu đen hút hồn, phẳng phất như còn đọng lại những hoài niệm của dĩ vãng xa xưa, và nó, lại một lần nữa thoát trần.

...

2. Chương 2: Thiên Thần Mặt Trời Và Bóng Đêm

Mười lăm năm trước, tại trường quốc tế WP

Những chiếc xe đắt tiền nối tiếp nhau dừng lại, cánh cửa mở ra, các học sinh bước xuống, nhìn bọn chúng, tựa như những thiên thần xinh xắn đáng yêu.

Nổi bật nhất trong đó, là chiếc xe đứng ở vị trí thứ nhất, khi đứa trẻ bước xuống, theo sau nó là hai người vệ sĩ, mặc dù chỉ mới mười một tuổi, nhưng khí thế trên gương mặt non nớt ấy, cũng khiến người ta phải ca ngợi.

Đứa trẻ ấy không ai khác chính là Hạ Lâm Phong, tiểu thiếu gia của tập đoàn Hạ Lâm, nổi tiếng với tính tình ít nói và sự thông minh tuyệt đỉnh, Hạ Lâm Phong vừa bước đi được vài bước thì chợt dừng lại, bởi vì phía trước cậu ta, lại xuất hiện một viên đá nhỏ cản đường.

Nói một trường quốc tế như WP mà có đá trên đường đi của học sinh thì thật nực cười, thật ra, đây không phải một viên đá nhỏ, mà là một cô bé xinh xắn tựa thiên thần, vốn dĩ Hạ Lâm Phong gọi cô là viên đá nhỏ, vì cảnh tượng này đã diễn ra rất nhiều lần.

Lần nào cũng vậy, những cô bé này sẽ ca ngợi và nói thích cậu ta, muốn chạy đến và chạm vào người cậu ta, có khi còn làm bánh, tặng quà, đứng hát trước mặt cậu ta, thậm chí khùng điên đến mức muốn múa cho cậu ta xem. Tất cả đều khiến cậu ta cảm thấy nhàm chán và nghĩ rằng họ chỉ là những viên đá cản đường, nhưng sao trước mắt, ánh nhìn lại lạ lẫm như vậy.

Cô bé đứng trước mặt cậu ta khoảng tám tuổi, mái tóc đen như mực, mềm như lụa, bông bênh như những đợt sóng nhỏ, tóc mái bằng ôm lấy gương mặt trái xoan tròn xúng xính, đôi mắt to tròn nhìn cậu ta, thậm trí cậu ta không biết được, nếu nó mở to hết cỡ thì sẽ như thế nào, hàng lông mi đen dài cong vút, môi đỏ như cánh hoa đào mới nở, hình như còn có hai lúm đồng tiền ở hai bên. Mặc trên người chiếc váy xòe tím, càng nổi bật thêm nước da trắng hồng mịn màng, phía sau cô, những tia nắng sớm như đang bao lấy và tỏa sáng, làm cho tất cả mọi vật đều bị lu mờ, không thể phủ nhận, cô thật xinh xắn, nhưng, cũng chỉ là viên đá nhỏ như bao viên đá nhỏ khác thôi.

Hạ Lâm Phong chỉ mới nghĩ đến cô cũng như những người khác, thì đôi tay nhỏ bé đột nhiên giơ lên, hai vệ sĩ thấy hành động này quen quen, lập tức che cậu tatrước thiếu gia mình, nào ngờ, cô bé trước mắt không tiến lên hay chạy lại, mà chỉ đứng ở vị trí cũ, cánh tay giơ lên chỉ thẳng về phía Hạ Lâm Phong, phát ra lời nói dễ nghe như tiếng nhạc rồi quay người bước đi.

“Hạ Lâm Phong, tôi nhất định sẽ thắng anh”

Hai người vệ sĩ cảm thấy hành động của mình bị lạc lõng, không làm gì khác hơn là đứng lên và tự ho một mình, Hạ Lâm Phong không nói gì, gương mặt đanh lại một chút rồi dãn ra, bước chân vững vàng hướng về phía bóng dáng vừa chạy.

Từ ngày đó trở đi, trên các bảng thành tích của trường, luôn có hai cái tên song hành với nhau, Hạ Lâm Phong cùng Lâm Thư Tuyết, và đây cũng chính là lần gặp đầu tiên của cậu ta và cô, cũng từ đây, đôi mắt luôn vô cảm đã biết chú ý đến một người.

Hai năm sau đó, mọi chuyện vẫn tiếp tục diễn ra, dù là vẫn cạnh tranh với nhau, nhưng không thể phủ nhận, là hai đứa trẻ đã biết để ý đến đối thủ của mình, mà có lẽ, chính chúng cũng không nhận ra điều ấy.

Lâm Thư Tuyết ngồi dưới gốc cây cổ thụ, hai tay nhỏ bé cầm cây móc đan, từng mũi từng mũi đan những sợi len đầy rối rít, cô mới học đan len và sẽ hoàn thành tác phẩm đầu tay này để dành tặng một người rất quan trọng, hy vọng người ấy sẽ thích nó.

Nghĩ vậy, gương mặt hiện lên sự thích thú và vui mừng, Lâm Thư Tuyết vẫn tiếp tục những mũi đan cuối cùng của mình, mặc dù chỉ còn vài mũi cuối, nhưng đến khi cô dừng lại, thì cũng đã gần vào giờ học rồi.

Cầm chiếc khăn quàng cổ màu tím nhỏ nhắn trong tay, Lâm Thư Tuyết hài lòng với tác phẩm đầu tay của mình, vừa mới đứng lên và đang muốn dời đi, thì hình ảnh trước mắt làm chân thoáng dừng lại.

Hạ Lâm Phong đang tiến về gốc cây cổ thụ, ở trên lầu nhìn xuống, cậu ta thấy cô đang ngồi làm gì đó, tiến lại gần mới biết, hóa ra cô bé đang tập đan len, cậu ta còn biết cô sẽ tặng ai.

Mắt liếc nhìn chiếc khăn len màu tím, thấy nó cũng bình thường như bao cái khăn khác, thậm trí còn xấu hơn nữa, nhưng nếu là cô đã kì công làm bằng chính tay mình, cậu ta cũng không ngại mà nhận nó, mẹ thường nói, không được làm người khác thất vọng.

Đợi một lúc mà không thấy Lâm Thư Tuyết nói gì, Hạ Lâm Phong nghĩ rằng cô còn ngại, nhìn cô, cậu talên tiếng trước.

“Mặc dù nó xấu, nhưng tôi không ngại nhận đâu”

Lâm Thư Tuyết vốn định dời đi, nhưng Hạ Lâm Phong lại tới, còn nói lời nói hết sức lạ thường, cậu ta không phải đầu óc có vấn đề chứ, làm sao cô có thể tặng quà cho cậu ta chứ, cậu ta nghĩ cậu ta là ai, thật nực cười.

“Không phải cho anh”

Hạ Lâm Phong cứ nghĩ cô còn ngại, vẫn cho rằng suy nghĩ kia của mình là đúng, thông dong nhìn cô, cậu ta nói tiếp.

“Không cần ngại, tôi biết cô làm nó để tặng tôi”

Lâm Thư Tuyết càng nghe càng tức, cậu ta dựa vào đâu mà khẳng định cô làm nó cho cậu ta chứ, chính cái thái độ tự tin kiêu ngạo luôn cho mình là đúng này khiến cô ghét không chịu được.

“Anh nghĩ mình là ai chứ”

Hạ Lâm Phong thấy cô giận giữ, còn trừng mắt với mình, nghĩ cô then hóa thành giận, cậu ta nói luôn điều cậu ta đã biết cho cô hiểu, cũng không hiểu vì sao, khi biết được chuyện này, cậu ta cũng không cảm thấy ghét nó.

“Chẳng phải cô làm nó để tặng tôi sao, cô không phải để ý đến tôi còn gì”

Lâm Thư Tuyết nghe đến đây, tức giận nhỏ bé lên đến đỉnh điểm, ngoài gương mặt đang giận giữ và đôi mắt mở to tròn như viên bi ra, thoang thoang trên hai má, phơn phớt hai rạng mây hồng tụ lại.

“Anh...anh...nếu anh muốn, tôi không thèm nữa”

Ném cái khăn về phía Hạ Lâm Phong, Lâm Thư Tuyết chạy về hướng phòng học, bỏ mặc lại phía sau, gương mặt đầy tức giận ngờ ngàng.

Hạ Lâm Phong bị ném đồ vào mặt, tức giận tột cùng, đang định ném cái khăn đi, thì một dòng chữ nhỏ “Lâm Thiên Bảo” được đan vụng về bên góc phải đã làm cậu ta phải dừng lại, hóa ra, đây mới chính là chủ nhân của chiếc khăn, một người như cậu ta, trước nay chưa bao giờ cảm thấy mất mặt như thế này.

Sở dĩ Hạ Lâm Phong có cái suy nghĩ buồn cười ấy cũng không phải vô duyên mà có, là cậu ta đã tình cờ nghe được mấy cô bạn cùng lớp cô ngồi nói chuyện với nhau. Nói cô là muốn gây chú ý cho cậu ta mới làm như vậy, còn nói cô đang làm cái gì đó tặng cho cậu ta, thật không ngờ, lại gánh chịu mất mặt như thế, đúng là miệng mấy đứa nhiều chuyện không thể tin được. Nhưng mà cho dù cô có làm tặng cậu ta, thì cậu ta chưa chắc gì đã nhận lấy, nghĩ như vậy, nhưng chiếc khăn vốn dĩ sẽ rơi xuống đất lại được nằm yên vị trong túi áo của ai đó.

Giờ tan học, những chiếc xe hơi sang trọng như thường ngày lại xuất hiện, Hạ Lâm Phong tâm trạng không tốt bước ra khỏi thang máy, đứng dưới hiên trường, nhìn ra ngoài, trời vẫn còn đang mưa rất to, có lẽ bây giờ, hai người vệ sĩ của cậu ta đang trên đường cầm dù vào, mắt đang nhìn mưa chợt chuyển hướng, là Lâm Thư Tuyết từ thang máy bên kia đang đi về phía mình.

Lâm Thư Tuyết trên đường lên lớp thì đã suy nghĩ, là tại sao cô lại vứt chiếc khăn cho Hạ Lâm Phong, cậu ta nói như vậy, nhưng cô không có như thế thì cũng đâu cần để ý đến, sao không như mọi khi, mặc kệ người ta nói gì, đều im lặng mà không thèm để ý chứ, đây là chiếc khăn cô tặng em trai nhân ngày nó tròn năm tuổi mà.

Nghĩ vậy, khi thang máy vừa dừng đến phòng học, cô lại ấn tiếp xuống tầng trệt, quay lại gốc cây đại thụ tìm chiếc khăn nhỏ bé của mình, lại không thấy nó đâu cả, nếu Hạ Lâm Phong không vứt đi, thì chắc cậu ta còn đang giữ.

“Hạ Lâm Phong”

Hạ Lâm Phong nghe cô gọi tên mình, không hiểu vì sao lại chột thót tim, cậu ta còn chưa muốn gặp lại cô đâu.

“Chuyện gì”

“Cái khăn đâu”

Hạ Lâm Phong nghe cô hỏi, gương mặt vẫn không có biểu cảm gì, nhưng trong lòng, lại hứng thú và thích chí tột cùng, sao lại hỏi đến khăn, không phải vứt đi rồi sao, giờ hỏi hận, muốn lấy lại nó chắc, nghĩ dễ dàng như thế à, cô sẽ phải trả giá vì đã kinh thường cậu ta như vậy.

“Vứt rồi”

“Vứt ở đâu”

“Không nhớ”

Mắt nhìn thấy hai vệ sĩ của mình đi đến, Hạ Lâm Phong không để ý đến cô nữa, chân bước đi về phía trước, mới bước được vài bước, thì tiếng quát đằng sau làm cậu ta chột dừng lại.

“Dừng lại”

Mặt nhỏ nhắn của Lâm Thư Tuyết hiện lên sự tức giận, bước đến trước mặt Hạ Lâm Phong, chỉ thẳng vào cậu ta, giọng giận dữ lên tiếng, hành động hoàn toàn khác với biệt danh thiên thần lạnh giá của mình.

“Hạ Lâm Phong, tôi nhất định sẽ đoạt được anh”

Hạ Lâm Phong nhìn cô bước đi, lời cô vừa phát ra khiến cậu ta trong giây phút phải suy nghĩ đến, là cô nói đoạt khấn lại hay là đoạt lấy cậu ta, mà việc gì cậu ta phải dừng lại theo lời cô nói, vừa nghĩ, bóng người cũng biến mất dưới màn mưa.

Từ ngày ấy, trong ngăn bàn học tập, ngoài sách vở ra, cậu ta lại có thêm một vật bé nhỏ khác, cậu ta không nghĩ rằng, nó sẽ theo cậu ta đến suốt mười mấy năm sau, và khéo khi, là cả suốt cuộc đời của mình, cũng từ ngày hôm nay trở đi, đôi mắt ấy, đã chú ý đến một người.

Ba năm sau đó, khoảng thời gian vẫn yên bình trôi qua, trong ba năm này, Lâm Thư Tuyết càng tỏ ra đối đầu với Hạ Lâm Phong hơn, bằng chứng là đã có những bài thuyết trình đối đầu gay go ác liệt, những lời biện chứng bài luận hết sức hùng hồn của hai bên, chính vì thế, mà khoảng thời gian hai người bên nhau cũng nhiều hơn lúc trước.

Vào một ngày mưa rơi, tiếng chuông tan học vang lên, học sinh còn lại ngày một ít dần đi, chỉ còn lại trong trường, vài bóng người bé nhỏ đang chờ đợi, chờ người nào đó đến đón mình đi khỏi nơi lạnh lẽo này.

Mưa cũng nhẹ bớt, Hạ Lâm Phong mười sáu tuổi, vẻ đẹp hoàn toàn khác hẳn khi xưa, như là đã được trạm khắc rất nhiều những đường nét của tuổi trưởng thành, thêm vào đó là lạnh lùng cao ngạo, tuấn tú đầy khí thế hơn trước, cậu ta bước ra khỏi hiên trường, đi trong cơn mưa nhẹ, nổi bật tướng người cao đẹp, nhưng lại thấy phảng phất chút cô đơn, tiếng gọi đằng sau đột nhiên vang lên làm bước chân cậu ta dừng lại.

“Hạ Lâm Phong”

Hạ Lâm Phong nghe tiếng gọi tên mình, quay người lại, cậu ta thấy cô gái đang đứng trước mặt, mái tóc đen dài ngang lưng, không bông bênh mà ẩm ướt, đôi mắt to tròn long lanh đen láy, trong đó, hình như còn đọng đầy những ánh sao lấp lánh, không biết đó là mưa hay nước mắt, những giọt mưa rơi nhẹ xuống người cô, như những viên pha lê tỏa sáng.

“Có chuyện gì sao Lâm Thư Tuyết”

Từ trước đến nay, người khiến cậu ta dừng bước chân chờ người, khiến cậu ta quay đầu và nhìn lại, trong ngôi trường này, ngoài Lâm Thư Tuyết ra thì không có người thứ hai, đúng vậy, người đứng trước mặt cậu ta chính là Lâm Thư Tuyết mười ba tuổi.

Lâm Thư Tuyết nhìn Hạ Lâm Phong, vẫn không nói gì mà chỉ lặng im nhìn cậu ta, Hạ Lâm Phong còn đang định lên tiếng, thì tiếng nói của cô vừa phát ra, đã khiến cậu ta không thể mở miệng được.

“Hạ Lâm Phong, tôi từ nay về sau sẽ không bao giờ để ý đến anh nữa”

Hạ Lâm Phong chưa nói được gì thì Lâm Thư Tuyết đã chạy đi, nhưng trong giây phút ngắn ngủi, cậu ta thấy những ngôi sao đọng lại trong mắt cô rơi xuống, hòa cùng với màn mưa lạnh giá, nó như những viên kim cương sáng ngời, nhưng lại làm tim cậu ta, trong giây phút ấy nhói đau.

Mưa vẫn nhẹ nhàng rơi, những học sinh đã được đón về hết, duy chỉ có một người, lại bị một người khác bỏ rơi, cậu ta đã đứng yên ở nơi ấy trong giây lát, nhưng cũng đủ làm trái tim cậu ta đóng băng, lạnh như chính cơn mưa ngày hôm nay vậy.

Từ ngày ấy trở đi, trên các bảng thành tích, trong các buổi thuyết trình bài luận, cái tên Lâm Thư Tuyết hoàn toàn biến mất, mà chỉ còn duy nhất Hạ Lâm Phong.

Cũng từ ngày ấy, trái tim mới bắt đầu ấm lên chột ngội lạnh, lạnh như nó không còn tồn tại.

3. Chương 3: Trở Về.

Hạ Lâm Phong mở mắt, sự lạnh lẽo càng tăng lên gấp đôi, những hoài niệm hoàn toàn bị che lấp, Lâm Thư Tuyết, Lâm Thư Tuyết, cô đừng để tôi gặp một lần nào nữa, nếu để tôi gặp lại, lúc ấy tôi sẽ đòi lại cô gấp đôi.

Quay ghế lại, cầm lấy tập tài liệu đầu tiên lên xem, mở cánh bìa bằng màu vàng sáng chói, đôi mắt hiện lên bất ngờ cùng tia lóe sáng kì lạ, dòng chữ rất nhiều, văn bằng liệt kê không hết, nhưng cái tên “Lâm Thư Tuyết” bằng bút vàng nổi bật hơn hết lại đập ngay vào mắt người nhìn, bên cạnh đó, tấm ảnh một cô gái xinh đẹp được dán yên vị một chỗ đã thu hết ánh nhìn của mọi người.

Tập đoàn Hạ Lâm

Mọi người trong phòng ban vẫn đang làm việc bình thường như mọi ngày khác, nhưng hôm nay, đã có một sự kiện gây xôn xao khắp công ty, chứng tỏ, đây là một tin HOT hiếm thấy.

Nhã Kỳ, thư ký của giám đốc Lưu, một tay cầm chồng hồ sơ, tay kia cầm mấy quyển sách kinh tế dày, trong lúc đi lấy tư liệu cho cấp trên, cô gái được mệnh danh bà tám của khoa thư ký này không quên chạy vào văn phòng để buôn dưa lê một chút, giọng lanh lảnh vui tai đậm chất bà tám chuyên nghiệp vang lên, thu hút lỗ tai mọi người.

“Mọi người nghe gì chưa, lần này Chủ tịch cho máy bay tư nhân của công ty đi đón mười nhân viên mới, nghe nói người còn đích thân ra sân bay đón nữa đấy”

Các nhân viên tới muộn chưa được nghe, lập tức nhao nhao lên, những người nghe rồi thì tiếp tục hóng hớt xem có tin mới gì không, cho máy bay đi đón người mới, là một chuyện trước nay chưa từng có, chứ đừng nói là đích thân chủ tịch đi đón, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, một cô gái không kìm được ngạc nhiên mà thốt lên.

“Trời...chủ tịch đi đón sao, có biết lý do nào khác nữa không”

Nhã Kỳ chấp hai tay vào hông, kẹp theo luôn hai chồng tư liệu, cô nàng tự tin vì nguồn thông tin của mình luôn là nóng hổi, nhìn mọi người đang nhao nhao chờ đáp án của mình, thích trí, cô phang luôn một câu nói hết sức dí dỏm.

“Ngoài lý do trên, hiện nay tổ mật thám chưa tìm thấy nguồn tin nào nữa, ngày mai nhất định sẽ có thông tin mới cho mọi người”

Đám người nghe Nhã Kỳ nói vậy, đang muốn hô lên hưởng ứng, thì gương mặt xuất hiện đột ngột phía sau Nhã Kỳ làm tắt cả lời nói đều bị chặn lại, quay ngoắt vào bàn làm việc, trong lòng ai ai cũng nói lời xin lỗi đến cô bạn vui tính, Nhã Kỳ à Nhã Kỳ, đừng trách chúng tôi nha, là bất ngờ không kịp phản ứng thôi, chúc cô may mắn.

Nhã Kỳ nhìn thấy đám người biểu hiện khác thường, còn đang định lên tiếng thắc mắc, nào ngờ tiếng nói sắc nhọn vang lên bên tai làm cô giật mình không đỡ kịp.

“Lý Nhã Kỳ, cô xem ra rất rảnh phải không?”

Người vừa lên tiếng chính là Vân Vũ Phương, giám đốc kinh doanh, có biệt danh bà La Sát, Lý Nhã Kỳ dĩ nhiên không muốn đụng độ với mẹ La Sát này, cười cười một cái, cô nàng chạy mất mạng.

“Chào giám đốc Vân, ngày mới tốt lành, tôi còn việc bận, xin phép đi trước”

Nếu là thường ngày, Vân Vũ Phương có lẽ sẽ không quan tâm đến mấy bà tám này, nhưng hôm nay, chuyện chủ tịch đích thân đi đón nhân viên mới làm tâm tình cô rất xấu, phải nói là đặc biệt xấu.

Vân Vũ Phương quay người bước đi, mọi người trong phòng liếc nhìn một cái rồi cười vang lên, ai chẳng biết bà La Sát Vân Vũ Phương này để ý chủ tịch chứ, chắc hẳn hôm nay thấy chủ tịch khác lạ nên mới nổi cơn điên, nhưng không sao, bọn cô càng thích nhìn bà nổi cơn điên, mong cho bị khủng luôn đi.

Sự kiện nóng hổi truyền tai nhau, chẳng mấy chốc, tám mươi chín tầng rộn lên lời bàn tán, nhưng lúc này, ở một nơi khác, nguyên nhân của cơn lốc lại rất bình yên, bình yên như đây là chuyện hiển nhiên phải có.

Sân bay tư nhân Hạ Lâm.

Hạ Lâm Phong ngồi trong phòng chờ, vẫn là dáng ngồi đẽ vường như thường ngày, nhưng chỉ khác một điều, là hình như, tâm trạng của anh ta hôm nay không tệ, điều này có thể nhận thấy được qua đôi mắt sáng có thần kia.

Giám đốc nhân sự và trợ lý Đinh Văn đứng hai bên phía sau Hạ Lâm Phong, cả hai người họ, mặc dù là đi cùng và làm việc trực tiếp với Hạ Vũ Phong, nhưng hai người họ cũng không khác gì đám người ở công ty, bọn họ cũng không hiểu lý do vì sao chủ tịch lại đích thân đến đây.

Sau ngày Đinh Văn đưa hồ sơ cho Hạ Lâm Phong, lập tức nhận được thông báo của chủ tịch, chủ tịch muốn anh ta thông báo đến mười nhân viên mới kia, nói rằng ba ngày sau họ sẽ chính thức đến công ty nhận việc, họ sẽ được máy bay tư nhân đón tận nơi, và được đáp xuống thẳng nóc nhà cao nhất của Hạ Lâm.

Khi nghe thấy chuyện này, chính anh ta cũng cảm thấy ngạc nhiên, từ khi đi theo chủ tịch, chuyện này chưa bao giờ xảy ra, cho dù là bộ trưởng kinh tế đến, chủ tịch cũng chưa chắc gì đã đích thân đi đón, rốt cuộc là vì sao chứ.

Hạ Lâm Phong trước nay không có thói quen dài dòng giải thích, điều đó chứng minh, lời anh ta nói ra là đúng, quyết định đặt ra sẽ không bao giờ thay đổi, và dĩ nhiên, sẽ chẳng có ai giám sát anh ta làm sai cả, trước đây thì có, nhưng mười năm nay, vẫn chưa từng xảy ra.

Hạ Lâm Phong vẫn đưa mắt nhìn ra ngoài bức tường bằng kính, không ai biết anh ta đang suy nghĩ gì, chỉ thấy trong đôi mắt kia, lóe lên những tia sáng kỳ lạ.

Máy bay đã đáp xuống, xuất hiện từ từ trước mắt người trong phòng, đôi mắt kẻ động sáng lên, nhìn từng người từ chiếc máy bay bước xuống, nó mang lại một cảm giác nghẹt thở, tựa như gã thợ săn đang nhắm nhe rình rập con mồi của mình.

...

Tại tập đoàn Hạ Lâm, khi tin sốt mới có chiều hướng giảm xuống một chút, và tất cả còn đang chờ mong chiếc máy bay kia hạ cánh, thì trước cánh cửa sang trọng của công ty, một bóng dáng thon dài nhỏ nhắn bước vào.

Người bảo vệ thấy có người đến, tưởng là phóng viên hay phụ nữ đến làm phiền chủ tịch, hai người lập tức canh ta ngang trước mặt cô gái kia, giọng nói cứng rắn vang lên.

“Xin hỏi cô là ai, công ty có quy định...”

Hai người còn chưa kịp nói xong, đôi tay trắng hồng đưa ra tờ giấy nhỏ, cô gái ngẩng đầu lên, vẻ đẹp làm hai chàng bảo vệ phải ngây ngốc trong chốc lát.

Một người trong đó rất nhanh lấy lại khí thế, nhìn qua tờ giấy, thấy con dấu đỏ tươi của chủ tịch, lúc đó mới biết đây là nhân viên mới của công ty, trả lại cô tờ giấy, anh ta lập tức tránh đường.

“Mời cô lên thẳng phòng chủ tịch”

Cô gái cười nhẹ cảm ơn, miễn phí hau lúm đồng tiền xinh xắn, bước đi trước con mắt thất thần một lần nữa của hai gã bảo vệ, hòa nhập vào ánh sáng ban mai dịu dàng, không hiểu vì sao, trong mắt hai gã bảo vệ này, bóng dáng của cô như bị ánh sáng bao quanh, làm chói mắt người nhìn.

Được tiếp tân đưa lên phòng chủ tịch, cô gái chọn một chỗ ngồi lý tưởng cho mình, nhấp một ngụm trà mới được pha, đôi môi anh đào cong lên một nụ cười lạ thường.

Sân bay tư nhân Hạ Lâm

Hạ Lâm Phong nhìn chín người đang đứng trước mặt mình, gương mặt hoàn toàn tối đen lại, nếu như có ai giám sát mặt anh ta lúc này, có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo như băng đang tỏa ra, nhưng chắc chắn anh ta, sẽ chẳng có ai ngu ngốc đến mức thế.

Đình Văn đứng đằng sau chủ tịch, anh ta không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhìn chủ tịch này giờ không nói gì, lại có dấu hiệu đang rất giận giữ, anh ta thật sự không muốn nói trong lúc này, nhưng đây là trách nhiệm của anh ta a.

“Thưa chủ tịch, tất cả đã có mặt, ngài có gì cần dặn không?”

Giọng nói vang lên, trong đó chứa đựng thâm trầm và nguy hiểm đang hình thành, đôi mắt tối đen hằn lên những cơn gió lạnh, Hạ Lâm Phong khiến cho chín người trước mắt và cả hai người phía sau không khỏi thót tim.

“Còn ai nữa không?..”

Đình Văn khó hiểu nhìn chủ tịch sau đó quay sang giám đốc nhân sự bên cạnh, thấy giám đốc nhân sự lắc đầu, sau đó như nhớ ra cái gì đó, quay sang thì thầm bên tai anh ta, nghe ra mới hiểu lời chủ tịch hỏi là vì sao, hóa ra có mười người, là còn thiếu một người a.

“Dạ còn thiếu một người”

“Đâu rồi?”

“Là cô ấy từ chối đi máy bay của công ty nên...”

Đình Văn còn chưa kịp nói hết, thì khí lạnh đang tỏa ra khiến anh ta phải ngậm miệng lại, anh ta không biết chuyện gì xảy ra, tại sao chủ tịch lại nổi giận, chẳng lẽ vì anh ta không báo cho người biết chuyện nhỏ này sao, nhưng là trước kia, giám đốc đã cảnh cáo anh ta, những chuyện nhỏ trong công ty không được báo với ngài mà.

Hạ Lâm Phong trong lúc này, có thể hình dung là giết người không cần vũ khí, anh ta không nói gì hết...đứng lên, bước ra khỏi phòng và để lại câu nói lạnh như lưỡi dao, khiến mọi người đều thấy anh ta thật đáng sợ.

“Đi”

Đám người nghe lệnh liền bước theo sau, Đình Văn mồ hôi đầy đầu, anh ta vẫn chưa thoát khỏi khủng hoảng vừa nãy, làm việc cùng chủ tịch, anh ta sợ mình sẽ tổn thất mất mấy năm, anh ta muốn về với tổng giám đốc Trương dụ dằng tốt bụng a.

Lần gặp đầu tiên của chín người với chủ tịch tối cao diễn ra đầy nặng nề, ai ai cũng cảm thấy vị chủ tịch này còn lạnh hơn cả báo chí viết, trong số đó, có một người đã bỏ qua những lạnh lùng nguy hiểm của anh ta sang một bên, trong lòng, đang dâng lên từng đợt sóng nhỏ.

...

4. Chương 4: Ai Là Lâm Thư Tuyết?

Chiếc máy bay màu đen hạ xuống đỉnh cao của Hạ Lâm, tiếng gió thổi mạnh hơn, báo hiệu một cơn dông bão đang chuẩn bị nổi lên, và chỉ còn chờ dịp bộc phát, mọi người trong công ty biết tin chủ tịch về, rất muốn đến giờ nghỉ để biết thêm thông tin từ đội mật thám không chuyên kia.

Trên nóc Hạ Lâm là điểm dừng cao nhất của thang máy, cánh cửa thang máy bằng thủy tinh mở ra, tiếp tân trưởng vội vàng đi đến phía chủ tịch, cúi người, cô lễ phép đứng đằng sau anh ta.

Hạ Lâm Phong trước khi bước đi, chân dừng lại một chút, giọng nói vang lên làm mọi người bị thu hút vào đó.

“Có ai đến tìm tôi không?”

Lễ tân trưởng nghe anh ta nói, sử dụng giọng điệu phù hợp, cúi đầu lên tiếng, rất có tác phong của một lễ tân chuyên nghiệp, mọi cử chỉ hành động, đều khiến người ta thấy vừa lòng.

“Dạ, có cô Lâm Thư Tuyết đến nhận việc.”

Đình Văn nghe Hạ Lâm Phong hỏi, cảm thấy kỳ lạ, phải nói là rất kỳ lạ, bởi vì thường ngày, chủ tịch sẽ không hỏi như vậy, anh ta không giải thích được vì sao lại như vậy, nhưng anh ta chắc chắn ta một điều, là chủ tịch hôm nay rất khác thường, giống như là đang đợi một ai đó.

Hạ Lâm Phong bước đi về phía thang máy chuyên dụng của mình, Đình Văn và những người khác bước sang hướng đối diện anh ta, nếu thang máy của nhân viên là thủy tinh trong suốt, thì thang máy của Hạ Lâm Phong lại như một bóng đêm, đen tuyền đá cẩm thạch lạnh lẽo.

Hạ Lâm Phong đứng trong thang máy của mình, đôi mắt hiện lên những tia sáng mờ ảo, bao phủ lên đó, là bóng đêm đầy giận dữ, tựa như nguy hiểm đang ẩn sâu dưới bình an lặng lẽ, gây cho người ta cảm giác hồi hộp lo lắng, nhưng cũng thích thú và chờ mong.

Thang máy của anh ta dừng lại, nhóm người bên kia đã rất nhanh đứng chờ tại vị trí, đi về phía cánh cửa gỗ lim sang trọng, tất cả mọi người đứng lại, Đình Văn chưa kịp đưa tay ra mở, thì cánh tay Hạ Lâm Phong đã để trước lên đó.

“Cạch”

Hai cánh cửa mở ra, hiện lên cảnh sắc bên trong phòng, đi được vài bước, rồi tất cả đều dừng lại một lần nữa, vì người đang đi đầu tiên kia bỗng nhiên dừng lại.

Đập vào mắt mọi người, là bàn làm việc sang trọng uy nghi, có một sofa của ý đất tiền đặt chính giữa, phía sau chiếc ghế ngồi tối cao là cả một bầu trời trắng tinh được nhìn qua tường kính, một thứ trong gian phòng này, từ những cái nhỏ nhất đến to lớn, tất cả đều được chọn và sắp đặt hết sức hài hòa và đẹp mắt.

Thứ duy nhất không nên có ở đây, là một ly cà phê đã nguội lạnh, nó được đặt yên vị trên chiếc bàn sang trọng, khiến cho người nhìn cảm thấy rất kỳ lạ, bởi vì, chuyện này chắc chắn ta không thể nào xảy ra ở Hạ Lâm, lại còn ở trong phòng của chủ tịch.

Mọi người chỉ tập trung vào ly cà phê khác lạ, mà không ai để ý đến gương mặt lúc này của Hạ Lâm Phong, nếu ai đó đứng đối diện với anh ta lúc này, chắc chỉ muốn đào nhanh một lối thoát.

Hạ Lâm Phong đưa mắt nhìn ly cà phê trên bàn, thứ muốn nhìn thì lại không thấy đâu hết, hàng lông mày hơi nhíu lại, đôi mắt tối đen như vực thẳm, tựa như những bức tường bằng kính kia bị vỡ nát, và những cơn gió kia đã kịp thoát vào, bao lấy một thân tâm trầm lạnh lẽo của anh ta.

Gió như ngày một nhiều hơn, tựa như sự tức giận đang dâng lên tới đỉnh điểm, và nó sẽ nổ tung, nếu...

“Xin lỗi, có thể cho tôi vào không”

Mười hai người còn đang chìm trong suy nghĩ, nghe thấy tiếng gọi phía sau liền quay lại, trước mắt họ, một cô gái trong chiếc váy cách điệu tím hồng, đôi mắt to tròn đen láy, hàng lông mi cong dài đang rũ bóng, tựa như hồ nước mùa xuân được che phủ, đôi môi anh đào đỏ phớt, nước da trắng hồng và nổi bật nhất là mái tóc màu đen óng mượt thả ngang lưng.

Lâm Thư Tuyết vừa đi ra ngoài một chút, quay về đã thấy mười mấy người chặn đường vào, đã thế còn nhìn cô bằng ánh mắt khác lạ kì quái, đôi mắt trong veo như hồ nước không gợn sóng đáp lại những ánh nhìn của mọi người.

Đến khi người đàn ông chính giữa quay lại, trong đôi mắt tưởng như bị đóng băng kia lại khẽ động, dù là rất nhỏ, nhỏ đến nỗi nếu không phải chủ nhân của nó thì sẽ không nhận ra, nhưng rốt cuộc nó đã dao động.

Lâm Thư Tuyết mắt nhìn thẳng người đàn ông đang nhìn mình, cảm giác đầu tiên là áp lực, đôi mắt ấy như một cái nam châm, hút hết tất cả mọi vật, sau đó, là nóng rực như lửa, mãnh liệt như muốn thiêu đốt cô, và cô biết, anh ta là ai.

Khóe miệng khẽ cong, đôi mắt như không để ý mà dời đi ánh nhìn kia, Lâm Thư Tuyết lướt qua mười hai người đang đứng, khẽ gật đầu, cô lên tiếng.

“Xin chào, tôi tên Lâm Thư Tuyết”

Lúc bấy giờ, tất cả mọi người mới nhận ra, đây chính là người thứ mười còn sót lại, hóa ra chính vì cô gái này nên chủ tịch mới giận giữ, cô ta cũng rất gan đăy, để chủ tịch đợi ở sân bay và ly cà phê đã nguội lạnh trên bàn kia, chắc đã gây ác cảm với chủ tịch rồi.

Hạ Lâm Phong dời tầm mắt khỏi cô, quay lưng lại, anh ta bước về chiếc ghế cao nhất của mình, đôi mắt không ai nhìn thấy hiện lên những biến chuyển mơ hồ, Lâm Thư Tuyết, cuối cùng tôi cũng bắt được cô.

...

Khi tất cả đã ổn định, mười người đứng ngang nhau trước bàn làm việc của Hạ Lâm Phong, bên cạnh chỉ còn giám nhân sự và thư kí Đình Văn, còn anh ta, vẫn trưn ra dáng ngồi của bậc đế vương cao ngạo, tựa như anh ta đang đứng từ trên cao mà nhìn xuống tất cả mọi người.

Hạ Lâm Phong nhìn lướt qua mười người, nhưng lại lâu hơn khi dừng ở chỗ ai đó, anh ta sẽ làm gì với cô đây, đầu tiên sẽ là gì...

“Giám đốc nhân sự sẽ theo năng lực và chuyên môn để phân công công việc cho mọi người, hy vọng mọi người không làm tôi thất vọng”

“Vâng chủ tịch”

Sở dĩ Hạ Lâm Phong không phân công luôn cho họ, là bởi vì anh ta không xem hết những hồ sơ đó, mà chỉ xem duy nhất một tập hồ sơ kia thôi, từng dòng từng chữ, không thiếu một điều gì hết.

“Mời mọi người về vị trí của mình”

Đình Văn thấy chủ tịch không nói gì hết, nghĩ bây giờ có thể nói họ đi rồi, nào ngờ vừa dứt câu, liền nhận được cái nhìn lạnh lẽo sắc nhọn của chủ tịch, anh ta lại làm gì sai nữa sao, hôm nay anh ta nhớ đâu phải ngày hạn của anh ta, nghĩ thấy hết sức tủ thân, anh ta cúi đầu sửa chữa.

“Xin lỗi chủ tịch”

Hạ Lâm Phong không để ý Đình Văn nữa, nhìn mười người, sau đó nhắm mắt lại, một phút sau, đôi mắt mở ra cùng với lời nói được buông ra đầy kì lạ.

“Mọi người có thể đi...”

Dừng lại một chút, liếc qua người con gái váy tím, anh ta lên tiếng.

“Lâm Thư Tuyết, cô ở lại cho tôi”

Đám người nghe Hạ Lâm Phong nói, lập tức rời đi theo trật tự, nghĩ rằng Lâm Thư Tuyết sẽ bị trĩ trích hay đuổi việc, một số người trong lòng rất cao hứng, đa số những người đó là con gái, bởi vì, với sắc đẹp của Lâm Thư Tuyết, không thể phủ nhận, đó là một đối thủ mạnh.

5. Chương 5: Vì Lý Do Gì?

Lâm Thư Tuyết đơn độc đứng trước bàn làm việc của Hạ Lâm Phong, một phút trước thôi, ở đây còn có rất nhiều người, nhưng bây giờ, chỉ có mỗi mình cô và anh ta.

Hạ Lâm Phong sau khi mọi người đi thì quay lưng ghế lại với cô, từ nãy đến giờ, anh ta vẫn chưa nói gì hết, không phải không nói, mà không biết nói gì, anh ta chỉ biết anh ta không muốn cô rời đi, chỉ biết muốn trừng phạt cô rất nhiều.

“Nếu chủ tịch không có gì căn dặn...”

Lâm Thư Tuyết nghĩ anh ta không có nói gì, mình ở đây chỉ tốn calo miễn phí, mới mở miệng, thì đã thấy chiếc ghế kia quay lại, và đôi mắt nhìn chằm chằm vào mình khiến cô phải dừng lại lời nói trong phút chốc.

“Lâm Thư Tuyết”

“Có tôi”

“Cô về đây để làm gì?”

Giọng nói vừa vang lên kia khiến Lâm Thư Tuyết trong phút giây thoáng khựng lại, nhưng chỉ là trong giây lát, rồi nó lại tan tiến, hay trốn sâu ở một nơi nào đó sâu trong cô, chỉ còn đôi mắt không gợn sóng đối diện với đôi mắt sâu thẳm như đêm đen kia thôi.

“Làm điều tôi đang làm”

“Chẳng phải chính cô đã nói sẽ không bao giờ để ý sao, vậy thì cô về đây làm gì?”

Dời đi ánh mắt đang nhìn mình, Lâm Thư Tuyết chuyển hướng đi phía khác, như là trong đôi mắt đó, có gì đó khiến cô không thể nào nhìn lâu hơn nữa, cảm thấy trong lòng, bị đôi mắt này làm trĩu nặng.

“Tôi về đây cũng đâu có nghĩa là để ý anh”

Hạ Lâm Phong nghe Lâm Thư Tuyết nói dứt câu, như là núi lửa đã phun trào, cơn tức lên tới đỉnh điểm, không kìm lại được mà nổ tung ra, đứng lên khỏi ghế, anh ta bước nhanh về phía cô gái ấy, cầm lấy cái cầm xinh xắn ương bướng đang quay đi kia, buộc cô phải nhìn thẳng vào mắt mình, sự giận giữ hiện lên rõ rệt qua tiếng nói như gằn lên.

“Lâm Thư Tuyết, nói đi, cô nói rõ cho tôi xem”

Khoảng cách của hai người, đo thử xem nào, chưa đủ một gang tay người lớn, mặc dù là có khoảng cách, nhưng mặt đối mặt, hơi thở như giao nhau, nhìn hai người lúc này, lại mang đến cho người nhìn, cái gì đó mờ ám đến kì lạ.

Lâm Thư Tuyết nhìn thẳng Hạ Lâm Phong, lúc sau, đưa tay lên gỡ bàn tay nóng rực trên cằm mình xuống, nhìn thẳng vào mắt anh ta, vẫn là đôi mắt không gợn sóng, cô nói.

“Hạ Lâm Phong, từ này giờ anh nói gì tôi không hiểu, nếu tôi quay lại có lý do nào khác, thì tôi cũng đâu nhất thiết phải nói với anh, chuyện riêng tư của tôi, Hạ Lâm phong, anh lấy tư cách gì hỏi, tôi là một người rất hay quên, tôi cũng không nhớ rõ mình đã gặp anh chưa nữa, tôi về làm việc đây.”

Hạ Lâm Phong bàn tay cứng đờ, mắt vừa quay sang, chỉ kịp nhìn thấy cánh cửa khép lại, trong lòng anh ta, những ngọn lửa giận giữ đang âm ỉ cháy, tựa như là nó đang cố kìm nén lại, sợ nếu như bùng cháy, sẽ vỡ òa và cháy chọi lấy anh ta một lần nữa.

Lâm Thư Tuyết bước đi, để lại trong phòng, một bóng người vẫn còn đứng lặng, khép cánh cửa lại, khoe miệng cong lên một nụ cười khó hiểu, Hạ Lâm Phong, vẫn nhớ sao.

Vũ Phi thấy chủ tịch vừa về đến nhà, đã lập tức nói mình tìm một người tới, anh ta ngửi thấy mùi rượu vang tỏa ra từ người chủ tịch, chủ tịch đã uống rượu, mà còn là rất nhiều, anh ta chưa hề thấy chủ tịch uống nhiều rượu như thế này, đã có chuyện gì xảy ra.

Hạ Lâm Phong từ phòng tắm bước ra, đã nhìn thấy một cô gái đứng gần sofa chờ mình, cầm ly rượu vang lên, anh ta ngồi xuống ghế, giọng trầm khàn lên tiếng giữa không gian không tiếng động.

“Tự mình làm đi”

Cô gái nghe anh ta nói, trong mắt hiện lên ngưỡng chừng không nói hết, hai tay run run cởi cúc áo, nhưng mãi vẫn chưa cởi được cúc thứ ba, giống như đây là lần đầu tiên cô cởi cúc áo cho mình.

“Vũ Phi”

Vũ Phi đứng ngoài cửa, nghe anh ta gọi lập tức đi vào, xem ra chủ tịch không vừa lòng với người mới, anh ta cần phải chọn một ai đó khác, nhưng phải mất hai mươi phút, mà nếu chủ tịch không hài lòng nữa, lúc ấy anh ta sẽ khó tránh khỏi trách nhiệm.

“Mang đi”

Cô gái nghe anh ta nói vậy, mắt ngại ngùng nhìn anh ta, liền biết mình đã sai ở chỗ nào, gương mặt non nớt ngẩng lên, đôi mắt chớp động và giọng dịu dàng vang lên, nhìn cô như một chú cừu non vậy đuôi hồi hồi.

“Tôi xin lỗi, tôi có thể làm được”

Vũ Phi nghe cô nói, không bước về phía cô nữa, quay sang nhìn Hạ Lâm Phong, thấy anh ta không nói gì cả, nghĩ rằng không nên làm phiền anh ta trong lúc này, để cô gái ở trong phòng, Vũ Phi bước ra đóng cửa lại, một tiếng sau quay lại là vừa.

Hạ Lâm Phong không nói gì, không phải vì anh ta chấp nhận cho cô ta ở lại, mà vì trong đầu anh ta, gương mặt kia lại hiện lên, chiếm lấy tất cả suy nghĩ của anh ta, đến khi đôi mắt đen chứa đầy giận giữ sáng lên, thì cô gái kia đã nằm gọn gàng trên chiếc giường rộng lớn.

Hạ Lâm Phong tiến lại, nhìn cô gái đang nhắm mắt, đôi mắt chớp chớp run run, hình ảnh này thật giả dối, tính làm trò với anh ta sao, giả dối y như cô ta vậy, nghĩ đến đây, anh ta tắt đi ánh điện, như con thú mà vồ lấy cắn nát món ăn của mình.

Trong phòng rất nhanh sau đó vang lên tiếng hét thất thanh, tiếng nức nở như còn vang vọng mãi, nhưng tất cả đều bị lấn áp bởi hơi thở trầm ổn đầy áp bức, không gian khiến người ta cảm thấy hoảng sợ trước sự giận dữ hơn là mê đắm trong biển cả dục vọng, mặc dù hai người nhìn rất là ám muội.

Dường như người con gái dưới thân không chịu được nữa, muốn đưa tay bám lấy điểm tựa trên người anh ta, nhưng đều bị vô tình gạt đi, chỉ thấy những động tác hung bạo giữ trọn như cắt cô thành từng mảnh, dòng máu đỏ tươi tràn ra cũng không được ai đó để ý.

Hạ Lâm Phong nhắm mắt lại, không để ý người con gái dưới thân mình có bao nhiêu đau đớn, hình ảnh trong đầu lại hiện lên, giọng nói không quen biết như vẫn còn vang vọng bên tai lúc này, đôi mắt ấy, gương mặt ấy, giọng nói ấy, ngay cả mái tóc ấy, anh ta muốn có nó, anh ta muốn tất cả những gì của cô phải thuộc về anh ta, anh ta muốn trừng phạt cô, lấy lại những gì cô mang lại cho anh ta suốt thời gian qua.

Đi theo với những suy nghĩ ấy là những chuyển động ngày càng mạnh hơn, mỗi thứ anh ta muốn, anh ta lại càng đi sâu hơn nữa, tựa như muốn đục khoét tất cả, cắn nuốt tất cả, anh ta như đang chìm trong suy nghĩ của riêng mình, đến nỗi cô gái dưới thân không chịu được mà ngắt lịm đi lúc nào anh ta cũng không biết.

Hạ Lâm Phong đứng lên, khoác áo rồi đi ra khỏi phòng, cũng như thường ngày, để lại câu nói vô tình, đi về phía bóng tối dày đặc và lại nhốt mình trong cơn ác mộng không lối thoát.

Vũ Phi nhìn đồng hồ trên tay, thời gian đã quá nửa tiếng đồng hồ, anh ta chắc sẽ không nghĩ là do cô gái kia có sức quyến rũ hơn những người trước, với gương mặt lạnh tanh vừa đi qua người anh ta lúc nãy, chắc một điều, chủ tịch đang tức giận, chỉ là phát tiết chưa hết nên mới lâu như vậy. Điều gì khiến chủ tịch giận đến thế, chỉ tiếc là anh ta không thể nào biết nguyên nhân, bởi vì Hạ Lâm Phong, là một người không biết thể hiện cảm xúc ra ngoài, dù là rất nhỏ.

Hạ Lâm Phong đi về phòng của mình, cũng như mọi ngày, anh ta tắm lại, khoác áo, về phía ghế ngồi, cầm ly rượu, và bóng tối lại bắt đầu buông xuống xung quanh, không gian, như đứng lại.

Một lúc sau đó, trong phòng vang lên tiếng thủy tinh vỡ nát, Vũ Phi vừa mới đưa cô gái kia giao cho lái xe, đang định quay về phòng mình, thì chợt nghe tiếng đổ vỡ, bật điện lên, cảnh tượng trước mắt làm anh ta hoảng sợ.

Hạ Lâm Phong ngồi trên ghế sofa, xung quanh là những vỏ chai rượu nổi tiếng, có chai uống hết, có chai chưa hết, một số chai vỡ vụn lẫn lóc dưới sàn nhà, đối diện bức tường, một ly rượu thủy tinh vỡ tan cùng màu đỏ sặc của rượu loang lổ.

“Chủ tịch”

“Đi ra”

Tiếng gằn như rít qua từng hang núi vang lên, Vũ Phi trong lòng dâng lên kinh hãi, tắt điện, anh ta vội vã đóng cửa, bước ra khỏi phòng, như muốn dời xa nơi đã gây lên cho mình những sợ hãi vừa mới hình thành, chủ tịch thật sự đang nổi giận.

Hạ Lâm phong cầm ly rượu trong tay, đôi mắt hẳn lên những sóng đêm lạnh lẽo, trong đó có cuồng phong bão tố, ngọn lửa sáng rực, như muốn thiêu trụi, cuốn đi hết thấy con người.

Lâm Thư Tuyết, nếu cô không nhớ, tôi sẽ nhắc lại cho cô, từng chút từng chút một, để nó phải khắc sâu vào cô, khiến cô không bao giờ quên được, cũng như cơn ác mộng đã in sâu trong tôi suốt mười năm nay, tôi sẽ đòi lại hết, tư cách sao, để xem tôi sẽ lấy tư cách gì với cô.

Hình như lý trí đã bị mang đi, chỉ còn lại giận giữ và điên cuồng do nhớ mong mang lại, khiến chính Hạ Lâm Phong cũng không nhận ra rằng, vốn dĩ, giữa anh ta và Lâm Thư Tuyết, thì ngoài quen biết ra cũng không là gì cả, và hình như, anh ta mong chờ một điều gì đó, lớn hơn nữa.

6. Chương 6: Tin Đồn

Tại lầu năm mươi của phòng kinh doanh, các nhân viên đang tập trung làm việc, thì cánh cửa của ban dự án kế hoạch chợt mở, một số ánh mắt hướng nhìn theo tiếng động, sau đó, lại vang lên những lời bàn tán qua lại.

Vân Vũ Phương thấy vậy, rời khỏi ghế đang ngồi, đi về phía người mới tới, mắt sắc nhọn nhìn chăm chăm như rà xét không chừa chỗ nào, sau đó mới cất lên giọng nói đầy tức giận châm chọc.

“Lâm Thư Tuyết, với tác phong này của cô làm sao có thể làm việc ở Hạ Lâm chứ”

“Giám đốc Vân, tôi nhớ không lầm thì nhân viên được phép đi trễ năm phút, thế này chắc chưa gọi là trễ”

“Công ty cho phép nhưng phòng kinh doanh không được phép như vậy, cô đừng nghĩ có chút sắc đẹp mà không xem ai ra gì”

Lâm Thư Tuyết nghe Vân Vũ Phương nói, mắt liền đưa lên nhìn, trong đó có thần nhiên và kiên nghị, lời nói dứt khoát vang lên, khiến Lâm Vũ Phương dù tức nhưng không thể làm gì được.

“Tôi chỉ biết tập đoàn Hạ Lâm nhận tôi, và tôi sẽ làm theo quy định ở đây, nếu giám đốc Vân còn như vậy, thì chính cô đang làm chậm mất thời gian của tôi đấy”

“Cô...cô...”

“Tôi không nghĩ tôi xấu, nhưng cũng không đến nỗi xem thường người khác, tôi chỉ làm theo quy tắc, xin phép tôi phải về bàn làm việc của mình”

Vân Vũ Phương dù tức nhưng không thể làm gì được, vì chính chủ tịch đã ra quy định mới, mười nhân viên mới tới sẽ chịu sự điều hành trực tiếp của chủ tịch, cô không thể làm gì hơn ngoài tức giận bỏ đi, trước khi đi, không quên tặng kèm cái liếc nhìn đầy cảnh cáo, tiếng gót giày vang lên, nghe thật chói tay và nhức óc.

Nhóm người trong phòng nhìn thấy Vân Vũ Phương đi liền chạy lại chỗ Lâm Thư Tuyết chào hỏi, Lâm Thư Tuyết khiến bọn họ được mở rộng tầm mắt, thật đúng là nhẹ nhàng nhưng quyết liệt, nhìn mặt Vân Vũ Phương lúc đó, trong lòng ai cũng thỏa dạ hả hê.

“Hay lắm Lâm Thư tuyết, tôi thật khâm phục cô đấy, xin chào, tôi tên Đinh Doanh Doanh, rất vui được làm quen”

“Xin chào cô Doanh Doanh”

“Tôi tên Nguyễn Hà, chào Thư Tuyết”

“Chào”

“...”

“...”

Ngày đầu tiên đi làm của Lâm Thư Tuyết là suýt trễ và bị lên mặt, còn nguyên nhân gây lên vấn đề này lại đang trong gara xe để nghỉ dưỡng, thấy mọi người ở đây đều nhiệt tình và cởi mở, Lâm Thư Tuyết cũng thoải mái nhiều.

Có lẽ hôm nay mọi người đều tập trung đổ dồn về phía Lâm Thư Tuyết, mà không ai biết đến sự có mặt của người đi ngang vừa này, một màn thị uy và không khí chào hỏi vui vẻ vừa rồi đều lọt vào mắt anh ta hết.

...

Tầng tám mươi tám chuyên dùng cho các cuộc họp tối cao của chủ tịch và hội đồng quản trị, hôm nay cũng như mọi ngày, không khí rất căng thẳng và nặng nề, bảy mươi thành viên hội đồng quản trị đều xem xét lại kỹ các tư liệu của mình trước khi đưa lên chủ tịch, ai cũng biết, chỉ một lỗi nhỏ trong đây, cũng có thể khiến họ phải rời xa cái ghế mình đang ngồi vĩnh viễn.

Hạ Lâm Phong từ trước đến nay được mệnh danh là người đàn ông khó tính, từ cuộc sống đời thường hay đến công việc riêng tư, anh ta vẫn luôn đòi hỏi rất cao với mọi thứ xung quanh mình, và nếu để anh ta không vừa lòng một điều gì đó, thì chắc hẳn sẽ không có đường cứu chữa.

Người đàn ông mang lại nỗi sợ hãi kinh hoàng cho bảy mươi người đang ngồi ở đây lúc này đang rất im lặng, dáng ngồi cao ngạo, đôi mắt đen sâu cùng với gương mặt như tượng đá, chắc chắn ta một điều, tâm trạng của anh ta hôm nay không tốt cho lắm.

Hạ Lâm Phong vẫn tiếp tục quay lưng nhìn ra bầu trời, trong đầu, lời nói của Lâm Thư Tuyết vẫn vang vọng bên tai, Lâm Thư Tuyết, để xem gương mặt cô có còn thản nhiên được như vậy không.

Thời gian cho một người để báo cáo là rất ít, chỉ có năm phút ngắn ngủi, năm phút ấy phải trình bày gọn nhẹ nhưng đủ ý của một tháng qua, lúc này, một số người đã hoàn thành xong nhiệm vụ thì ngồi yên và hồi hộp chờ nhận xét sau cùng của anh ta, một số người xem lại tư liệu của mình còn một số người vẫn đang trình bày tiếp.

Một lúc sau, tất cả mọi người đều hoàn thành hết công việc báo cáo của mình thì chiếc ghế kia cuối cùng cũng quay lại, gương mặt hết sức trầm tĩnh không biểu lộ điều gì khiến không khí càng ngày càng căng thẳng, tiếng nói đột ngột vang lên khiến tim mọi người phải đứng lại.

“Phòng kinh doanh ở lại, tất cả có thể đi”

Vân Vũ Phương nghe Hạ Lâm Phong nói vậy, gương mặt hiện rõ nét căng thẳng và lo lắng, nhìn từng người từng người đi ra, trong lòng tự hỏi không biết mình đã sai ở chỗ nào, đây là lần đầu tiên trong hai năm qua cô phải ở lại.

Đình Văn cầm bản báo cáo của Vân Vũ Phương lại cho Hạ Lâm Phong, tự hỏi không biết Vân Vũ Phương đã sai ở chỗ nào, vừa này anh ta nghe qua, cũng không thấy gì là sai sót cả, không khí trong phòng, càng lúc càng nặng nề, cho tới khi lời nói kia vang ra.

“Giám đốc kinh doanh”

...

Nhà Hàng Hạ Lâm ở tầng thứ tám mươi bảy của công ty, là một nhà hàng trong chuỗi nhà hàng của Hạ Lâm, tiêu chuẩn và cung cách phục vụ đạt chứng nhận đồ của thế giới, không gian rộng lớn sang trọng mang lại khoảng thời gian nghỉ ngơi thoải mái cho nhân viên ở đây, ngồi ở đây có thể nhìn ngắm khoảng trời trắng tinh và những cái nóc nhà thấp bé.

Trong một bàn gần cửa kính, nhóm nhân viên bộ phận kinh doanh đang rất thoải mái vui vẻ mà bà tám với nhau, Đình Doanh Doanh là người được mệnh danh bà chín, cô nàng đang thể hiện hết khả năng của mình với người mới tới, giọng vang ra rất rõ rệt.

“Lâm Thư Tuyết, nếu cậu làm việc ở đây thì phải nhớ rõ được top ba đối tượng thuộc thành phần nguy hiểm của công ty”

Các cô rất thích nói chuyện với Lâm Thư Tuyết, lúc đầu nhìn Lâm Thư tuyết xinh đẹp như vậy, cứ nghĩ khó gần hay làm cao, không ngờ mới nói chuyện một chút, thấy Lâm Thư Tuyết nói chuyện rất cuốn hút và dễ gần, mặc dù Lâm Thư Tuyết không nói nhiều, nhưng không hề lên mặt hay xem thường ai khác.

“Đúng vậy, ba người này thuộc thành phần rất nguy hiểm mà cậu cần cẩn thận, Doanh Doanh sẽ nói cho cậu nghe.”

Lâm Thư Tuyết nghe Nguyễn Hà nói phụ họa cho Đinh Doanh Doanh, lại nhìn sự hưng phấn khi nói chuyện của Đinh Doanh Doanh, trong lòng rất thú vị mà lắng nghe, thành phần nguy hiểm sao, Hạ Lâm xem ra rất thú vị, như chủ nhân của nó vậy.

“Đầu tiên là Vân Vũ Phương, giám đốc kinh doanh của phòng ta, mệnh danh bà la sát, chuyên gia nhằm nhe sắc đẹp của cô gái trẻ, cậu phải cẩn thận đấy, nói nhỏ, bà còn rất để ý chủ tịch”

“Người thứ hai là Tổng giám đốc Mạnh Long, là sát thủ tình trường, ai mà lọt vào mắt đen của ông, thì chỉ sợ keo dính sắt cũng phải bái phục”

“Người cuối cùng, cũng là người nguy hiểm nhất...”

Đinh Doanh Doanh nói tới đây thì dừng lại, hai mắt như mắt mèo nhìn xung quanh, có vẻ lời sắp nói rất quan trọng, đến khi nhận thấy tình hình khả quan, thì cô mới chụm đầu lại gần nói tiếp, nhìn cô cứ như một mật thám chuyên nghiệp.

“Người ấy không ai khác chính là chủ tịch của chúng ta, nổi danh...”

Mọi người còn đang tiếp tục lắng nghe, đột nhiên có tiếng nói ồm ồm vang lên, một số người yếu bóng vía giật nảy người, nhất là Đinh Doanh Doanh chủ xướng đi đầu trong bình chọn top ba này.

“Đinh Doanh Doanh, cô dám nói xấu cấp trên”

Đinh Doanh Doanh vốn dĩ đang nhập tâm nên không phát hiện ai xuất hiện phía sau mình, đột nhiên có tiếng nói vang lên bên tai, có tạt giạt mình, cô bèn cúi đầu có chết cũng không nhận tội.

“A, tôi không nói gì hết, không nói gì hết”

“Ha, ha, ha...”

Thấy tiếng cười vang lên, Đinh Doanh Doanh mắng thầm mấy cô bạn đang cười nhạo trên nỗi sợ hãi của người khác, nhưng thấy họ càng cười to hơn mà không có chiều hướng giảm, khó hiểu ngẩng đầu lên, lúc đó mới biết mình đang bị lừa, mà thủ phạm không ai khác chính là Lý Nhã Kỳ.

“Lý Nhã Kỳ, cô dám hù tôi à, nhờ đâu tôi bị bệnh tim thì sao”

Lý Nhã Kỳ thấy Đinh Doanh Doanh trừng mắt sẵn lại người mình, bộ lông nhím của bạn đã bắt đầu xù lên, tin chắc cô bạn đang quē lắm, Lý Nhã Kỳ cười cười lấy lòng, không quên bồi thường một thông tin nóng hổi.

“Được rồi Doanh Doanh tiểu thư, là tại hạ thất lễ, làm hại trái tim bằng đồng của cô tan chảy, tại hạ xin bồi thường một món quà cho cô được không”

Đinh Doanh Doanh nghe Lý Nhã Kỳ xỏ xiên trái tim mình bằng đồng, nhưng lại có chữ quà trong đó, mắt sáng lên, tay dơ ra trước người Lý Nhã Kỳ, mắt chớp chớp nhìn sang hướng khác như kiểu còn phải xem xét.

“Để xem thành ý như thế nào đã”

Lý Nhã Kỳ nhìn gương mặt hiện rõ chữ tham của Đinh Doanh Doanh, lấy tay đập nhẹ lên bàn tay đang xòe ra kia, tự tin cao giọng nói.

“Nghe nói giám đốc La Sát bị chủ tịch gọi lại, không bị hạ cấp cũng bị thôi việc, sao nào, có thành ý chưa”

Đinh Doanh Doanh và mọi người nghe xong liền ồ lên, không nói gì mà chỉ mở to mắt nhìn Lý Nhã Kỳ, như là để xác định thông tin này là thật hay giả, nếu đó là sự thật, thì đây chắc chắn sẽ là món quà lớn không chỉ riêng Đinh Doanh Doanh, mà còn cho cả phòng kinh doanh của các cô nữa.

Lý Nhã Kỳ tức giận vì thông tin của mình bị nghi ngờ, mấy cô bạn thật không hiểu chuyện, cô đã vất vả bao nhiêu để moi móc thông tin một cách nhanh nhất, vậy mà còn bị mấy bà nghi ngờ, thật là bức xúc mà, mặt đầy sát khí, không vừa lòng mà bổ sung thêm một câu.

“Mấy người thật là, chính giám đốc Lưu nói”

Mọi người nghe được lời chắc chắn, tiếng hoan hô xuyết vang lên, Lý Nhã Kỳ thấy vậy, vênh mặt tự tin sáng chói, ước chừng có thể cao bằng nóc trần nhà, không khí hồ hởi không duy trì được bao lâu thì tắt lịm đi, vì gương mặt tức giận đầm đìa sát khí của người đang tiến về chỗ này đầy khủng bố, giọng nói sắc nhọn ngay lập tức vang lên.

“Đinh Doanh Doanh, xem ra cô rất muốn tôi nghỉ việc thì phải”

Vân Vũ Phương đột ngột tiến lại khiến mọi người không ngờ tới, biết rõ Đinh Doanh Doanh dù là hay nói, nhưng bản chất lại hiền lành và nhút nhát, Lý Nhã Kỳ khôn khéo chữa lại cho Đinh Doanh Doanh.

“Giám đốc Vân nói gì kì vậy, Doanh Doanh dĩ nhiên không có ý đó rồi, chỉ là nghe nói giám đốc Vân mệt, tưởng giám đốc muốn nghỉ phép vài ngày thôi mà”

Vân Vũ Phương đâu có ngu tới mức tin lời Lý Nhã Kỳ ba hoa chích chòe, nhưng Lý Nhã Kỳ đã nói vậy, cô không thể làm gì được khác được, trừng mắt nhìn đám người nhiều chuyện, dừng lại sâu hơn, nhọn hơn trên người Lâm Thư Tuyết, trước khi đi, để lại lời châm chọc cảnh cáo đầy nguy hiểm.

“Làm các cô thất vọng rồi, chủ tịch rất hài lòng với công việc của tôi, có lẽ tôi sẽ được giữ lại, chắc chắn là lâu hơn các cô rồi, các cô hãy coi chừng tôi đấy”

Vân Vũ Phương bước đi, lời bàn tán lại tiếp tục vang lên, nhưng chỉ có một nội dung duy nhất, là phê phán tin tức không chuyên này của Lý Nhã Kỳ, khiến một đám bị bà La Sát được dịp lên mặt, thật ra các cô cũng không phải sợ Vân Vũ Phương, vì nếu các cô không làm gì sai trong công việc, thì chắc chắn Vân Vũ Phương cũng không thể làm được gì các cô.

Đầu Lý Nhã Kỳ kêu ong ong, cảm tưởng trên đầu mình có một tổ ong đang bay xung quanh kêu inh ỏi, còn không biết nghĩ cách nào để thoát khỏi tội thì gương mặt xinh đẹp im lặng lắng nghe này giờ làm cô chú ý, lập tức, cô bạn trưng ra gương mặt tươi cười, giọng nói át đi những tiếng ong ong nhức óc.

“A, cậu là Lâm Thư Tuyết, nhân viên mới phải không?”

Lâm Thư Tuyết còn đang suy nghĩ việc gì đó thì đột nhiên có tiếng gọi tên mình vang lên, hơi ngượng cười ngẩng mặt lên, cô chào hỏi người bạn vui tính mới tới này, nét mặt có gì đó hơi lạ.

“Xin chào, tôi là Lâm Thư Tuyết”

“Trời đất, cậu thật xinh đấy, xinh thế này thì có khối người ganh tị mún chết cho coi”

Lý Nhã Kỳ không hề biết giọng mình to như thế nào, từ lúc cô gọi tên Lâm Thư Tuyết thì đã thu hút sự chú ý của mọi người, đã vậy còn khen tặng theo kiểu nhân hóa như thế này nữa, may mà Lâm Thư Tuyết không để ý đến ánh mắt xung quanh, chứ nếu như người mặt mỏng, chắc sẽ đỏ mặt mà chết.

Đinh Văn đi sau lưng Hạ Lâm Phong vào nhà hàng, trong đầu cũng không hiểu lắm, lúc đầu chủ tịch đang đi, nhưng không biết tại sao đứng lại mà không đi tiếp nữa, đã vậy còn quay vào nhà hàng Hạ Lâm, chủ tịch đến đây làm gì, trong lịch không có buổi gặp nào ở Hạ Lâm cả.

Hạ Lâm Phong từ khi đi làm đến nay, chưa lần nào anh ta bước chân vào đây, vì thế, khi bóng dáng thon dài xuất hiện trước cửa ra vào, lập tức đã thu hết tầm nhìn của mọi người, tiếng trầm trồ xì xào bàn tán nhỏ vang lên.

Lý Nhã Kỳ là người đầu tiên trong nhóm phát hiện Hạ Lâm Phong, dĩ nhiên cô cũng như họ, ngạc nhiên không kém đến nỗi xuyết nữa đã hét lên, chủ tịch đang bước vào, cô không nhầm chứ.

“Trời đất, chủ tịch, là chủ tịch...”

Đinh Doanh Doanh còn đang bực bội vụ vừa nãy, nghe Lý Nhã Kỳ tự nhiên la toáng lên, không để ý đến cô bạn, uống một ngụm nước cam, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào tin tức đang đọc cho mọi người, giọng trêu chọc lên án.

“Thôi đi Lý Nhã Kỳ, cô đang mơ tưởng à, chủ tịch nào ở đây chứ, tốt nhất hãy quay về với thực tại đi”

Lý Nhã Kỳ vẫn chưa dời mắt khỏi bóng Hạ Lâm Phong, tay đập đập người Đinh Doanh Doanh, giọng chắc chắn ta như đinh đóng cột, con bạn này nó không xỏ xiên cô chắc ăn không ngon mất.

“Là chủ tịch đang đi vào, không phải mơ đâu, nhìn xem”

Mấy cái đầu đang chụm lại laptop ngay lập tức ngẩng lên, khả năng gặp Hạ Lâm Phong là rất khó, nhất là với nhân viên bình thường như các cô, vì vậy chuyện này là không thể nào xảy ra, đúng ra là chỉ trong trường hợp đặc biệt mới có thôi, nhưng nhìn xem, Hạ Lâm Phong đúng là đang bước vào.

Hạ Lâm Phong đang đi ngang qua đây, nghe thấy có người gọi tên Lâm Thư Tuyết, đầu đảo nhanh những suy nghĩ vừa lóe lên, nếu thêm một chuyện này, Lâm Thư Tuyết, để xem cô sẽ làm như thế nào, tôi rất chờ mong.

Trong tất cả những người đang dõi theo bóng dáng Hạ Lâm Phong, thì có một người lại không hề chú ý đến anh ta, đôi mắt dừng tại ly cà phê của mình, thỉnh thoảng đưa lên uống, cảm nhận vị đắng ngọt thư thái thuần túy, tựa như đang nhâm nhi một chuyện gì thú vị trong suy nghĩ của mình.

“Trời ơi, tớ không nhầm chứ, chủ tịch đang đi về phía này”

Đúng như lời Lý Nhã Kỳ nói, Hạ Lâm Phong đang bước từng bước chân tự tin hướng về phía các cô, nhìn anh ta lúc này, dễ làm cho những cô gái mơ mộng nghĩ rằng bạch mã hoàng tử đến, với gương mặt đẹp đến ngẹt thở và khí thế vua chúa này, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về một hướng.

7. Chương 7: Mèo Vờn Chuột.

Hạ Lâm Phong đứng trước bàn của Lâm Thư Tuyết, nhìn cô, anh ta để lại lời nói rồi bước đi trước những con mắt và lời bàn tán còn đọng lại nơi này.

“Lâm Thư Tuyết, vào làm thì lên phòng gặp tôi”

Lâm Thư Tuyết vẫn chưa nhìn Hạ Lâm Phong, nghe tiếng bước chân của anh ta dời đi, bên tai lại tiếp tục vang lên lời bàn tán về mình, còn có những ánh mắt đang đổ dồn về phía cô, cầm ly cà phê lên miệng, bỏ mặc những ánh nhìn đang dò xét, đôi mắt bình tĩnh không cảm xúc, bên môi cong lên một đường cong khó nhìn thấy.

Trước mặt tất cả nhân viên Hạ Lâm Phong muốn cô đến gặp anh ta, chắc chắn đây không phải điều tốt đẹp gì, anh ta đang cố ý gây khó dễ cho cô sao, nghĩ làm vậy sẽ khiến cô tức giận sợ hãi trước những người hâm mộ của anh ta chắc, anh ta vẫn nghĩ cô như bao người con gái bên cạnh anh ta sao, Hạ Lâm Phong, chưa biết ai mới là người chịu thiệt thòi đâu.

Lý Nhã Kỳ nhìn Hạ Lâm Phong đi khuất, mắt lập tức dừng ngay trên người Lâm Thư Tuyết, đầu óc mật thám nhanh chóng lóe lên, chủ tịch trực tiếp đến gặp Lâm Thư Tuyết, chẳng lẽ hai người quen biết nhau.

“Thư Tuyết, cậu quen với chủ tịch sao?”

Câu hỏi của Lý Nhã Kỳ khiến trong lòng Lâm Thư Tuyết dâng lên cảm giác kỳ lạ, trước khi trả lời, nhấp một ngụm cà phê, cô thản nhiên lên tiếng trước những con mắt đang dán chặt lên người mình.

“Mình đã gặp rất nhiều người, cũng không nhớ có gặp chủ tịch chưa nữa”

Câu nói của Lâm Thư Tuyết khiến ai cũng không ngờ tới, đầu bong lên một cái, ai cũng phải mở to mắt nhìn, người con gái đang bình thần uống cà phê trước mắt các cô vừa nói gì, cô ấy nói không nhớ rõ có gặp chủ tịch sao.

Cho dù là có một trăm người đứng đây, thì chắc chắn Hạ Lâm Phong sẽ là người nổi bật nhất, ngay từ lần gặp đầu tiên, chắc chắn sẽ không thể nào quên được một người khí suất như thế, Lâm Thư Tuyết rốt cuộc là người như thế nào chứ, cô ấy thật sự có bản lĩnh như vậy sao.

...

“Cốc cốc cốc”

“Vào đi”

Lâm Thư Tuyết đến phòng làm việc theo lời của Hạ Lâm Phong, đưa tay mở cửa ra, hình ảnh đầu tiên nhìn thấy là Lâm Vũ Phong đang kí duyệt những tập hồ sơ trên bàn, đứng trước bàn làm việc của anh ta, Lâm Thư Tuyết thản nhiên nói.

“Chào chủ tịch, không biết chủ tịch gọi tôi có việc gì?”

Hạ Lâm Phong nghe Lâm Thư Tuyết nói thì dừng bút lại, ngẩng đầu lên, tựa lưng vào ghế, nhìn cô như đang nhắm nhe con mắt, sau đó mới lên tiếng nói ra mục đích của mình.

“Lâm Thư Tuyết, từ nay về sau cô sẽ là thư ký của tôi”

“Chủ tịch...”

Hạ Lâm Phong như biết cô sắp nói gì, không để Lâm Thư Tuyết nói xong, anh ta đã cắt ngang lời của cô, lời nói thốt ra, như một mệnh lệnh đã được quyết định.

“Cô không có quyền từ chối”

“Chủ tịch nhầm rồi, tại sao tôi phải từ chối, chẳng qua, tôi hơi thất vọng một chút, chuyện nhỏ nhặt này anh cũng đâu cần phải đích thân đến gặp, tôi không muốn nhiều người hiểu lầm chuyện không đáng như vậy”

Hạ Lâm Phong không ngờ cô sẽ nói vậy, lúc sau lại nghe Lâm Thư Tuyết nói mình làm chuyện không đáng, mặt sầm lại, tiếng nói đầy thâm trầm chứa nguy hiểm mới hình thành, không khí như ngày một cô đọng đi.

“Lâm Thư Tuyết, cô nói gì, cô đang muốn thách thức tôi sao?”

“Chủ tịch nghĩ sao thì tùy, tôi không có trách nhiệm phải giải thích các vấn đề ngoài công việc, tôi xin phép.”

Lâm Thư Tuyết nói xong, hơi cúi đầu một chút, cô tự tin ung dung bước đi trước con mắt như núi lửa phun trào của người phía sau, khác hẳn với khóe miệng đang cười đầy thích thú của cô, Hạ Lâm Phong, anh làm gì được tôi nào.

Lâm Thư Tuyết vừa bước ra khỏi cửa, thì lập tức đã có tiếng đổ vỡ phía sau, Đinh Văn nghe thấy lập tức chạy vào, nào ngờ mới bước vào được một bước thì đã bị tiếng quát vang ra làm đứng tim, mặt tái xanh, anh ta đóng vội cánh cửa tử thần, chủ tịch nổi giận.

Hạ Lâm Phong nhìn Lâm Thư Tuyết bước đi, không kiềm chế được mà gạt đổ những thứ gần mình, trong đầu đang gầm lên từng tiếng một, Lâm Thư Tuyết, cứ đợi đấy, cô sẽ biết tay tôi.

...

Lâm Thư Tuyết bây giờ là cái tên nổi bật nhất trong công ty, ngày đầu đi làm được đích thân chủ tịch đến dặn dò, ngày thứ hai lại nhận chức thư ký chủ tịch, không thể nghĩ ngờ, cô đã trở thành một hiện tượng nóng hổi.

Lâm Thư Tuyết bỏ qua những lời bàn tán xung quanh mà không hề để ý, ngược lại, cô xem ra rất thích thú và tự tại, kiểu như đây không liên quan đến mình, vẫn là thái độ tự tin cao ngạo, khiến một số người cảm thấy tức giận.

Hạ Lâm Phong thấy Lâm Thư Tuyết không để ý lời bàn tán của mọi người, ngoài công việc ra, Lâm Thư Tuyết vẫn không hề nói chuyện với anh ta, gương mặt vẫn lạnh tanh cứng ngắc làm anh ta không vừa lòng một chút nào.

Lâm Thư Tuyết ngày thứ ba đi làm đã bị Hạ Lâm Phong gây khó dễ, anh ta bắt cô phải nhớ hết thông tin công ty trong vòng một ngày, đã vậy còn mang luôn bàn làm việc của cô vào phòng, khiến công ty lại một lần nữa nổi lên sóng gió, hình như anh ta chỉ sợ cô không được yên thì phải.

Lâm Thư Tuyết cảm ly cà phê nóng trên tay, mắt nhìn bầu trời trong xanh, không biết trong đôi mắt đang chứa đựng điều gì, chỉ thấy phảng phất một chút gì đó nặng nề yếu đuối, hoàn toàn khác hẳn với những gì mọi người đã nhìn thấy.

“Cạch”

Lâm Thư Tuyết còn đang chìm trong suy nghĩ của riêng mình thì tiếng mở cửa kéo vừa vang lên đã kéo cô về thực tại, mắt chớp động, ngoảnh mặt nhìn ra, thì thấy Hạ Lâm Phong đang bước vào, hóa ra Hạ Lâm Phong đã đến.

Hạ Lâm Phong vừa bước vào thì đã thấy cô đang đứng gần cửa kính, ra vẻ không để ý đến cô chỉ im lặng, anh ta ngồi xuống chiếc ghế cao của mình, lăm lăm như kiểu ai đang mắc nợ anh ta vậy.

Lâm Thư Tuyết cũng chẳng để ý, bắt đầu công việc của mình, đánh máy, kí duyệt, phê chuẩn, những thao tác diễn ra nhẹ nhàng và điềm đạm, mặc dù đang làm việc, nhưng cô vẫn nhận ra có người đang nhìn mình.

Trong phòng có hai người, ngoại trừ Hạ Lâm Phong ra thì còn ai vào đây nữa, bàn của Lâm Thư Tuyết đặt phía tay phải của Hạ Lâm Phong, nên anh ta có thể nhìn rõ gương mặt lúc này của cô.

Trước mắt anh ta là một cô gái hai mươi ba tuổi, nhưng anh ta lại cảm thấy như chỉ mới mười ba, một cô gái mười ba tuổi đứng giữa cơn mưa hôm nào, nước mắt long lanh nhìn anh ta.

Cô vẫn không thay đổi gì, cả hình ảnh lẫn tính cách, có lẽ cũng vì điều ấy nên anh ta đã bị cô cuốn hút từ lúc nào không biết, chỉ biết rằng, mười năm trước, anh ta đã không làm chủ được con tim mình.

Anh ta không biết tại sao Lâm Thư Tuyết ra đi, cũng không biết tại sao lại đột ngột trở về, anh ta chỉ biết khi đó, sự ra đi của Lâm Thư Tuyết đã ảnh hưởng rất lớn đến anh ta, nó trở thành một cơn mưa cuốn lấy anh ta, và anh ta đã bị cuốn theo suốt mười năm nay.

Cơn mưa ấy lạnh và khô, cũng như chính chủ nhân của nó vậy, nhưng không hiểu vì sao, khi trời còn nắng và đẹp, anh ta lại không nhận ra sớm hơn, mãi cho đến khi mưa bắt đầu rơi, lúc ấy mới chợt nhận ra mình đã đánh mất lý trí từ lúc nào không hay.

Lâm Thư Tuyết đến và đi đều bất ngờ, bất ngờ đến nỗi khiến trái tim anh ta cũng không làm chủ được, khi cô đi, chính anh ta cũng không hiểu tại sao mình lại như vậy, nhưng câu hỏi đó đã từ từ được giải đáp, là khi anh ta nhận ra, anh ta muốn cô gái trước mắt này.

Phải, anh ta muốn cô, anh ta muốn Lâm Thư Tuyết là của mình, không biết suy nghĩ này có từ khi nào, từ khi người con gái đứng giữa sân trường không bóng người, dưới gốc cây cổ thụ mọc xanh lá hay giữa những cơn mưa đầy nước mắt của cô, anh ta không biết, anh ta chỉ biết, mình muốn cô.

Nhưng khi cô ra đi, suy nghĩ ấy đã thay đổi, thêm vào đó là dằn vặt nhớ mong, từ tức giận trách móc đã biến thành hố sâu không lối thoát, anh ta được quyền hận cô gái bé nhỏ này, hận cô đã cướp đi lý trí mình, hận cô đột ngột ra đi, hận cô khi quay trở về lại nói tiếng quên anh ta.

Lâm Thư Tuyết, rốt cuộc cô muốn gì chứ, tại sao lại rời đi rồi còn quay trở lại, tại sao mười năm sau, cô vẫn mang đến cho tôi những cảm xúc không nên có như vậy, có thật là đã quên, mười năm qua cô đã sống trong bình yên hạnh phúc, còn tôi thì phải gánh chịu tất cả những nhớ mong này sao.

“Chủ tịch, mặc dù tôi không nghĩ gì, nhưng tôi không thích có người nhìn mình chằm chằm trong lúc làm việc như vậy”

Hạ Lâm Phong không ngờ Lâm Thư Tuyết lại nhìn mình mà nói như vậy, suy nghĩ chợt dừng lại, nhìn cô, hơi cứng người, anh ta như không để ý mà lên tiếng.

“Tôi tưởng mặt cô là đá chứ”

“Cảm ơn chủ tịch đã khen”

“Cô...”

Lâm Thư Tuyết không thèm nhìn Hạ Lâm Phong nữa, tiếp tục công việc của mình, vốn dĩ cô cũng không thèm để ý anh ta, nhưng không hiểu vì sao, cô cảm thấy ánh mắt của anh ta càng ngày càng khác đi, nóng rực như muốn thiêu cháy cô vậy, trong lòng, có cảm xúc rất kỳ lạ.

Hạ Lâm Phong dĩ nhiên sẽ không vì lời nói của Lâm Thư Tuyết mà thôi nhìn, thậm trí anh ta còn chống tay lên mà nhìn công khai nữa, trong một khoảnh khắc chăm chú, anh ta đã thốt lên lời nói trong vô thức.

“Lâm Thư Tuyết, cô vẫn như xưa”

Lâm Thư Tuyết nghe thấy anh ta nói, tay hơi dừng lại một chút, mắt nhìn tài liệu thoáng dao động, nhưng sau đó, lại làm như không nghe thấy mà tiếp tục công việc.

...

Lâm Thư Tuyết ngồi ngoài hoa viên, nhìn lên bầu trời, chỉ thấy một bóng đêm rộng lớn đang bao trùm tất cả mọi vật, trên đó có những ngôi sao sáng lung linh nhấp nháy, thỉnh thoảng, còn thấy những cơn gió lạnh thổi qua, làm lung lay cành lá, và vô thức, cô nghĩ về Hạ Lâm Phong.

Lần đầu tiên gặp lại Hạ Lâm Phong, lần đầu tiên sau mười năm nhìn vào đôi mắt anh ta, cô không thể nào không thừa nhận là cô đã bị cuốn hút vào đó, và trong lòng, mặc dù đã chuẩn bị rất nhiều, nhưng vẫn không tránh được một chút ngạc nhiên.

Nếu nói rằng đã quên, thì đó là dối lòng, nếu nói rằng không nhận ra, thì chắc là ngộ nhận, thực chất là cô vẫn nhớ, không hiểu vì sao cô lại nhớ, thậm trí là rất rõ, mười năm không nhiều cũng không ít, nhưng mười năm cũng có thể xóa đi ký ức một đứa trẻ mười ba tuổi, vậy mà tại sao, mười năm lại không thể xóa đi những kí ức trong cô.

Mười năm trước, trong một cơn mưa tầm tã, mưa, đã cuốn đi những giọt nước mắt ngây ngô của một cô bé mười ba tuổi, mà chính cô bé ấy cũng không hiểu tại sao lại khóc, vì lúc ấy, trong lúc biết mình sắp ra đi, nó chỉ biết chạy đi, chạy đi tìm người mà nó muốn nói tiếng tạm biệt.

Rồi cứ thế, mười năm trôi qua, mười năm gặp lại, Hạ Lâm Phong đã khác, trưởng thành, thâm trầm và sáng chói hơn xưa.

Ngày đầu gặp mặt, anh ta đã hỏi cô về đây làm gì, vì sao nói không quan tâm lại còn xuất hiện, nói cô vẫn như xưa thậm trí là còn giả dối hơn trước, chứng tỏ Hạ Lâm Phong cũng như cô, cũng bị những khoảng ỷ ức kia bám sát, theo đuổi, nhớ đến tận bây giờ.

...

“Lâm Thư Tuyết”

Lâm Thư Tuyết đang đi thì nghe thấy có người gọi tên mình, quay đầu lại mới biết hóa ra là Vân Vũ Phương, xem ánh mắt của cô ta, chắc là nghe lời đồn thổi nên mới tìm cô kiếm chuyện đây.

“Có chuyện gì sao giám đốc Vân”

Vân Vũ Phương nghĩ đến ngày chủ tịch gọi cô ở lại chỉ để thông báo chuyện Lâm Thư Tuyết, cô thật không ngờ chuyện này lại xảy ra, Lâm thư Tuyết mới làm việc một ngày đã được đặc cách nhiều như vậy, mặc dù cô ta là người ưu tú nhất trong mười người, hay cả công ty đi nữa, nhưng cô cũng không phục.

“Chỉ hỏi thăm cô đã quen với công việc chưa thôi, chắc cô vui sướng lắm nhỉ”

Lâm Thư Tuyết như không xem lời nói của Vân Vũ Phương ra gì, gương mặt vẫn thản nhiên như không, thậm chí còn thấy chút gì đó hứng thú qua lời nói.

“Cám ơn giám đốc Vân quan tâm, tuy không vui sướng gì, nhưng chỗ làm việc mới ít ra cũng cho phép nhân viên đi trễ năm phút theo quy định của công ty”

Vân Vũ Phương nghe Lâm Thư Tuyết hàm ý nói mình, trong lòng tức tối vô cùng, ánh mắt đầy căm tức nhìn Lâm Thư Tuyết, giọng nhọn hoắt vang lên.

“Lâm Thư tuyết, đừng tưởng được làm chủ tịch mà không xem ai ra gì, sắc đẹp của cô chỉ đủ lên giường một đêm với chủ tịch như bao người khác thôi”

“Bốp”

“Vân Vũ Phương, cái tát này là cảnh cáo cô, với lời nói của cô, tôi có thể mời cô ra tòa đấy, xem lại lời nói của mình trước khi quá muộn”

Vân Vũ Phương hứng cái tát bất ngờ của Lâm Thư Tuyết trước mặt mọi người, gương mặt từ trắng chuyển thành xanh, những ngón tay nắm chặt lấy nhau thể hiện sự nhục nhã trước nay chưa từng có, đôi mắt hằn lên tia ác độc như muốn đâm vào người đang đi trước mắt, cô ta sẽ nhớ kỹ cái tát này.

Lâm Thư Tuyết và Vân Vũ Phương nói chuyện với nhau, hình ảnh này đã đập vào mắt mọi người, ai ai cũng bàn luận sôi nổi về vấn đề của Lâm Thư Tuyết từ mấy ngày nay, chẳng chốc chuyện này đã nổi lên bàn tán, bọn họ còn đang xôn xao nhìn hai người, thì đột nhiên thấy Lâm Thư Tuyết tặng cho Vân Vũ Phương một cái tát, làm ai cũng phải mở to mắt để nhìn theo, họ không nhìn lầm chứ, Vân Vũ Phương bị Lâm Thư Tuyết tát.

Tin đồn động trời rung chuyển nóc nhà Hạ Lâm một lần nữa, Lâm Thư Tuyết vì có chủ tịch chống lưng mà không xem ai ra gì, ngay cả giám đốc Vân cũng bị tát, nghi ngờ Lâm Thư Tuyết đã dùng sắc đẹp của mình để tiếp cận chủ tịch, tất cả lời đồn lại tiếp tục vang lên.

Lâm Thư Tuyết gương mặt lạnh tanh đứng trước thang máy, cô đã đứng đợi hai mươi phút đồng hồ ở đây, suốt hai mươi phút qua, thang máy chuyển từ tầng tám mươi tám đến tầng hai mà bỏ qua tầng một, nó cứ như đang trôi người cô vậy, cảm thấy chủ nhân của hành động này thật ngớ ngẩn.

Lâm Thư Tuyết đang nhíu mày suy nghĩ thì bóng người vừa bước vào kia đã làm cô thoáng dừng lại, trong mắt hơi lóe sáng, mỉm cười, cô tự tin bước về phía ấy, cô dĩ nhiên sẽ không ngu ngốc mà leo bộ chín mươi tầng lầu với đôi cao gót này, như vậy cũng chẳng phải đúng ý đám người đấy sao, để xem ai thiệt hơn ai.

“Chào chủ tịch”

Hạ Lâm Phong lúc bước vào đã nhìn thấy Lâm Thư Tuyết đứng chờ thang máy, thấy Lâm Thư Tuyết bước lại phía mình thì càng ngạc nhiên hơn nữa, thang máy đến tầng ba rồi, cô không tính đi sao, đã sắp đến giờ làm.

“Chuyện gì”

“Tôi muốn đi nhờ chủ tịch”

“Vì sao”

“Chủ tịch nhìn xem”

Hạ Lâm Phong cũng nhìn theo lời Lâm Thư Tuyết, thấy thang máy tới số hai rồi lại nhảy lên số ba mà không xuống tiếp nữa, bây giờ mới hiểu ý Lâm Thư Tuyết, mở cửa thang máy, anh ta bước vào, thấy Lâm Thư Tuyết vẫn lạnh như tiền không nhúc nhích, giọng không cảm xúc phát ra.

“Vào đi”

Đám người thang máy bên kia nhìn Lâm Thư Tuyết vào thang máy của Hạ Lâm Phong thì càng tức hơn, bọn họ không ngờ Hạ Lâm Phong lại cho Lâm Thư Tuyết dùng thang máy chuyên dụng của mình, mắt nhìn chằm chằm như muốn rót ra, tin tức lại nóng hổi hơn bao giờ hết.

Lúc bây giờ, Lâm Thư Tuyết và Hạ Lâm Phong sẽ không nghe thấy gì hết, vì cả hai đang ở trong thang máy được cách âm hiệu quả, ngoài im lặng ra thì không có âm thanh nào khác, một lúc sau, Hạ Lâm Phong vẫn là người lên tiếng trước.

“Nghe nói cô đã tát giám đốc kinh doanh”

“Phải, thì sao”

“Lúc đó là trong giờ làm việc”

Lâm Thư Tuyết vẫn không nhìn Hạ Lâm Phong, giọng nói không nặng không nhẹ vang lên, nhưng trong đó lại chứa đựng sự cao ngạo hơn bao giờ hết, lời nói phát ra, như một ngọn gió lạnh ủa về đầy lạnh lẽo.

“Nếu vì công việc mà bỏ đi danh dự của mình thì tôi xin thôi việc”

Thang máy hiện lên số tám mươi bảy, Lâm Thư Thư Tuyết đi lên một chút rồi dừng lại, không nói gì, đến khi thang máy đến số chín mươi, lời nói phát ra mà không để Hạ Lâm Phong nói gì.

“Hạ Lâm Phong, anh làm mọi chuyện là muốn nhìn thấy tôi như vậy sao, rất tiếc, anh đã làm rồi, chuyện này chẳng là gì trong mắt tôi cả”

Hạ Lâm Phong sững người lại rồi mới bước ra khỏi thang máy, ánh mắt đen sâu đầy giận dữ nhìn theo bóng lưng người trước mắt, khi nghe Lâm Thư Tuyết nói như vậy, trong lòng cảm thấy tức giận vô cùng, Lâm Thư Tuyết, tại sao cô vẫn như xưa, vẫn luôn đối nghịch tôi như vậy, tôi sẽ khiến cô, phải đầu hàng khuất phục trước tôi.

Đúng là Lâm Thư Tuyết từ đầu đến giờ hoàn toàn không tốn một chút calo nào để suy nghĩ hay lo âu về vấn đề này, ngược lại, cô còn xem nó như là trò giải trí cao cấp tránh nhàm chán của mình, khéo khi cô còn chờ mong điều gì thú vị hơn thế nữa.

Lâm Thư Tuyết vừa mới bước vào cổng công ty thì đã nhận được bó hoa của người bảo vệ đưa cho mình, nói là có người gửi tặng mừng cô mới nhận việc, dĩ nhiên Lâm Thư Tuyết sẽ không tin đây chỉ là chào hỏi, vốn dĩ cô sẽ từ chối nhận bó hoa này, nhưng suy nghĩ trong đầu chợt lóe, cầm bó hoa mười0 bông, cô tự tin bước vào.

Từ ngày bị chơi xỏ ở thang máy, cô quyết định sẽ đi thang máy của Hạ Lâm Phong, không phải chen chúc với người khác, có cơ hội như vậy thì việc gì không nhận, với lại Hạ Lâm Phong cũng không nói gì hết.

Lâm Thư Tuyết vừa mở cửa bước vào thì đã thấy Hạ Lâm Phong ở trong đó, khoe miệng khê cong, gương mặt không lạnh lùng như trước nữa, đặt bó hoa lên bàn, cô thản nhiên ngồi xuống trước cái nhú mày của ai đó.

Hạ Lâm Phong đứng trên lầu tình cờ nhìn thấy người đưa hoa cho Lâm Thư Tuyết, lại thấy Lâm Thư Tuyết không từ chối mà nhận lấy, anh ta dĩ nhiên sẽ không để những bông hoa kia tồn tại trong phòng mình, anh ta không thích mùi hoa này, và nhìn nó thật chướng mắt và xấu xí, lại nhìn gương mặt cô ta, xem ra rất vui vẻ.

“Lâm Thư Tuyết, mang mấy bông hoa của cô ra khỏi phòng tôi ngay”

Lâm Thư Tuyết nghe anh ta nói, gương mặt như là không hiểu ý anh ta nói gì, hai mắt tròn đen đầy tò mò lên tiếng.

“Tại sao?”

“Tôi không ngửi được mùi hoa hồng”

“Đó là chuyện của anh”

Đưa hoa lên mũi ngửi, Lâm Thư Tuyết không quên khen ngợi.

“Hoa đẹp và thơm mà”

“Cô...”

Hạ lâm Phong không ngờ Lâm Thư Tuyết xem nhẹ lời nói của mình, thấy không thể làm gì cô, ngoài ôm một ngọn núi lửa chờ người tới phát tác thì không thể nào làm gì khác được, hoa của cô ta thì đẹp và thơm rồi.

Người ngu ngốc không đúng lúc lại xuất hiện, Đình Văn vừa bước vào đã bị mắng vốn không rõ nguyên nhân, từ đầu đến cuối anh ta chỉ cúi đầu toát mồ hôi hột, cuối cùng là chỉ biết im lặng cam chịu bước ra, cánh cửa vừa đóng, trong phòng vang lên tiếng cười thanh thúy ảng khoái, theo sau đó là tiếng gầm đầy giận dữ.

Mấy ngày sau, ngày nào cũng vậy, trước khi đi làm, Lâm Thư Tuyết đều ôm một bó hoa mười bông bước vào trước những con mắt ganh tị và thù hằn cộng thêm hăm mộ của đám người nhiều chuyện, và dĩ nhiên, không thể loại bỏ ai kia.

Lâm Thư Tuyết vẫn như mọi khi, mở cửa, bước vào và ung dung ngồi xuống, nhưng hôm nay, trên bàn lại đột nhiên xuất hiện một bảng nhựa có ghi chữ FLOWER bị gạch chéo, cầm nó lên xem, cô không kiềm chế được mà cười to thành tiếng.

Hạ Lâm Phong ơi Hạ Lâm Phong, anh đang làm chuyện gì đây, hoàn toàn không giống anh một chút nào hết, anh đang làm cho tôi nghĩ là anh ganh tị đấy, thật là buồn cười.

Hạ Lâm Phong nghe Lâm Thư Tuyết cười, mắt nhú lại một đường hẹp, giọng nghiêm chỉnh ẩn chứa giận dữ lên tiếng, cô ta không phải nhận hoa nhiều quá đến nỗi thần kinh có vấn đề chứ, không hiểu vì sao, khi nghe thấy giọng cười của cô, anh ta cảm thấy như cô đang cười mình.

“Lâm Thư Tuyết, cô không lo làm việc đi còn ngồi đó cười”

Lâm Thư Tuyết xoay ghế lại đối diện Hạ Lâm Phong, hai chân vắt chéo, trên tay đung đưa khung chữ nhỏ, gương mặt đầy châm chọc nhìn.

“Hạ Lâm Phong, Hạ chủ tịch, anh đừng để chuyện riêng xen lẫn công việc chứ”

Câu nói ám chỉ ý nghĩa mờ ám này sẽ khiến ai đó hiểu lầm, nếu, Lâm Thư Tuyết bù thêm một câu ngay sau đó.

“Nếu anh không gửi được hương hoa cũng đâu cần lấy quy định này ra với tôi”

Hạ Lâm Phong bị Lâm Thư Tuyết nói trúng tim đen, mặt đen sầm lại, tức giận, đập mạnh vào bàn, anh ta quát.

“Lâm Thư Tuyết, tôi thích như vậy, cô lấy tư cách gì quản, nên nhớ tôi mới là cấp trên của cô”

Lâm Thư Tuyết nhún vai, hai mắt rất vô tội nhìn anh ta, nhìn cô bây giờ rất thoải mái, lại thấy như có gì đó vui vẻ trong đáy mắt, và có lẽ, đây là lần đầu cô thích thú thật sự như vậy.

“Tôi không ý kiến, nhưng nếu tôi không nhận hoa, chắc sẽ khiến người ta thất vọng lắm”

“Cô còn biết đến cảm nhận của người khác sao?”

“Dĩ nhiên, người ta có thành ý, tôi đâu thể gạt bỏ”

Hạ Lâm Phong định tuôn ra một câu, nhưng lại bị chặn trên khóe miệng, anh ta đâu cần phải chấp nhất chuyện này với cô, vì sao khi cô nhận được hoa, anh ta lại cảm thấy tức giận và lo lắng, đây không phải là anh ta.

Đúng vậy, từ khi gặp lại cô, anh ta như bị chạy theo cô một cách ngớ ngẩn, làm những việc không giống với mình, cảm thấy bản thân đã vượt ra khỏi vòng kiểm soát, anh ta thấy mình như bị cô chi phối rất nhiều, và anh ta không muốn như vậy, không muốn bất cứ một ai nắm giữ được mình.

Lâm Thư Tuyết khẽ liếc Hạ Lâm Phong một cái, thấy anh ta đang nhú mày suy nghĩ gì đó, đôi mắt hơi động, môi hơi mỉm cười, cúi đầu mà tiếp tục công việc của mình, Hạ Lâm Phong ơi Hạ Lâm Phong, tôi đã nói rồi, chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu, tất cả cũng mới bắt đầu thôi.

Ngày sau đó, Lâm Thư Tuyết vẫn tiếp tục nhận hoa, nhưng nó được yên vị trong tủ đồ của mình, cho đến một ngày, Lâm Thư Tuyết vừa lấy bó hoa trong tủ đồ ra, dự định sẽ cho nó nằm trong một sọt giắc nào đó, thì tiếng gọi phía sau chợt vang lên.

“Lâm Thư Tuyết, chào em”

Lâm Thư Tuyết quay lại, thấy một người đàn ông xa lạ đứng trước mặt mình, còn chưa nói gì, thì đã thấy bóng dáng hiện ngang cao ngạo của ai đó đang bước về phía mình, thấy ánh mắt đang chăm chăm dừng lại trên người mình, trong lòng cười thâm, khóe miệng khẽ cong.

8. Chương 8: Mạnh Long Hành Động

Lâm Thư Tuyết cũng gật đầu chào lại, nhìn người đàn ông trước mắt, anh ta là con lai, cô nghĩ là vậy, vì mái tóc và đôi mắt trái ngược nhau của anh ta, còn có cái cảm giác mà anh ta mang lại cho người khác, có gì đó đậm chất phương Đông, mặc dù chưa nói chuyện, nhưng cô nghĩ là mình không nhìn lầm.

Người đàn ông nghe Lâm Thư Tuyết đáp lại mình, gương mặt thoáng rạng rỡ hẳn lên, mắt sáng ngời, nhìn anh ta thì đã biết anh ta đang rất vui, giọng nhẹ nhàng mềm mỏng lên tiếng, mang lại cho người ta cảm giác dịu dàng khi nói chuyện.

“Tôi là Mạnh Long, rất vui được làm quen”

Lúc nghe Mạnh Long giới thiệu tên, Lâm Thư Tuyết mới biết hóa ra đây là tổng giám đốc Mạnh Long trong lời đồn, là một trong ba người nguy hiểm nhất của công ty, nhưng chỉ khác một điều, con mắt của anh ta màu xanh chứ không phải màu đen, chắc họ nói lọt vào mắt đen của anh ta là có ý gì khác.

Mạnh Long sau bao ngày nhắm nhe con mắt, lần này, anh ta đã quyết định chính thức ra tay, Lâm Thư Tuyết bây giờ bắt đầu được nhiều người chú ý, chỉ sợ mai này sẽ có người ra tay trước anh ta.

Không thể phủ nhận, từ khi nhìn thấy Lâm Thư Tuyết ở nhà hàng Hạ Lâm, anh ta đã bị cuốn hút vào vẻ đẹp của cô, phải công nhận, Lâm Thư Tuyết là người con gái đẹp nhất mà anh ta đã từng gặp, nhất là mái tóc đen như mực và đôi mắt sáng đầy trí tuệ như theo anh ta mấy ngày nay.

Mạnh Long còn đang không biết sử dụng tuyệt chiêu gì đầu tiên, thì tiếng nói trầm thấp vang lên đằng sau cùng với tiếng gọi tên mình làm lời nói bị nhốt lại hết, trong lòng mắng thầm kẻ nào phá đám.

“Mạnh Long”

Mạnh Long quay người lại, nhìn thấy Hạ Lâm Phong đang tới gần, lúc này anh ta mới chợt nhớ ra, vừa nãy là anh ta nhìn thấy Lâm Thư Tuyết nên đã quên mất cuộc hẹn với Hạ Lâm Phong, nhưng sao Hạ Lâm Phong không gọi điện mà lại đến tận đây.

“Lâm Phong, thật xin lỗi, tớ quên mất”

Lâm Thư Tuyết thản nhiên chống lại ánh mắt của Hạ Lâm Phong, qua lời nói thì có vẻ như Hạ Lâm Phong và Mạnh Long là bạn bè, khỏe miệng khê cong, Lâm Thư Tuyết không nhìn Hạ Lâm Phong nữa mà quay sang Mạnh Long nói.

“Cảm ơn những bó hoa của Tổng giám đốc, nhưng tôi hy vọng anh không làm như vậy nữa”

Mạnh Long nghe Lâm Thư Tuyết nói, không để ý ông bạn lầm lì ra vẻ giận mình nãy giờ nữa, quay sang nhìn Lâm Thư Tuyết, trong đầu đang hiện lên nhiều suy nghĩ, không biết Lâm Thư Tuyết là vì ngại hay là không thích nhận hoa của anh ta, con gái không phải luôn thích nhận hoa của người khác sao.

“Lâm tiểu thư không thích”

“Đúng vậy, tôi không thích nhận hoa, chỉ là không muốn làm tổng giám đốc mất mặt nên mới miễn cưỡng nhận lấy, nếu bây giờ gặp rồi thì tôi nói luôn”

Mạnh Long hoàn toàn không ngờ Lâm Thư Tuyết lại dám nói thẳng trước mặt mình như vậy, từ trước đến nay, chuyện này chưa bao giờ xảy ra với anh ta, miễn cưỡng nhận sao, là miễn cưỡng chứ không phải vui thích, lần đầu tiên anh ta nghe nói có người phải miễn cưỡng nhận hoa của anh ta.

Lâm Thư Tuyết lên tiếng trước mà không để Mạnh Long hỏi lại, hơi liếc Hạ Lâm Phong một cái, cô cười thầm trong lòng, sau đó mới nói tiếp, lời nói vừa phát ra, không khác gì là chỉ thẳng mặt ai đó.

“Tôi cũng không muốn vì nhận hoa mà làm trái quy định, một số người cũng không thích tôi nhận hoa lắm, nhưng dù gì cũng cảm ơn tổng giám đốc về những bó hoa, hai người ở lại nói chuyện, tôi đi trước”

Hạ Lâm Phong nhìn Lâm Thư Tuyết bước đi, từ nãy giờ chưa nói gì mà chỉ im lặng nhìn cô như cảnh cáo, khi Lâm Thư Tuyết từ chối Mạnh Phong, nhìn gương mặt ngỡ ngàng của Mạnh Long, Hạ Lâm Phong trong lòng hừ nhẹ.

Xem như cô ta biết điều, mấy ngày trước cứ tưởng cô ta vui vẻ, bây giờ lại nói miễn cưỡng nhận, còn giám ám chỉ đến anh ta, dù là hài lòng khi nhìn Lâm Thư Tuyết từ chối thẳng thừng Mạnh Long, nhưng Lâm Thư Tuyết lại giám có ý kiến với quy định của mình, Lâm Thư Tuyết, cô chán sống rồi hả.

Mạnh Long ngờ ngẩn nhìn theo bóng Lâm Thư Tuyết, trong đầu một mảnh trống rỗng không biết suy nghĩ gì, chưa bắt đầu ra trận mà đã nhận thất bại thảm hại, đây lại là một chuyện trước nay chưa từng có, với kinh nghiệm tình trường của anh ta, lời nói của Lâm Thư Tuyết không khác nào là thẳng thừng từ chối anh ta.

Mạnh Long cùng Hạ Lâm Phong bước đi, trong đầu Mạnh Long vẫn đang suy nghĩ chuyện vừa rồi, Lâm Thư Tuyết không giống những người con gái anh ta đã từng gặp, cảm thấy không chắc chắn nắm giữ được cô, mơ hồ như lênh đênh trên biển cả, mang lại cảm giác gì đó khác lạ khó gọi tên, Lâm Thư Tuyết.

...

Mấy ngày sau, mặc dù không có bó hoa một trăm bông, nhưng trong công ty lại rộn lên những tin đồn khác nhau, mà nhân vật chính không ai khác, vẫn chính là Lâm Thư Tuyết, tiêu điểm cả gần tháng nay.

Tổng giám đốc Mạnh Long, sát thủ tình trường đã nhắm trúng Lâm Thư Tuyết, mấy ngày nay lại liên tục sử dụng những tuyệt chiêu tán tỉnh, độ dẻo bám có thể so với keo dính hạng nhất cũng chịu thua, những hành động ấy nhanh chóng lan truyền khắp công ty.

Sáng sớm sẽ là ly cà phê nóng hổi, buổi trưa sẽ là cò kè đi theo để dùng bữa, sau đó còn có những lời mời liên tục được nghĩ ra, nhưng cũng đồng thời không cái nào thành công cả, Tổng giám đốc Mạnh Long nhanh chóng trở thành cái đuôi loại một ở công ty, hình ảnh này đã làm một số người không vừa mắt chút nào cả, trong đó có Trương Diệp Lan xinh đẹp.

Tổng giám đốc Trương Diệp Lan ngồi trong phòng làm việc của mình, đôi mắt hiện lên những u buồn khó thấy, Trương Diệp Lan được bình chọn là người phụ nữ dịu dàng nhất công ty, nhưng bây giờ, nhìn gương mặt lạnh im như giận dữ của cô, không thể tránh khỏi kinh ngạc.

Mà nguyên nhân chính của việc này lại không biết đang lông bông ở nơi nào, tin đồn về Mạnh Long có thể viết dài mấy trang giấy, từ trước đến nay, dù là Mạnh Long đào hoa nhưng cô biết anh ta chỉ là hứng thú nhất thời, nhưng lần này, cô cảm thấy không yên trong lòng, như là anh ta đã thích Lâm Thư Tuyết thật vậy.

Ở một nơi, trong một văn phòng cao cấp, cũng có một ngọn núi đang âm thầm chuyển động, thậm trí còn nguy hiểm và dễ bộc phát hơn lúc nào hết, khiến cho chính bản thân anh ta cũng muốn nổ tung lên.

Hạ Lâm Phong mặt đen ngịt ngồi trên bàn làm việc của mình, nhìn anh ta lúc này, cảm thấy cả người như một cục than đen sì nóng bỏng, suốt mấy ngày qua, anh ta cảm thấy trong lòng rất khó chịu, phải nói là cực kì khó chịu.

Hạ Lâm Phong không ngờ Mạnh Long không bỏ cuộc mà vẫn theo sát như vậy, hàng ngày nhìn anh ta lèo đèo bên người Lâm Thư Tuyết, bỏ qua những lời cảnh cáo của cô, tiếp tục vượt quá giới hạn cho phép, mà bản thân lại không thể nào làm gì khác, anh ta thật sự rất tức giận.

Lâm Thư Tuyết cũng đâu hơn gì Hạ Lâm Phong, thực chất là cô đã lạnh như tiền với Mạnh Long, thậm trí là còn nói thẳng cho anh ta biết, nào ngờ anh ta cứ dính sát mình không buông, Mạnh Long khiến cô cảm thấy tức giận vì đã bị xem thường.

Hai người ngồi trong phòng đều âm u giận dữ, không khí này sẽ tiếp tục tiếp diễn nếu không có tiếng gõ cửa ngoài kia đánh vang, Hạ Lâm Phong nghe tiếng gõ cửa, mặt sầm lại, nhìn thẳng Lâm Thư Tuyết, anh ta gần từng tiếng một.

“Của cô đấy, mời vào đi”

“Đây là phòng làm việc của anh”

“Tôi cho phép cô đấy”

Lâm Thư Tuyết nghe Hạ Lâm Phong nói vậy cũng không thêm để ý, cũng không có bước ra mở cửa như lời Hạ Lâm Phong nói, cô bây giờ không muốn đùa giỡn với Mạnh Long nữa, còn đang suy nghĩ xem làm như thế nào để chấm dứt hành động dai dẳng này, thì tiếng mở cửa làm cô phải đưa mắt nhìn lên.

Người vừa bước vào hoàn toàn xa lạ, nhìn gương mặt xinh đẹp nước mắt ngấn dài trên má, lại còn đang đi thẳng về hướng Hạ Lâm Phong, nghĩ lại mình chưa gặp cô gái này, thấy cô gái này tự tiện bước vào mà chưa được sự cho phép, tưởng sẽ lại nghe tiếng giận dữ vang lên, nào ngờ là tiếng nói thâm trầm phát ra ám chỉ chính là mình.

“Lâm Thư Tuyết, cô ra ngoài đi”

Hạ Lâm Phong bước về phía cô gái, quay sang nhìn Lâm Thư Tuyết ra lệnh, người con gái nhìn thấy Hạ Lâm Phong, nước mắt chảy ra nhiều hơn, thậm trí còn nghe thấy tiếng thút thít thương tâm.

Lâm Thư Tuyết mặc dù bất ngờ trong lòng nhưng cũng không tỏ thái độ nào khác, đứng lên, cô bước ra khỏi phòng, trước khi đi khuất, hình ảnh cô gái gục lên bờ vai rộng lớn đã kịp đập vào mắt, đây là bạn gái của Hạ Lâm Phong sao.

Cánh cửa đóng lại, cảm thấy khoảng cách giữa bên trong và bên ngoài rất khác nhau, chỉ là một cánh cửa, nhưng lại thấy xa cách rất nhiều, bên trong đó, như là một thế giới hoàn toàn không người biết, và bên ngoài, lại cảm thấy lạc lõng vô cùng, trong lòng, cảm giác kì quặc khó tả dâng lên.

Mạnh Long đang cau mày bước ra khỏi thang máy thì đột nhiên nhìn thấy Lâm Thư Tuyết đang đứng gần cửa sổ, gương mặt nhanh chóng hiện lên rạng rỡ vui mừng, đi lại phía Lâm Thư Tuyết, anh ta bày ra nụ cười tươi rói lóa mắt.

Nhưng nào ngờ, vừa mới chào hỏi được một câu, Lâm Thư Tuyết đã lạnh lùng nhìn anh ta bằng con mắt khác lạ, lại còn muốn cùng anh ta nói chuyện ở nhà hàng Hạ Lâm, thụ sủng nhược kinh, anh ta bất ngờ đi theo Lâm Thư Tuyết vào thang máy.

...

Trong phòng chủ tịch, không khí diễn ra hết sức nặng nề, có thể nghe thấy tiếng hít thở trầm ổn, thỉnh thoảng còn có tiếng nấc nghẹn ngào, cảm thấy hai người hoàn toàn đối lập nhau, một yếu đuối, một thâm cơ mãnh liệt.

Hạ Lâm Phong nhìn Trương Diệp Lan đang cúi đầu khóc bên cạnh mình, sự tức giận với Mạnh Long càng tăng thêm, nhìn cô em họ khóc lóc thảm thương, không biết làm gì hết ngoài lên tiếng an ủi.

Trương Diệp Lan sợ dĩ không giữ hình tượng như vậy tất cả đều do Mạnh Long cả, anh ta vốn biết Trương Diệp Lan thích anh ta, lại còn trước mặt mọi người theo đuổi Hạ Lâm Tuyết, rồi đến khi gặp mặt, còn cố tình tỏ ra né tránh cô nữa.

Mạnh Long thật sự rất thích Lâm Thư Tuyết, bởi vì anh ta vừa mới từ chối thẳng thừng tình cảm của cô, nói cô quên anh ta, tìm người nào đó thích hợp hơn anh ta, sau đó còn tàn nhẫn mà bước đi trước gương mặt đăm lẹ của cô mà không nói một lời an ủi.

Mạnh Long nói cô quên, nói thì dễ, nhưng trong lòng cô biết, điều đó khó khăn đến nhường nào, kỷ niệm năm năm kia, nói quên đâu dễ gì quên được, nghĩ đến tình cảm của mình chưa kịp bày tỏ, nước mắt chảy ra như không kịp ngừng lại.

Cùng lúc đó, tại nhà hàng Hạ Lâm, không khí cũng không kém cạnh gì hết, cũng có khí lạnh đông đặc, có sự lặng im đầy nguy hiểm, chỉ còn thiếu tiếng khóc nức nở trong lòng của Mạnh Long tuôn ra mà thôi.

Mạnh Long sớm biết cô không để ý đến cảm nhận của mình, nhưng lại không ngờ cô tàn nhẫn đến như vậy, nhìn người con gái kiên nghị lạnh lùng trước mắt, anh ta thật sự muốn đi sâu để nhìn thấy biểu cảm thật sự của đối phương.

“Cho dù Lâm tiểu thư không chấp nhận tình cảm của tôi, nhưng cũng không có quyền ép buộc tôi buông tay”

Lâm Thư Tuyết mắng thầm trong lòng, cô chưa từng thấy người nào mặt dày và trơ trẽn như Mạnh Long, quả thật khiến sự tức giận không kìm chế được, muốn đổ hết lên đầu của anh ta.

“Tổng giám đốc Mạnh, mặt anh không biết dày đến cỡ nào”

Mạnh Long nghe Lâm Thư Tuyết nói mình trơ trẽn, lòng dâng lên tự ái không thôi, nhưng không biết suy nghĩ gì, khóe miệng anh ta cong lên, một nụ cười tự tin dịu dàng hơn bao giờ hết.

“Trơ trẽn vì tình yêu, điều ấy tôi phải lấy làm vinh hạnh”

Lâm Thư Tuyết không để ý Mạnh Long nữa, đứng lên, cô bước đi mà không nói lời nào với anh ta, Mạnh Long, anh đúng là mặt dày không đo nỗi.

Hạ Lâm Phong tiễn Trương Diệp Lan đi thì không thấy Lâm Thư Tuyết đâu, hỏi ra mới biết cô cùng đi với Mạnh Long, trong lòng lời Lâm Thư Tuyết lên mắng, nhanh như vậy đã mềm lòng sao, gằm gừ bước vào phòng, anh ta quát tháo.

“Đình Văn, vào đây cho tôi”

Đình Văn nghe chủ tịch gọi mình, mặt méo xẹo đứng lên, mắt thương tâm nhìn người đồng nghiệp bên cạnh, nhận được cái nhìn an ủi, anh ta cúi đầu bước đi, chân cố tình đi chậm thì lại nghe thấy tiếng quát truyền ra, làm xém nữa chân đã khụy xuống vì run, không kịp nghĩ gì, chỉ vội vã chạy vào, chúa ơi, cho con giữ được trái tim nhỏ bé của mình.

Lâm Thư Tuyết vừa bước vào thì đã nghe tiếng quát tháo bên trong, mắt hơi chuyển, nghĩ rằng có lẽ anh ta và bạn gái xung đột nên mới giận dữ như vậy, cảm xúc kì lạ dâng lên, sau đó lại hoàn toàn bị ánh mắt không gợn sóng và gương mặt lạnh tanh che lấp, cô mở cửa bước vào.

Hạ Lâm Phong nhìn thấy Lâm Thư Tuyết đi vào thì mới cho Đình Văn đi ra, anh ta bắt đầu lên án trách nhiệm công việc và tinh thần làm việc của cô, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, muốn được nghe thấy điều gì đó từ miệng cô, nhưng nhìn gương mặt vẫn không cảm xúc kia, anh ta lại càng giận dữ hơn nữa mà bùng phát.

Lâm Thư Tuyết mắt lạnh nhìn Hạ Lâm Phong, anh ta và bạn gái xảy ra chuyện, muốn đưa cô ra làm công cụ tiết giận sao, chính anh ta bảo cô đi, cũng không nói bao giờ quay trở lại, nghĩ lấy lý do gì mà trách cứ cô, Hạ Lâm Phong, anh thật quá xem thường tôi.

Mỗi người một suy nghĩ, không ai nói ra suy nghĩ của riêng mình, cứ như vậy mà giảng co không kết quả, trong phòng, khí lạnh và sự tức giận có thể nhận rõ được, đối phương vẫn nghĩ rằng mình là đúng, chẳng ai biết rằng, chuyện họ đang bàn cãi không hề đáng để làm ầm lên như vậy, mà chuyện trong lòng của họ, mới chính là nguyên nhân gây lên giận giữ cho chính mình.

...

9. Chương 9: Khởi Nguồn

Màn đêm buông xuống, xa rời những cái nắng lạnh thất thường của ban ngày, không gian thoáng cô đọng lại, trầm đi, nhưng không kém phần ồn ào náo nhiệt của một thành phố phồn hoa.

Quán bar Vigu, quán bar được mệnh danh là ông hoàng bar quốc tế, yên vị tại trung tâm thành phố, đứng giữa lòng đường xe qua lại, Vigu đập vào mắt người nhìn là hình ảnh tòa nhà cao tầng rực sáng ánh đèn và những chiếc xe hơi sang trọng ghé đậu liên tục.

Trên tầng VIP của Vigu, số lượng ghế chỉ đếm trên đầu ngón tay, không gian càng lên cao thì càng nhận thấy rõ sự khác biệt của nó, có thể là địa vị hay cách bày trí, nhưng rõ ràng nhất, vẫn là không khí ở đây, khác hẳn với những nơi người bình thường có thể tới.

Trong một góc tối, thấp thoáng len lỏi những ánh đèn mờ ảo lung linh, nếu như không phải quen biết thân cận, thì rất khó nhận ra người quen của mình, tiếng nhạc không quá to cũng không quá nhỏ, nó đủ để làm xoa dịu đi những ồn ào của ngày thường.

Mạnh Phong nhìn ly rượu màu đỏ nâu trên bàn, màu sắc quyến rũ như hương thơm tỏa ra trên người thiếu nữ, ngọt ngào gây thơ đến hút hồn, còn có gì đó xa cách khiến người ta muốn chiếm giữ cho riêng mình, không hiểu tại sao, màu sắc này khiến anh ta gợi nhớ đến cô gái ấy, cô gái có đôi mắt trong đen láy kia.

Hạ Lâm Phong ngồi bên cạnh, từ này giờ vẫn không nói gì mà chỉ im lặng uống rượu, nếu như không lại gần, có lẽ sẽ không ai phát hiện ra sự tồn tại của anh ta, một thân u tối như đêm đen đang rũ bóng.

Mạnh Long nhìn người bạn từ thời niên thiếu đến bây giờ của mình, anh ta và Hạ Lâm Phong có sự khác nhau rất rõ rệt, cha mẹ hai nhà vẫn thường trêu là hai đứa có tính cộng trừ cho nhau.

Nếu nói cậu ta, Mạnh Long là một sát thủ tình thường, thấy cô gái nào hợp ý là sẽ dùng mọi thủ đoạn của cảm trước mắt mọi người đến khi nào có được mới thôi, thì Hạ Lâm Phong lại khác hoàn toàn.

Hạ Lâm Phong thâm trầm sâu sắc từ chính suy nghĩ tận sâu của anh ta, nếu Hạ Lâm Phong muốn có thứ gì đó, cũng sẽ không công khai như cậu ta, mà cứ như săn thú, nhăm nhe, rình rập, đến khi chiếm được thì mọi người mới đột ngột nhận ra là anh ta đã đoạt được con mồi. Hạ Lâm Phong càng không phải là người đàn ông dễ nắm bắt và hiểu được, cậu ta luôn nói Hạ Lâm Phong thật quá khô khan và vô cảm, làm chính cậu ta cũng không thể hiểu được người bạn này.

“Lâm Phong, chắc tớ đã yêu rồi”

Hạ Lâm Phong nghe Mạnh Long nói, đôi mắt nhìn sâu vào bóng đêm u tối, yêu, Mạnh Long từ trước đến nay chưa bao giờ nói tiếng yêu, cậu ta có thể cửa cảm tán tỉnh bất cứ ai, nhưng chưa bao giờ nói tiếng yêu với một ai cả, Mạnh Long yêu Lâm Thư Tuyết thật sao?

Hạ Lâm Phong đến bây giờ thì cảm xúc đã bắt đầu khác lạ, có gì đó không yên đang dâng lên, vốn dĩ anh ta tưởng Mạnh Long chỉ là vui đùa, nào ngờ, Mạnh Long lại yêu Lâm Thư Tuyết, vậy Lâm Thư Tuyết thì sao?

Suy nghĩ vừa hiện lên trong đầu của Hạ Lâm Phong lập tức có được đáp án, Mạnh Long uống cạn ly rượu trên tay, vừa rót cho mình một ly vừa nói.

“Lâm Thư Tuyết đã từ chối tớ, cậu biết không, lần đầu tiên tớ nghe người khác nói tớ mặt dày đấy”

Dừng một chút, Mạnh Long lại uống cạn ly rượu của mình, lại vừa rót vừa nói, cứ như vậy, nói dứt câu, lại tiếp tục uống cạn ly rượu của mình, rồi rót tiếp, đồng thời, anh ta cũng đang rót từng chữ từng chữ của Lâm Thư Tuyết vào lòng Hạ Lâm Phong, đến cuối cùng, cậu ta vẫn chốt lại câu cuối.

“Cho dù là vậy, nhưng hiện nay cô ấy vẫn chưa có người yêu, tớ cũng vẫn còn cơ hội, chỉ còn một chút cơ hội, tớ cũng phải nắm lấy”

Hạ Lâm Phong nhớ lại chuyện sáng nay, nghĩ đến gương mặt đầy nước mắt của Trương Diệp Lan, còn có sự lạnh lùng của Lâm Thư Tuyết, nhanh chóng sắp xếp những suy nghĩ đầu, anh ta biết Mạnh Long nói là làm, nhưng anh ta lại không thể để Mạnh Long làm như vậy, phải chấm dứt ngay hy vọng cuối cùng của Mạnh Long, muốn như vậy, chỉ có một biện pháp, không vì ai, mà vì chính anh ta.

“Mạnh Long...”

...

Lâm Thư Tuyết ngồi trong phòng của mình, gương mặt xinh đẹp không biết đang suy nghĩ điều gì, mày cong nhú lại, đôi mắt tựa như ẩn chứa điều gì đó trắc ẩn khó đoán, gây nên sự mơ hồ về sự tồn tại của cô.

Hình ảnh của Hạ Lâm Phong cùng cô gái trong phòng đã ám ảnh cô suốt ngày nay, không muốn nghĩ đến, nhưng không hiểu vì sao lại không thể quên, cảm thấy khi nhớ lại, lòng không thoải mái gì hết, Hạ Lâm Phong khôn khéo, anh được lắm, dám giận cá chém thớt với tôi.

Lâm Thư Tuyết đã tự biện chứng cho mình một cái lý do để tức giận, cô cứ nghĩ chẳng qua là do Hạ Lâm Phong xem thường mình, chính vì vậy nên cô mới tức giận, chứ không phải là để ý hình ảnh của anh ta và

cô gái ấy. Lâm Thư Tuyết không phủ nhận, nhưng cũng không khẳng định điều đó không ảnh hưởng đến mình, còn đang chìm đắm trong suy tư ngớ ngẩn thì tiếng tin nhắn vang lên làm cô thoáng giật mình.

“Ra ngoài đi, tôi đang ở dưới cổng nhà cô”

Nhận được tin nhắn của Hạ Lâm Phong, Lâm Thư Tuyết không thể phủ nhận một điều, tim trong lồng ngực đã đập nhanh hơn, thậm trí là có chút gì đó rối loạn trong suy nghĩ, cũng không biết tại sao cô lại nghĩ người nhắn tin là Hạ Lâm Phong, mặc dù cô không biết số của anh ta, nhưng cái tên ấy lại hiện lên đầu tiên khi cô nhìn thấy dòng tin nhắn này.

Đóng điện thoại, không nhắn tin hay gọi điện lại, chân ngập ngừng bước về phía cửa sổ, hơi vén tấm màn gió màu trắng ra, đập vào mắt là chiếc xe hơi đang đậu dưới nhà mình, trong đầu, những suy nghĩ liên tục hiện lên, Hạ Lâm Phong tại sao biết số điện thoại và nhà của cô, anh ta đến đây làm gì, sẽ chẳng có lý do gì để anh ta đến gặp cô cả, rốt cuộc là tại sao chứ?

“Tôi biết cô biết tôi là ai, mau xuống đi”

Lâm Thư Tuyết nghe tiếng tin nhắn, giật mình đóng nhanh tấm rèm xuống, nhìn điện thoại, cảm thấy một mảnh trống rỗng trong đầu, tay vô thức nhấn lại dòng chữ lạ thường.

“Tôi không biết anh là ai cả, đừng làm phiền tôi”

Hạ Lâm Phong ngồi trong xe, khi nhận được tin nhắn của cô, lòng dâng lên tức giận phi thường, ấn nút gọi, nhưng lại nghe thấy tiếng tắt máy, nhấn lại một tin, bước ra khỏi xe và đóng mạnh cửa lại, đôi mắt đen sâu nhìn thẳng vào ngôi nhà ở trước mặt đầy thâm trầm.

“Cô không ra thì để tôi vào lời cô ra”

Lâm Thư Tuyết trong phòng đang trở mặt ra nhìn dòng tin nhắn của Hạ Lâm Phong, anh ta làm cái quái gì vậy, anh ta nghĩ đây là nhà anh ta hay sao, nghĩ vấn anh ta có phải đang lên mặt dọa mình hay không, cô lại vén màn ra nhìn, nào ngờ nhìn thấy Hạ Lâm Phong đang đứng nhìn thẳng vào nhà, giật mình một cái, cô nhanh chóng cầm cái áo khoác chạy ra, tên cuồng quyền uy này bị điên hay sao chứ.

Hạ Lâm Phong đang chuẩn bị hết kiên nhẫn, chân vừa chuyển động thì đã thấy hình ảnh người con gái đang điềm tỉnh bước ra, thu lại cảm xúc hỗn loạn trong lòng, gương mặt lại lạnh băng như thường ngày.

Lâm Thư Tuyết khi bước ra rồi thì mới nghĩ mình bị điên, vốn dĩ cô cũng đâu cần phải ra đây gặp anh ta, cứ tắt hết điện đi báo hiệu mình đã ngủ là được, đâu nhất thiết phải nghe lời anh ta như vậy, thật sự ngày hôm nay, tâm trạng cô không được tốt cho lắm, có lẽ như vậy nên suy nghĩ không minh mẫn cho lắm, để xem anh ta làm gì được cô chứ.

Lâm Thư Tuyết đi lại gần Hạ Lâm Phong, cũng như đang đi từ từ vào chỗ sâu nhất trong mắt anh ta vậy, Lâm Thư Tuyết trước mắt, mất đi những bộ váy công sở cứng nhắc khô lạnh, thay vào đó là chiếc váy hoa màu tím hồng nhẹ nhàng mềm mại, cảm thấy như nó hợp với cô hơn những bộ váy kia rất nhiều.

Đến khi Lâm Thư Tuyết ở đối diện mình, trong lòng bắt đầu dâng lên những cảm xúc kỳ lạ, có gì đó đang đập mạnh, rối loạn, ngổ ngàng rồi lại ảm áp khi nhìn thấy cô như vậy.

Lâm Thư Tuyết tựa như năm mười ba tuổi, mái tóc buông thả, mềm mại bồng bềnh chứ không ướt đầm vì nước mưa, không khí không tĩnh lặng như thế này mà toàn tràn ngập trong tiếng mưa rơi, cũng là đôi mắt to tròn đen láy, như những ánh sao đang tụ họp về đây, hiện hữu lấp lánh. Anh ta có thể nhìn thấy trong mắt cô, dòng nước ảm trong sáng đang đọng lại, làm trái tim anh ta, nhất thời không giữ được nhịp đập của riêng mình.

Lâm Thư Tuyết đối mặt với Hạ Lâm Phong, khác xa với vẻ bề ngoài hờ hững là cả một tâm hồn đang gợn sóng, ánh mắt của Hạ Lâm Phong có một cái gì đó khiến cô không thể nào kìm chế được mà muốn trốn tránh, giọng nói vang lên, như là cách né tránh hữu hiệu nhất.

“Có chuyện gì sao?”

Thu lại những cảm xúc khó nắm bắt, Hạ Lâm Phong đưa mắt nhìn đi chỗ khác, tránh cho suy nghĩ muốn ôm cô vào lòng bây giờ của mình làm rối loạn, đúng vậy, khi nhìn thấy cô, anh ta đã không kiềm chế được

mà muốn ôm cô vào lòng, một suy nghĩ mà chính anh ta cũng cảm thấy bất ngờ với chính mình.

“Cô dự định làm gì với Mạnh Long?”

Khi nghe Hạ Lâm Phong nói mục đích đến đây, Lâm Thư Tuyết không khỏi nhú mày nhìn thẳng mắt anh ta, hóa ra vì chuyện của Mạnh Long mà Hạ Lâm Phong mới đến tìm mình, chuyện cô và Mạnh Long thì có liên quan gì đến anh ta.

“Liên quan gì anh”

“Cô muốn Mạnh Long sẽ theo đuổi mãi sao?”

“Tôi hết cách”

Lâm Thư Tuyết nói vậy không phải là đùa, đúng thật là cô đã hết cách với Mạnh Long, bây giờ chỉ còn cách xem anh ta như không khí mà thôi, Hạ Lâm Phong chắc không phải vì lo cô cướp mất bạn anh ta nên mới đến đây chứ, cũng không phải là anh ta đang ghen tị chứ.

“Tôi sẽ giúp cô”

Lâm Thư Tuyết nghe Hạ lâm Phong nói, đôi mắt không khỏi ngạc nhiên và tò mò nhìn anh ta, Hạ Lâm Phong muốn giúp cô, bằng cách nào, chắc không phải anh ta muốn tống anh bạn của anh ta đi công tác xa vài tháng chứ, khoan, đúng vậy, sao bây giờ cô mới nghĩ ra cách này.

“Tại sao anh phải giúp tôi?”

“Trương Diệp Lan, em họ tôi thích Mạnh Long, mà Mạnh Long lại đang theo đuổi cô”

Hóa ra là vậy, là sợ em gái mình mất người yêu sao, Hạ Lâm phong, anh thật là khôn khéo đấy, tôi không nghĩ anh sẽ vì người khác mà đem hôm tới đây gặp tôi đâu, chắc chỉ vì người anh yêu mới làm vậy thôi, mà cũng chưa chắc, người sắt đá nham hiểm như anh, chỉ sợ cũng chẳng có lúc như vậy

“Em gái anh là ai tôi đâu biết, tôi không quan tâm”

“Chẳng phải sáng nay cô đã gặp, đừng nói đầu óc cô nhanh quên như vậy, nếu cô muốn Mạnh Phong tiếp tục theo sát cô thì tùy cô vậy”

Lâm Thư Tuyết nghe Hạ Lâm Phong nói, trong đầu suy nghĩ đảo nhanh, sáng nay cô không gặp nhiều người, ở trong phòng Hạ Lâm Phong thì càng ít hơn, con gái thì lại càng hiếm, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh cô gái kia.

“Cái cô gái khóc lóc ấy sao, tôi lại cứ nghĩ là bạn gái anh.”

Hạ Lâm Phong nghe Lâm Thư Tuyết nói, trong lòng lặng yên một chút, bạn gái, ngay cả người khiến anh ta để ý còn chưa có, thì lấy đâu ra bạn gái như lời cô nói, có lẽ từ khi ấy, cơn mưa lạnh lẽo đã cuốn đi tất cả ánh nhìn của anh ta rồi, và lần này, anh ta sẽ bắt được cô.

“Tôi chưa có bạn gái”

Lâm Thư Tuyết nghe anh ta nói, lại cố tình không trêu chọc đến vấn đề này, Hạ Lâm Phong nói lý do hết sức hợp lý, lời anh ta nói ra làm cho cô cảm thấy anh ta thật tình đang muốn giúp mình thoát khỏi Mạnh Long, nhưng bằng cách nào chứ, đừng nói muốn tống cô đi công tác xa chứ.

“Vậy anh muốn như thế nào?”

Hạ Lâm Phong nghe cô nói đến mục đích duy nhất của mình, mắt sâu đen nhìn người con gái trước mắt, lời nói phát ra, khiến cho cô gái trước mắt đưa mắt mở to nhìn anh ta, Lâm Thư Tuyết, tôi sẽ bắt được cô.

“Cô phải làm bạn gái và đến ở cùng tôi, đó là cách duy nhất”

10. Chương 10: Âm Mưu

Lá cây xào xạc, đung đưa, nhẹ lay, gió thổi dịu dàng, cuốn theo, cuốn theo những khí lạnh thoảng hương thanh khiết, trong giây phút này, đêm, tưởng chừng như đã ngừng, và chỉ còn nghe thấy tiếng vọng lại từ một nơi xa xôi nào đó của không gian.

Lâm Thư Tuyết mở to đôi mắt tròn xoe nhìn người đàn ông trước mắt, không nghi ngờ gì, lời anh ta vừa nói ra khiến cô không kìm được mà ngạc nhiên trong giây lát, Hạ Lâm Phong nói cô làm bạn gái của anh ta, mà lại còn về ở chung với anh ta sao, Hạ Lâm Phong, anh bị điên chắc.

Cô và anh ta ở gần nhau còn chưa được, đừng chi đến chuyện làm người yêu rồi còn ở chung, chắc chắn cô sẽ không ngu ngốc đến nỗi tin rằng Hạ Lâm Phong làm như vậy là muốn giúp đỡ mình, chẳng qua anh ta làm vậy vì muốn đạt được mục đích của anh ta mà thôi, vậy mục đích của anh ta là gì? Hạ Lâm Phong, anh quá xem thường tôi đấy, còn chưa biết ai tính kế ai đâu.

Hạ Lâm Phong nghĩ rằng Lâm Thư Tuyết đang phân vân, qua ánh mắt nhìn mình như sinh vật lạ của cô, anh ta có thể đoán được điều cô sắp nói, Lâm Thư Tuyết sẽ không đơn giản mà gật đầu đồng ý, câu nói dự định sắp nói ra, làm anh ta cảm thấy trong lòng như có gì đó chần chừ, dường như đó không phải lời muốn nói từ trái tim, anh ta, hình như muốn được nhiều hơn nữa.

“Chỉ là giả vờ thôi”

Lâm Thư Tuyết nghe xong, mày càng nhíu chặt hơn, như là đang suy nghĩ lời Hạ Lâm Phong vừa nói, giả vờ thôi, cô biết đây chỉ là giả vờ, nhưng không nhất thiết phải dọn về ở chung với Hạ Lâm Phong, Hạ Lâm Phong muốn gì.

“Được thôi”

Hạ Lâm Phong trong mắt thoáng hiện lên tia sáng khác lạ, anh ta thật không ngờ Lâm Thư Tuyết lại đồng ý nhanh như vậy, chuyện này vượt qua ngoài dự đoán ban đầu của anh ta, cứ nghĩ rằng sẽ cần thêm thời gian nữa, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.

“Vậy ngày mai tôi tới đón cô”

“Không cần ngày mai, anh đợi tôi”

Lâm Thư Tuyết nói xong, lập tức quay người bước vào nhà, nếu đã quyết định, thì cần gì phải chờ đợi, Hạ Lâm Phong, để xem anh và tôi, cuối cùng ai mới là người thua cuộc.

Nhìn bóng Lâm Thư Tuyết vừa khuất, Hạ Lâm Phong trong lòng sinh ra cảm giác hỗn loạn, dường như càng lại gần cô, thì anh ta lại càng cảm thấy khác lạ, có gì đó hồi hộp, mong chờ, như là người thợ săn đang tới gần con mồi của mình mà sinh ra cảm giác chiến tranh tag, Lâm Thư Tuyết, tất cả chỉ mới bắt đầu, tôi sẽ từng chút, từng chút một mà lấy đi những hàng phòng ngự của cô.

Lâm Thư Tuyết gọn gọn chỉ có cái vali quần áo, lúc này cô đang ngồi trên xe của Hạ Lâm Phong để tiến về nhà của anh ta, không hiểu vì sao, khi quyết định làm việc này, cô lại không thấy hồi hộp như bây giờ.

Bây giờ, khi ngồi cùng với Hạ Lâm Phong ở một băng ghế thì cô mới cảm nhận được, Hạ Lâm Phong thật sâu kín và khó hiểu, nhưng, có lẽ chính vì sự sâu kín ấy lại khiến người ta muốn khám phá, rồi không kìm được mà đắm chìm trong đó.

Xe không cần dừng lại, cánh cổng như thấy chủ nhân của nó mà vội mở ra, cứ thế, xuất hiện trước mắt cô là một ngôi nhà sang trọng tỏa sáng ánh đèn, diện tích rộng đủ để xây dựng một khu phố nhỏ.

Để người cầm vali cho mình, Lâm Thư Tuyết bước vào cùng với Hạ Lâm Phong, cánh cửa rộng mở, nhưng không có người giúp việc nào bước ra, xuất hiện trước mắt hai người là một thanh niên trong bộ vest nâu.

Vũ Phi cúi đầu chào hỏi chủ tịch, trong lòng bất ngờ không thôi, lần đầu tiên chủ tịch dẫn người về nhà, mà lại còn là một cô gái nữa, chẳng lẽ đích thân chủ tịch chọn người tối nay, vậy còn...

Vũ Phi còn chưa kịp nói gì thì cô gái phía sau anh ta đã bước lên ngại ngần chào hỏi, đôi mắt tròn thơ ngây long lanh chớp động, mái tóc ngắn ngang vai dễ thương cùng bộ váy liền trắng hồng xinh xắn, không thể nào phủ nhận, đây chính là một thiên thần mỏng manh dễ vỡ trong lòng mọi người.

Lâm Thư Tuyết hơi dừng ánh nhìn trên người cô gái, nhưng chỉ là trong phút chốc mà thôi, không biết cô nghĩ gì, chỉ thấy đôi môi khẽ mỉm, mắt hơi động, Lâm Thư Tuyết trước khi bước đi đã để lại câu nói đầy mỉa mai.

“Hạ Lâm Phong, đây là thiên thần của anh sao, xem ra rất hợp với anh đó”

Vũ Phi mở to mắt ngạc nhiên nhìn bóng lưng đã khuất trên cầu thang cùng với người xách hành lý, với lời nói vừa rồi của cô gái kia, chắc chắn chủ tịch không thể nào bỏ qua, nhưng nhìn xem, chủ tịch còn không tức giận nữa.

Nói Hạ Lâm Phong không tức giận là chuyện lạ, vì thực chất trong lòng anh ta đang giận muốn sôi máu, tưởng như muốn kéo cô gái kia lại để hung hăng lay thật mạnh cho cô hiểu, Lâm Thư Tuyết, ở trong tay tôi mà cô còn khiêu khích tôi được sao.

Tối hôm đó, thiên thần như lời Lâm Thư Tuyết nói đã gây cánh, trong một gian phòng tối tăm, chỉ nghe thấy tiếng khóc nức nở đau đớn như nát vụn, tiếng thở trầm ổn cùng ánh mắt nhìn thẳng vào hư không tựa thú hoang nổi điên...Người đàn ông cứ như vậy, từng hành động, từng cử chỉ, đều như những mũi dao nhọn, đang đâm thẳng vào trái tim nhỏ bé mơ mộng của cô gái dưới thân, đôi mắt tròn xoe long lanh ngập nước ấy cũng không thể kéo lấy đường nhìn của anh ta một lần, trong đầu anh ta, vẫn chỉ hiện lên gương mặt ấy.

Khoác lên áo choàng, không liếc nhìn người con gái đã ngất lịm trên giường, Hạ Lâm Phong bước thẳng ra ngoài cánh cửa, dừng lại một lúc, đôi mắt nhìn vào khoảng không trước mắt, môi lạnh lùng để lại câu nói rồi bước đi.

“Người về nhà chính cùng mấy người làm đi, để lại bảo vệ là được”

Vũ Phi trong đầu như có búa đập mạnh một phát, miệng ngập ngừng muốn lên tiếng, nhưng bóng người Hạ Lâm Phong đã biến mất trong thang máy rồi, chủ tịch đuổi anh ta về, chẳng lẽ anh ta đã làm sai chuyện gì sao, anh ta sẽ phải ăn nói thế nào cùng lão gia và phu nhân đây.

Hạ Lâm Phong cũng như bao ngày khác, sau khi tắm lại, anh ta cũng lấy cho mình một ly rượu vang, ngồi xuống ghế, và bóng tối lại bao phủ lên mọi vật, nhưng chỉ một lúc sau, tiếng bước chân vang lên, và khuất dần về hướng gian phòng nào đó.

Mở cửa, bóng người bước vào, cánh cửa lại nhẹ nhàng khép lại, trong không gian như có mùi hương thoang thoảng nào đó cùng ánh đèn trắng chập chờn đầy dụ dỗ, người vừa mới bước vào như không tồn tại, bước chân di chuyển không tiếng động và bóng người anh ta như chìm trong những bóng đêm chớp động luân phiên.

Bóng đen dừng lại trước chiếc giường màu tím đậm, bên cạnh chiếc giường, một hộp đèn màu trắng mỏng manh đang tỏa ra thứ ánh sáng yếu ớt, có thể thấy được qua những ánh sáng nhỏ nhoi ấy, là gương mặt đang chìm vào giấc ngủ ngon.

Cô gái trên giường tựa như một thiên thần bình yên, có thể thấy được hàng lông mi đen cong che phủ đôi mắt đã nhắm lại, đôi môi đỏ hồng tự nhiên quăn rũ cùng mái tóc buông thả tùy tiện trên nệm tím hồng, nhìn cô bây giờ dễ dàng mang đến cho người ta cảm giác dịu dàng và yếu đuối, dù biết rằng, khi đôi mắt lạnh kia mở ra, sẽ chỉ toàn là hờ hững hư vô.

Đôi mắt vẫn nhắm nhìn chưa dời đi, tựa như nuôi tiếc không muốn dời xa, tay muốn đưa ra vuốt lấy mái tóc mềm, để ngửi lấy được mùi hương mát lạnh tựa mưa hoa, mắt muốn nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh sáng ngời đang nhắm lại. Để có thể hiểu rõ được điều ẩn sâu trong đó là gì, và môi, chỉ muốn hôn lên đôi môi đang ngủ say kia, để thỏa mãn đi những nhớ thương chưa được lấp đầy, nhưng anh ta biết, lúc này không thể làm như vậy, bởi lẽ, nếu anh ta làm như thế, chắc chắn mọi chuyện sẽ kết thúc.

Cứ như vậy, trong bóng đêm mờ ảo ánh đèn, có một bóng người đang đứng chìm vào khoảng tối, đưa đôi mắt nhắm nhìn người một người, đầy da diết nhớ thương, và rồi một lúc lâu sau đó, cánh cửa mở ra lại khép lại, bóng đêm, lại hoàn lại bóng đêm như ban đầu.

...

Lâm Thư Tuyết chân trần bước xuống cầu thang, tối qua mặc dù là khác giường, nhưng kì thật cũng không đến nỗi mất ngủ như tưởng tượng, ngược lại là cô đã ngủ rất say, điều này thật kì lạ.

“Lâm Thư Tuyết, cô ở đây thật sao?”

Tiếng oang oang đột nhiên vang lên của Mạnh Long làm Lâm Thư Tuyết xém nữa bước hụt, mới sáng sớm có cần hù dọa trái tim người khác như vậy không, đưa mắt nhìn theo nơi phát ra tiếng nói, thì cô thấy tên mặt dày Mạnh Long và Hạ Lâm Phong đang ngồi với nhau trên bộ sofa bằng lông thú của Ý.

Mạnh Long mở to đôi mắt ngạc nhiên nhìn Lâm Thư Tuyết bước xuống phòng bếp, thấy cô đang pha cà phê và làm bữa sáng, anh ta lại càng ngỡ ngàng quay sang nhìn vào ông bạn đang ngồi bên cạnh, giọng ngập ngừng 1 lúc mới lên tiếng.

“Cho dù là vậy, tớ cũng đợi hai người chia tay”

Mạnh Long nói xong thì ra vẻ tội nghiệp mà hai tay che mặt chạy đi, nhìn anh ta cứ như kiểu quả phụ bị bỏ rơi không bằng, nhưng thực chất, trong lòng lại đang gào thét hoan hô, ngồi lên xe, giọng mừng rỡ anh ta nói với người qua điện thoại.

“Xong rồi, thành công”

Quay lại bên trong tòa nhà, Hạ Lâm Phong như không thèm để ý Mạnh Long làm quá rồi chạy đi, đôi mắt anh ta vẫn thủy chung nhìn người con gái vừa mới xuất hiện, trong mắt như sáng lên những ánh sáng dịu dàng đầy ngọt ngào hiếm thấy.

Người con gái trong phòng bếp, mái tóc dài buông thả, đen láy, bông bênh như con sóng nhỏ, chiếc váy tím sậm màu nổi bật nước da trắng hồng và đôi chân thon dài, giữa ánh sáng ban mai đang tỏa ra, cô như là thiên thần tám tuổi khi đó.

Lâm Thư Tuyết bỏ qua đôi mắt như điều hâu của Hạ Lâm Phong, bưng ly cà phê và tô phở đậm chất Hà Nội lên bàn, cầm thêm ly nước và cái đĩa nhỏ, cô ung dung thưởng thức bữa sáng một mình.

Hạ Lâm Phong nhíu mày khi thấy Lâm Thư Tuyết ăn một mình, đặt quyển báo xuống bàn, anh ta bước lại phía người con gái vô duyên kia, đứng trước bàn, hoàn toàn không hài lòng mà lên tiếng.

“Lâm Thư Tuyết, sao cô không làm bữa sáng cho tôi?”

Lâm Thư Tuyết không thèm trả lời mà tiếp tục ăn phở của mình, sao cô phải làm bữa sáng cho Hạ Lâm Phong, anh ta có bị điên không vậy, đừng tưởng cô ở nhà anh ta mà đòi sai vặt cô, cô không phải ô sin cao cấp cho anh ta.

Hạ Lâm Phong tức không thể chịu được, nhưng cuối cùng vẫn không thể nào làm gì cô được, quay vào bếp, lấy ra bánh mì cho vào nướng lại, cầm hai hộp bơ kẹp và ly nước lọc để xuống đối diện cô, quay vào lấy bốn lát bánh mì ra, ngồi xuống bàn, anh ta hằm hằm hổ hổ trút giận lên những thứ xung quanh mình.

Nhìn hai món ăn của hai người, đã có thể thấy rõ sự khác biệt lớn ở đây, một là phần ăn đạt tiêu chuẩn tốt của bữa sáng, còn một là khô khốc thiếu thốn đến đáng thương, ly cà phê thơm lừng đang tỏa hương như trên người ly nước lọc không mùi vị, còn có tô phở nóng hổi thơm mùi hành phi khác xa hai cái bánh mì kẹp bơ sốt lạnh tanh, và, một buổi sáng, hai tâm trạng, một hoàn hảo, còn một chứa đầy bụng lửa.

Lâm Thư Tuyết ngồi trên xe của Hạ Lâm Phong, nhớ lại vài phút trước đã diễn ra một cuộc đàm luận của hai người, Hạ Lâm Phong sẽ chở cô đi làm, bù lại, cô sẽ phải nấu ăn cho anh ta, nghĩ lại mặc dù thấy mình hơi thiệt một chút, nhưng đành nhường anh ta một lần vậy, dù gì ở đây taxi cũng không được phép ra vào.

Hạ Lâm Phong hài lòng ngồi lái xe, tâm trạng cũng đã được xoa dịu đi nhiều, chở cô đi lại, chuyện này vốn dĩ anh ta sẽ làm, nhưng bây giờ lấy nó ra đặt điều kiện với cô, anh ta tội gì mà không làm chứ.

Tập đoàn Hạ Lâm

Lý Nhã Kỳ ôm hai chồng tư liệu chạy lung tung từ phòng này sang phòng khác, nhìn cô nàng tràn đầy năng lượng đang nói liên thiên chuyện trên trời đất hồi nào đó, nhưng các nhân viên lại rất tập trung lắng nghe, thỉnh thoảng còn vang vọng tiếng cười to khắp căn phòng, chẳng mấy chốc, không khí đã vui lên nhiều.

Lý Nhã Kỳ vẫn đang mải tằm, thì lại thấy bóng dáng Vân Vũ Phương tiến lại phía mình, mắt mèo sáng lên, cô nàng để lại câu hẹn gặp lại rồi chạy mất dạng, nhìn gương mặt tối đen sạm khí của bà Là Sát kia, cô đầu dại đựng vào.

Vân Vũ Phương từ lúc ăn một cái tát của Lâm Thư Tuyết thì tâm trạng đã rất tệ, phải nói là ỏ kiển lửa mẹ, bây giờ, các nhân viên cấp dưới đều là những công cụ xả giận của cô ta, dĩ nhiên những người đó đầu ngu ngốc gì mà để cô ta thừa nước thả câu.

Vân vũ Phương đang đi thì dừng lại, nhìn hai người đang giằng co trước mắt thoáng nhú mảy, tên Mạnh Long mặt lì này thật lằng nhằng, hết Lâm Thư Tuyết rồi đến Trương Diệp Lan, anh ta lại đổi khẩu vị rồi sao?

Trương Diệp Lan nước mắt đầm lệ bịt tai như không muốn nghe Mạnh Long nói gì, cô đã quyết định sang Nhật công tác, cũng hy vọng người ngoại phần nào đau đớn do tình yêu mang lại, để có thể tự tin đứng trước mặt anh ta mà nói tiếng chúc phúc, nhưng nào ngờ lại gặp ngay anh ta lúc này, lúc này, cô vẫn chưa chuẩn bị được tâm lý ấy.

Mạnh Long đau lòng nhìn người con gái đang khóc lóc trong lòng, kéo cô vào phòng làm việc của mình, sau đó trấn tĩnh bằng một nụ hôn dài nhiệt tình, nhìn nước mắt chảy dài của cô, tìm trong lồng ngực như bị ai bóp nghẹt.

Lúc chưa phát hiện ra tình cảm của mình, anh ta đã vô tư mà nhận lời giúp đỡ của người kia, nhưng nhìn thấy đôi mắt long lanh nước mắt của Diệp Lan, anh ta đã không kìm được mà lung lay rung động, để rồi cuối cùng nhận ra mình đã yêu.

Vốn dĩ anh ta sẽ từ từ giải thích cho cô hiểu, nhưng nào ngờ đột ngột nhận được thông báo là cô sẽ đi công tác xa, lúc ấy anh ta đã không kìm được mà chạy đi tìm cô, muốn giữ lấy cô gái yếu đuối này.

Trương Diệp Lan ngồi trong lòng Mạnh Long nghe anh ta nói, đôi mắt ngập nước mở to, lại nghe thấy người nọ nói giữ bí mật, cô cũng không màng anh họ mình bị lừa mà gặt đầu, dù gì chuyện này cũng không ảnh hưởng gì đến Hạ Lâm Phong cả.

Vậy là trong công ty, tổng giám đốc Mạnh Long yên tâm mà gỡ hết những chiêu trò tán tỉnh với Lâm Thư Tuyết, như nói cho ai đó rằng, cho dù anh ta có bạn trai, nhưng chỉ cần hai người chia tay, anh ta sẽ ngay lập tức nhảy vào.

Và dĩ nhiên, làm như vậy chỉ là giết gà dọa khỉ, để cho hai người họ phải luôn ở cùng với nhau mà coi chừng anh ta, và trong những lúc anh ta không tiếp cận Lâm Thư Tuyết nữa, thì Lâm Thư Tuyết cũng phải ở cùng Lâm Phong để đề phòng cảnh giác.

...

Lâm Thư Tuyết mặt đầy sát khí gõ máy tính trong phòng làm việc, thật không ngờ tên Mạnh Long kia thật chai mặt, cứ tưởng chỉ cần một tuần anh ta sẽ bỏ cuộc, nào ngờ đến cả bạn gái của bạn cũng không bỏ qua, đúng là loại người hết thuốc chữa.

Lâm Thư Tuyết gõ những chữ cuối cùng sau đó chờ in ra, mấy ngày nay ở nhà thì bị tên kia đòi hỏi ăn uống, lên công ty còn phải né tránh tên mặt lì Mạnh Long, cô thật sự sắp chịu không nổi mà bùng nổ.

Cầm lấy bản in ra ngoài, đi đến thang máy thì mới nhớ ra đã quên thẻ trong phòng, nhìn sang thang máy bên kia mới tới tầng mười ba, nghĩ cũng cách hai tầng là đến tầng họp, bây giờ cũng đang rất vội, Lâm Thư Tuyết tiến về thang bộ ngay bên cạnh.

Người đứng ở phía sau nhìn thấy Lâm Thư Tuyết bước xuống cầu thang, bên môi hiện lên nụ cười nham hiểm, chân bước theo sau, đôi mắt vẫn nhắm lấy con mồi trước mắt của mình.

Lâm Thư Tuyết bước xuống từng bậc thang một, bất giác, trong không gian, chỉ còn nghe thấy tiếng giày cao gót nhẹ nhàng vang lên, tất cả nhân viên đều tập trung vào công việc, sự im lặng đến đáng sợ đang diễn

ra.

Bỗng nhiên, người phía sau không ngờ tới lại tăng nhanh bước chân, trên tay cầm hai chiếc giày cao gót, chân trần mà lao nhanh về phía con mèo, đến khi đụng trúng được vào người con gái đang ngã xuống kia, thì nhanh nhẹn bỏ chạy, Lâm Thư Tuyết, cô chết đi.

Lâm Thư Tuyết dựa vào những năm học võ thì đã sớm đoán ra có người đi theo sau mình, đến khi người bị đẩy xuống, không né tránh, mà chỉ chuyển nhẹ chân, làm sao cho chịu ít lực thương tổn nhất, vẫn gánh chịu cú ngã xuống cầu thang và đồng ý ôm lấy đất mẹ thân thương để tâm sự, chỉ thấy bên khóe môi đã bị mái tóc đen che khuất, lại cong lên nụ cười kì dị.

...

Hạ Lâm Phong ngồi trong phòng họp, hoàn toàn không nghe thấy tiếng xô xao bàn tán bên ngoài, bởi vì lầu tám mươi tám đã bị phong tỏa trong ba tiếng, không một nhân viên nào có thể tiếp cận, còn đang tự hỏi tại sao Lâm Thư Tuyết lại chậm chạp như thế, thì chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Dĩ nhiên tiếng chuông ấy không phải của mọi người ở đây, bởi vì trừ người tối cao đang ngồi trên kia, bọn họ không ai giám đặt chuông trong lúc làm việc cả, nếu người đó muốn mình nhanh chóng bị sa thải, thì có thể làm vậy.

Còn đang tò mò vì tại sao chủ tịch lại nghe máy, mà không như mọi khi tắt đi, thì đã thấy bóng người đang lao nhanh khuất khỏi cánh cửa, trong phòng, lúc đầu là mặt ngơ như cái phỗng, sau đó, lại nổi lên bàn tán xì xào.

Đình Văn mặt tái mét chạy theo phía sau chủ tịch, vừa mới nhận được điện thoại của phòng thứ kí, cứ tưởng chủ tịch sẽ không nghe, nào ngờ vừa nghe xong, lại vội vàng chạy đi như thế này, chuyện gì xảy ra, tổng thống già lâm sao?

Hạ Lâm Phong mặt đông lạnh chạy lại phía thang bộ, trong đầu, chỉ còn vang lên tiếng nói Lâm Thư Tuyết bị té cầu thang, không biết suy nghĩ gì, cũng không biết làm gì ngoài chạy đi tìm bóng dáng cô, Lâm Thư Tuyết, tốt nhất cô đừng bị sao đấy.

Nhìn thấy đám người đang tụ tập phía trước, hơi thở gấp rút cố gắng thu lại, bước chân không còn lao như ngựa phi nữa, nhưng lại thấy một bước chân, sao dài đến như thế, đám người nhìn thấy anh ta đã chủ động nhường đường, chẳng mấy chốc, xuất hiện trước mắt, là gương mặt đang chảy máu cùng với đôi mắt đã ngất lịm đi.

Nhóm người còn đang ngạc nhiên không biết tại sao chủ tịch lại ở đây, lẽ ra giờ này người vẫn còn trong phòng họp, thì đã thấy chủ tịch, hai tay đưa ra ôm Lâm Thư Tuyết vào lòng, và biến mất trước bốn mươi mấy đôi mắt ở đây.

Đình Văn chạy theo Hạ Lâm Phong đến thang máy, sau đó là nhà xe dành riêng cho anh ta, rồi bị tiếng quát lạnh hối thúc lái xe nhanh, trái tim nhỏ của anh ta đập mạnh liên hồi trong lồng ngực của mình, chủ tịch, thật đáng sợ.

Hạ Lâm Phong không để ý gương mặt tái xanh của Đình Văn, trong mắt anh ta bây giờ, chỉ thấy gương mặt xanh xao đang chảy máu của người trong lòng, rút cái khăn trong áo ra, đôi tay hơi dừng lại, sau đó lại thấy như run run mà lau đi những vết máu còn đọng lại, chất chứa trong sự run rẩy không nhận ra ấy, là một trái tim đang đập mạnh không yên trong lòng.

Lâm Thư Tuyết, cô nhất định không xảy ra chuyện gì, nếu không, tôi sẽ không tha cho cô, mặc dù là suy nghĩ đầy nguy hiểm đang diễn ra trong lòng, nhưng đôi tay lạnh lẽo, đã không kìm được mà ôm chặt người con gái này hơn.

Bác sĩ riêng của nhà Hạ Lâm đang mồ hôi đầy đầu, rõ ràng đã nói cô gái này sẽ không sao, chỉ trừ một số trường hợp nặng khác, nhưng người đàn ông đang ngồi ở đây vẫn không buông tha cho anh ta mà đòi sự chắc chắn cuối cùng, nhưng mà anh ta cũng đang chờ kết quả mà.

Hạ Lâm Phong ngồi trước giường bệnh nhìn Lâm Thư Tuyết vẫn chưa tỉnh lại, anh ta không thích cô như bây giờ, im lặng để anh ta làm gì cũng được, càng không thích màu trắng lạnh lẽo yếu ớt này, nó hoàn toàn

không giống cô chút nào.

Người đang nằm trên giường hơi động dậy đôi mắt, dù chỉ là một hành động nhỏ, nhưng cũng không thể thoát khỏi đôi mắt như dán chặt vào người này giờ của ai đó, trong không khí, thoáng chốc dâng lên sự khẩn trương khó tả.

Hạ Lâm Phong nhìn đôi mắt vừa mới mở ra, cảm thấy có gì đó khác lạ, ánh mắt vẫn nhìn thẳng mà chưa quay sang phía anh ta, dường như trên cái trần màu trắng kia có gì đang níu kéo đôi mắt cô lại, cảm giác như cô không hề biết đến sự có mặt của mình, kìm không được sự lo lắng, anh ta đã vội gọi tên cô.

“Lâm Thư Tuyết”

Người con gái nghe thấy tiếng gọi, như là mới phát hiện ra có người bên cạnh mình, quay đầu sang, chỉ thấy đôi mắt trong veo ngơ ngác đầy lạ lẫm nhìn anh ta cùng lời nói vô tình phát ra.

“Anh là ai?”

11. Chương 11: Ngọt Tựa Như Mơ

Bầu trời ngoài cửa kính, sáng trong, mát dịu, mang theo cái lạnh se se của buổi trời chiều, ngược lại với ánh mây đẹp ngoài kia, là sự tĩnh lặng trong không khí, thâm trầm trong hơi thở và có gì đó ngạc nhiên từ chính ánh nhìn của đối phương.

Hạ Lâm Phong nhìn người con gái trước mặt, đôi mắt trong veo, mang theo chút gì đó lạ lẫm ngơ ngác mắt hồn xa lạ, như là bây giờ cô mới bắt đầu đón nhận những tia nắng đầu tiên và tiếp xúc với những con người mới lạ, nhìn cô như vậy, tim, tựa như đã ngừng đập.

Cô hỏi anh ta là ai, bằng một giọng hết sức thản nhiên và đơn giản, nhìn cô, cảm thấy rất gần, muốn đưa tay ra, chạm vào, ôm lấy, vuốt ve và che chở, anh ta đã muốn làm như vậy từ rất lâu rồi, từ lần đầu nhìn vào đôi mắt long lanh ngấn nước, hay từ khi nhìn thấy vấy tím tung bay trong cơn gió lạ, và không biết từ khi nào, anh ta luôn muốn người con gái bé nhỏ này.

Cô không phải người yếu đuối, không thích ỷ lại và càng không giống như những người con gái anh ta từng gặp, cô khiến cường đưa đôi mắt khiêu chiến anh ta, đứng thẳng và không thua cuộc trước bất cứ một ai, cô khác lạ, khác lạ từ chính lần đầu anh ta gặp được cô.

Cô không gần anh ta, mà luôn xa cách, không thể nào bắt được, vì khoảng cách và thành trì bao quanh cô rất nhiều, và lần này, nhìn vào đôi mắt trong veo ngày thơ kia, anh ta muốn có được cô, bằng bất cứ giá nào.

Hạ Lâm Phong nhìn sâu vào mắt Lâm Thư Tuyết, dường như anh ta đang cố tình tìm kiếm thứ gì thật sâu từ chính đôi mắt ấy, đến khi nhìn đủ, kiếm đủ, mới thôi ngẩng nhìn, đứng lên, lại gần chiếc giường trắng tinh, đôi mắt tựa như đã được ánh nắng xoa dịu, ấm áp đang làn tràn, thì khóe môi anh ta mới lên tiếng, một giọng nói dịu dàng trước nay chưa từng có.

“Tôi là chồng tương lai của em, em không nhớ gì sao?”

Không chỉ Lâm Thư Tuyết còn đang ngạc nhiên mở to mắt nhìn người đàn ông vừa thản nhiên nói lên lời nói kinh thiên động địa này, mà ngay cả bác sĩ Tạ cũng không kiềm chế được mà ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang quay lưng lại với mình.

Thiếu gia có vợ chưa cưới, vì sao chuyện này ông không được biết, đã làm cho Hạ Lâm bốn mươi năm, mặc dù không hiểu hết toàn bộ việc Hạ Lâm, nhưng cũng có thể hiểu được phần nào, Hạ Lâm Phong, người đàn ông hoàng kim độc thân này chưa hề công khai bạn gái chứ đừng nói là có vợ sắp cưới, chẳng lẽ là chính chủ tịch quyết định mà không thông báo với lão gia và phu quân.

Lâm Thư Tuyết thì hoàn toàn không ngờ Hạ Lâm Phong lại nói như vậy, cô vốn dĩ nói như thế chỉ để trêu trọc Hạ Lâm Phong và cũng là muốn trả thù người đã hại mình, nhưng nào ngờ, Hạ Lâm Phong lại nói cô là vợ chưa cưới của anh ta, Hạ Lâm Phong tại sao lại nói vậy?

Vốn dĩ định giả bộ mất trí nhớ mà tiếp xúc thân cận Hạ Lâm Phong, nhằm lôi ra con chuột nhắt đã chạy trốn sau khi đẩy ngã mình, cũng với mục đích muốn tìm từ Hạ Lâm Phong, nhưng chỉ là giả bộ không nhớ gì, nhằm bắt ép Hạ Lâm Phong lưu giữ mình ở nhà anh ta vài ngày, đến khi tìm được cái đó thì thôi, chứ không phải nghe anh ta đảo trắng thay đen như thế, cái gì mà vợ chưa cưới, thần kinh anh ta có vấn đề sao?

Hạ Lâm Phong nhìn Lâm Thư Tuyết đang mở to mắt nhìn mình, đen láy, sáng trong, còn có gì đó ngây thơ ngơ ngác như chú nai con, biểu cảm này hoàn toàn không giống với gương mặt vô hồn lạnh tanh trước đây, mà anh ta chính là cảm thấy không ghét nó, ngược lại, anh ta muốn Lâm thư Tuyết yếu ớt, nhỏ bé ít nhất cũng một lần, để có thể dựa vào mà phụ thuộc anh ta.

Nếu đây là cơ hội, thì anh ta muốn nắm lấy, không biết khi nào Lâm Thư Tuyết sẽ nhớ lại, nhưng trước tiên, anh ta phải giữ được cô trong tay mình, để khi cô muốn thoát, anh ta cũng không cho phép điều ấy xảy ra, nghĩ đến đây, Hạ Lâm Phong mới lên tiếng.

“Bác sĩ Tạ, kiểm tra lại cho Thư Tuyết hộ tôi”

...

Mặc kệ Hạ Lâm Phong đi đâu, Lâm Thư Tuyết cũng không thêm để ý đến, nằm trên giường bệnh, đôi mắt vẫn đang nhìn ra ngoài cửa kính, mặc dù đang cố làm ra vẻ không có gì, nhưng thực chất, trái tim vẫn còn đang rung động mạnh.

Hạ Lâm Phong hoàn toàn thay đổi thái độ với cô, anh ta dịu dàng, nhỏ nhẹ trấn an, tựa như cô và anh ta đã rất thân như lời anh ta nói, anh ta làm như vậy cảm thấy khác lạ vô cùng, thật sự là không biết tại sao...Nhưng khi nhìn thấy Hạ Lâm phong dịu dàng như vậy, cô càng cảm thấy sợ anh ta hơn, và trong một phút giây nào đó, cô mong là anh ta sẽ đi luôn và đừng quay trở lại, càng mong cái chân này sẽ đi ra được ngoài phòng bệnh trước khi anh ta quay trở lại...Bỗng dưng, cô không muốn tìm kiếm đáp án nữa, cảm thấy hoang mang dâng lên như muốn nhấn chìm chính mình trong rối loạn.

Trong lúc Lâm Thư Tuyết đang suy nghĩ vẩn vơ, thì lúc này, tại phòng làm việc của bác sĩ Tạ, máy chiếu, ảnh chụp, phim hình, lần lượt được hiện lên theo thứ tự, đi cùng với nó là những lời giải thích ngắn gọn và súc tích của vị giáo sư kiêm tiến sĩ Tạ Lâm, cũng đủ làm Hạ Lâm Phong chấn động không thôi.

Hạ Lâm Phong ngồi trên bàn làm việc của bác sĩ Tạ, nhìn những hình ảnh trên màn hình, mắt không kìm được mà nheo lại, theo lời Tạ Lâm nói thì não của Lâm Thư Tuyết đã từng có dấu vết cắt mổ, chính vì thế mà do va chạm lần này đã ảnh hưởng đến não bộ, dẫn đến mất trí nhớ tạm thời, Lâm Thư Tuyết đã từng mổ não sao, nghĩ đến đây, anh ta lấy điện thoại trong túi áo ra, gọi điện cho một người nào đó.

“Tìm hiểu chuyện Lâm Thư Tuyết đến đâu rồi”

Trong lúc đợi tư liệu chuyển vào máy, Hạ Lâm Phong bỗng nhớ đến lần đầu gặp lại Lâm Thư Tuyết, bây giờ nghĩ lại, anh ta cảm thấy Lâm Thư Tuyết lúc ấy rất khác lạ, dường như muốn trốn tránh một chuyện gì đó, không muốn nhắc đến mà lại giấu đi, nhưng chuyện gì đã khiến cô rời đi? Suy nghĩ chợt tắt đi khi có tiếng báo hoàn tất chuyển thông tin, đôi mắt từ suy tư chuyển đến màn hình đang hiện lên, những dòng chữ, câu chữ, cứ từng chút, từng chút một tiến vào trái tim lạnh giá của anh ta.

Mang theo tâm sự, Hạ Lâm Phong trong lòng không yên mà bước về phòng bệnh của Lâm Thư Tuyết, vừa mở cửa ra, đã nhìn thấy cô gái trên giường kia đang nhắm mắt, có lẽ do mệt mỏi nên ngủ lúc nào không hay biết.

Tay chậm chạp đưa lên, chạm nhẹ vào mái tóc mềm, cảm giác lạ lẫm truyền đến da thịt từ chính cảm xúc ban đầu, nhìn gương mặt của cô, đôi mắt có gì đó bi thương hiện lên từ tận sâu đáy lòng.

Lâm Thư Tuyết, tôi đã từng mong muốn cô sẽ nhỏ bé và yếu ớt như thế này, mong muốn cô sẽ nhận thua và đầu hàng trước tôi, cũng muốn cô sẽ phải chịu sự trả thù vì đã dời xa, nhưng không hiểu vì sao, khi những dòng chữ vừa mới nhập vào đầu mới đây, đã làm thay đổi suy nghĩ của tôi, thay đổi hoàn toàn, và tim, cảm thấy đau, đau rất nhiều.

Nó thậm trí càng đau hơn, nhức nhối hơn, khi biết sự ghét bỏ hận thù của tôi dành cho sự ra đi của cô là vô nghĩa, cũng không hiểu tại sao, trong giây phút ấy, tôi lại tự trách mình, trách những khi cô đau đớn như vậy, mà tôi lại không ở bên cô, tôi phải làm sao, làm sao để có được cô, không thể buông tay, hay không muốn buông, tôi không biết, cũng không hiểu tại sao lại như vậy.

Hạ Lâm Phong ánh nhìn dịu đi, trong đôi mắt đen sâu không giới hạn kia, hiện lên những áng mây dịu dàng nhỏ bé, thậm trí là trong đấy, còn long lanh những bi thương đang giấu kín, cầm lấy cái khăn to đắp lên người Lâm Thư Tuyết, đưa tay ôm lấy người con gái nhỏ bé vào lòng, bước chân vững vàng không tiếng động mà dời đi nơi lạnh lẽo này.

Lâm Thư Tuyết, nếu cô đã quên, thì hãy làm lại từ đầu, tôi sẽ cho cô, cho cô tất cả những gì cô muốn, chỉ cần trái tim cô, hãy mở rộng với tôi, như lần đầu cũng được.

Lần đầu nhìn vào đôi mắt ấy, trong veo, sáng lệ, lần đầu ấy đã cướp đi trái tim tôi, hay lần đầu tôi biết hận một người nào đó, hãy như lần đầu tôi và cô được gặp nhau, vì khi ấy, tim tôi, mới bắt đầu có được nhịp đập.

...

Lâm Thư Tuyết tỉnh dậy đã là gần tối, mở mắt ra thì đã nằm trong phòng của mình ở nhà Hạ Lâm Phong, cô làm sao lại về đây được, cô nhớ mình còn đang trong bệnh viện, là Hạ Lâm Phong đưa cô về đây sao, bằng cách nào, chắc không phải cô mộng du chứ.

“Tỉnh rồi sao?”

Lâm Thư Tuyết thất thần suy nghĩ nhưng trong mắt của Hạ Lâm Phong là ngơ ngác mất hồn, nghĩ rằng cô đang hoang mang, đặt tô cháo lên bàn, ngồi xuống bên cạnh cô, đưa tay vuốt đi những lọn tóc mai không đúng vị trí, anh ta dịu dàng lên tiếng giải thích.

Lâm Thư Tuyết hoàn toàn không ngờ Hạ Lâm Phong lại nói dối một cách trắng trợn thế, lẽ ra bây giờ cô phải ngẩng mặt cười to với anh ta, nhưng quả thật là cười không nổi, Hạ Lâm Phong làm cô hoang mang, hoang mang từ chính lời nói đến hành động của anh ta.

Anh ta nói cô là vợ chưa cưới của anh ta, nói rằng hai người đang sống chung với nhau, còn nói cô và anh ta đã quen nhau mười năm rồi, ờ thì quen mười năm, ờ thì cũng vì giao kèo mà sống chung với nhau, nhưng chẳng vợ chồng gì ở đây cả, cô cũng không hiểu Hạ Lâm Phong đang muốn làm gì, nhưng trước hết, bây giờ cô không thể làm gì hơn ngoài đâm lao phải theo lao.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng trong lòng Lâm Thư Tuyết vẫn đang cười to hai tiếng, Hạ Lâm Phong ơi Hạ Lâm Phong, anh là đang nhận thua, nhận thua khi tôi không nhớ gì hết, nghĩ rằng làm vậy là tránh khỏi mất thể diện sao, để xem “người vợ chưa cưới” này sẽ lộ mặt anh như thế nào.

Lâm Thư Tuyết đêm đó ngủ ngon lành, dường như trong suy nghĩ hay có giấc mơ nào đó vui sướng, mà bên khóe môi không giấu được độ cong mỉm cười, tất cả điều đó đều lọt vào mắt người đang đứng lặng trong bóng đêm hắc ám.

Những ngày đầu ở chung, Lâm Thư Tuyết ra vẻ thẹn thùng không dám nói nhiều hay gặp mặt Hạ Lâm Phong, tỏ ra lúng túng với ánh nhìn đầy quan tâm của anh ta, mà thực chất, chính Lâm Thư Tuyết cũng không ngờ được, đó lại chính là những cảm xúc thật trong tận sâu đáy lòng.

Lâm Thư Tuyết đang ngồi đọc sách, nhưng đôi mắt lại thỉnh thoảng liếc nhìn người đàn ông ở trong bếp, điều cô cảm thấy hài lòng nhất chính là Hạ Lâm Phong đã đích thân xuống bếp làm món ăn cho hai người. Mà lại không ngờ anh ta chỉ cần nhìn theo chỉ dẫn trong sách cũng nấu rất ngon, thậm trí cô còn nghi ngờ có phải anh ta biết nấu ăn từ trước rồi không, đúng là ông trời thiên vị người có tài.

Lâm Thư Tuyết bỏ sách xuống, cái chân nhức vẫn không có tiến triển gì, mỗi lần nghĩ đến đi lại khó khăn đều phải nhờ Hạ Lâm Phong giúp, là cô lại hận muốn biết ai là người hại mình ngay lập tức, giỏi lắm, cứ trốn thật kĩ vào, đứng lộ diện trước khi cô còn khoan hồng như thế.

Đứng lên, chập chững bước được vài bước, Lâm Thư Tuyết nước mắt rưng rưng ngồi xuống ngay lập tức, Hạ Lâm Phong thấy cô như vậy thì nhanh chóng đi lại nhanh chỗ cô, như mọi lần, anh ta đều đưa tay ra

ôm cô vào lòng.

“Sao không gọi?”

Lâm Thư Tuyết trốn tránh sự va chạm thân mật của Hạ Lâm Phong, thà cô chịu đau một tí, còn hơn là bị Hạ Lâm Phong ôm ấp như thế này, cảm thấy không quen chút nào, thà như anh ta lúc nào cũng đầm đầm sát khí, còn hơn làm cô nổi da gà hết lên như vậy. Cũng may là cô giả vờ không nhớ, chứ nếu như bình thường, chỉ mong có cái lỗ để chui xuống thật nhanh, có khi Hạ Lâm Phong lại nghĩ rằng cô nói dối là vì muốn anh ta dịu dàng như thế này mất, Lâm Thư Tuyết, người là đang dao động sao, nếu không, tìm tại sao lại loạn nữa rồi?

Điều Lâm Thư Tuyết suy nghĩ hoàn toàn không sai, những ánh mắt, cử chỉ, thậm chí là những lời nói hết sức dịu dàng của Hạ Lâm Phong, làm cô không thể nào kìm được rối loạn trong lòng, có phải cô cũng thua, không, Hạ Lâm Phong và cô, chỉ có anh ta mới thua thôi.

Lâm Thư Tuyết nghĩ vậy, đưa mắt to tròn thơ ngây nhìn anh ta, ngơ ngác hồn nhiên mỉm cười đáng yêu, còn kèm tặng theo miễn phí giọng nói xin lỗi ngọt ngào dễ thương hết cỡ nổi.

Hạ Lâm Phong dĩ nhiên không thể tránh được mà tim đập mạnh một nhịp, trong lúc này, thật sự chỉ muốn cúi xuống mà cướp lấy môi cô, tâm can của anh ta đã không thể nào kìm được nữa, nhưng khi nhìn thấy gương mặt non nớt đang nhìn mình, anh ta lại không thể làm gì khác là chịu đựng.

Thế là một người không biết mà cố tình khiêu khích, một người vì do dự mà cố gắng chịu đựng, giới hạn như rút gần lại, và không biết lúc nào, ranh giới này sẽ gỡ bỏ, cũng như sự chịu đựng kia lúc nào sẽ bùng phát.

...

Hạ Lâm Phong đi làm, Lâm Thư Tuyết nhàm chán đi xung quanh trong nhà, cái chân của cô đã lạnh, đi lại cũng tiện hơn rất nhiều, chỉ là không có Hạ Lâm Phong để trêu chọc, cảm thấy buồn buồn một chút.

Không hiểu vì sao, mấy ngày nay cô rất thích nhìn Hạ Lâm Phong bị tiến thoái lưỡng nan, càng thích hơn khi mình cố ý trêu chọc hay cười anh ta, mà anh ta cũng chẳng làm gì được ngoài im lặng chịu đựng. Cô biết, nhiều khi anh ta tức lắm, muốn mở miệng hùng hùng hổ hổ như mọi khi, nhưng những lúc đó, cô toàn giả ngu, thế nên anh ta cũng phải áp chế lại thôi.

Đang ngồi trên ghế, đột nhiên câu nói kia hiện lên trong đầu, mắt sáng linh động, chân bước ra ngoài cửa ngó nhìn, chắc giờ này Hạ Lâm Phong chưa thể về được, cần phải xác định một chuyện mới được.

Trong căn phòng không bóng người, một người đang rón rén bước lên lầu, rẽ trái rẽ lui, sau đó mới dừng lại nơi cánh cửa màu đen tuyền, đưa tay ra, mở nắm cửa, lại nhẹ nhàng đóng lại.

Đứng giữa căn phòng rộng lớn xa hoa, Lâm Thư Tuyết nhú mày bước vào sâu hơn, đi qua nơi nghỉ ngơi, lại đến bộ ghế dài, mãi sau mới thấy phòng ngủ đích thực, nhưng chỉ là, không biết cái đó ở đâu, mà liệu có thật là của mình không.

Chỉ cần xác định chuyện này, thì cô sẽ giả bộ nhớ ra và quên hết mấy ngày nay, nhưng làm cách nào để lột lớp nguy trang của Hạ Lâm Phong, thì cô vẫn còn đang tìm cách.

Lâm Thư Tuyết mở những ngăn kéo trong bàn làm việc ra, nhưng chẳng thấy nó đâu cả, còn đang thất vọng bước vào phòng ngủ, thì lập tức đã thấy một thứ còn đáng sợ hơn nữa vừa mới xuất hiện trước mắt mình.

Trong phòng ngủ, phía khung cửa kính bằng thủy tinh có rèm đen che lại, len lỏi qua đấy, là những tia sáng mỏng manh yếu ớt, và khi gió vô tình thổi qua, làm màn gió thoáng lay, lộ ra phía sau tấm màn gió ấy, thấp thoáng một khung hình ẩn hiện mơ hồ.

Hình mà để ở đấy, chắc chắn không phải để trưng cho người khác thấy, dường như là chủ nhân của nó cố tình cất giấu cho riêng mình, muốn tận hưởng hay giấu kín cho một mình mình biết, Lâm Thư Tuyết đưa tay vén màn lên, khi nhìn thấy khung hình to trước mắt, đã không kìm được mà hít vào một ngụm khí lạnh.

Trước mắt cô, nguyên một ô cửa kính to lớn chính giữa đã được lấp đầy bằng một khung ảnh viền tím sậm, xung quanh khung ảnh được ánh sáng bao phủ, lấp lánh tỏa sáng như những viên kim cương phát sáng, và

người trong bức họa ấy, không ai khác chính là cô.

Một cô bé váy tím, tóc thả, đứng giữa những hạt mưa đang rơi xuống, trong đôi mắt to tròn còn long lanh ngấn nước, mang theo chút gì bi thương đau đớn mà nhìn thẳng cô, làm cho chính cô bé trong bức hình ấy bây giờ, trong phút giây này, lòng cũng không tránh được lay động thật sâu.

Tim trong lồng ngực rối loạn, vừa đập thật mạnh, vừa không tìm được mà nhói đau, chẳng lẽ lời của Linh Chi là đúng, Hạ Lâm Phong thật sự thích cô, từ khi về đây, cô vẫn luôn đi tìm câu trả lời này, nhưng cũng chẳng xác nhận được có phải hay không, nào ngờ, nó lại được giấu kín như thế, Hạ Lâm Phong đã yêu, yêu một cô bé mười ba tuổi sao?

Cô sẽ làm gì đây, tại sao khi nhìn thấy bức ảnh này, cô lại cảm thấy hoang mang vô cùng, như là gần tìm được đáp án, thì lại cảm thấy sợ hãi với chính đáp án đó, Hạ Lâm Phong, chẳng lẽ...

“Thư Tuyết”

Lâm Thư Tuyết còn đang suy nghĩ vẩn vơ thì bỗng nhiên nghe được tiếng gọi của Hạ Lâm Phong, thôi chết, Hạ Lâm Phong đã trở về, buông tấm rèm xuống, cô chạy nhanh ra bàn làm việc của anh ta, lấy đại một quyển trên giá sách, chẳng kịp xem nó là sách gì, người vừa kịp nằm xuống cái ghế dài bằng lông, thì cánh cửa đồng thời cũng mở ra.

Hạ Lâm Phong bước vào, đi xuyên qua phòng nghỉ, nhìn thấy Lâm Thư Tuyết đang nằm ngủ trên ghế nghỉ của mình, trên tay cầm theo cuốn sách còn đang mở, những trang sách thỉnh thoảng lật qua lật lại, không yên vị mà phát ra những tiếng động nhỏ, nhưng điều ấy cũng không làm người con gái kia thức giấc, xem ra cô đang ngủ rất say.

Cô đang ngủ, ánh sáng len lỏi trong phòng như đang bao quanh lấy cô, mái tóc đen lác, đôi mắt như nước mùa thu được che dấu dưới hàng mi dài cong vút, còn có bộ váy tím nhẹ mỏng manh bí ẩn, khi nhìn thấy cô như vậy, anh ta không thể nào phủ nhận, lồng ngực bên phải, nơi có trái tim đang đập rất mạnh, bởi hơi thở ngạt đang lấp đầy lạ lẫm.

Cởi áo khoác, tháo cà vạt ra, bước lại gần phía cô hơn, cầm lấy cuốn sách trên tay rồi đặt xuống một phía, bây giờ mới đưa tay ra, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, chân cũng bước về phía chiếc giường rộng lớn kia, chiếc giường trước nay chưa một ai khác, ngoài chủ nhân của nó nằm lên.

Anh ta rất thích ôm cô vào lòng, từ lần đầu được ôm cô trong vòng tay của mình, cái cảm giác lâng lâng nhỏ bé ấy, như đã chiếm giữ suy nghĩ của anh ta, từng chút, từng chút một.

Nếu như ngày thường, chỉ cần người nào dám bước vào căn phòng này, anh ta sẽ đuổi việc và trách phạt ngay lập tức. Nhưng khi nhìn thấy người con gái đang say ngủ này, váy tím mỏng manh, tóc xõa buông lơi, hàng lông mi cong đen rợp mát và đôi môi đỏ hồng tự nhiên, trong lòng lại không có nửa điểm tức giận, mà ngược lại, cảm thấy yêu thương đang được lấp đầy.

Mấy ngày gần cô, cũng đã đủ thay đổi cảm xúc trong anh ta rất nhiều, nếu trước kia là vô tình đấu hờ hững, thì bây giờ, anh ta lại muốn được gần với trái tim của cô hơn, trước nay đã cố che giấu cảm xúc, nhưng bây giờ, anh ta lại không muốn như vậy nữa.

Anh ta muốn yêu thương che chở cô nhiều hơn, muốn cô sẽ không còn khoảng cách nào với anh ta nữa, muốn giữa hai người, sẽ không có cạnh tranh khiêu khích nhau, và anh ta muốn, muốn có được tình yêu của cô nhiều hơn.

Nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, anh ta cũng ngồi xuống bên cạnh theo, mắt lại không tìm được mà ngắm nhìn da diết, tựa như những điều này cũng không đủ để lấp đầy khao khát của anh ta dành cho cô.

Tay vuốt nhẹ tóc mai rồi chuyển xuống những lọn tóc đen tuyền, không tự chủ được mà cúi xuống hôn nhẹ lên đây, người con gái này, khi ra đi, đã để lại trong tim anh ta, một nỗi đau không giải thoát, để rồi khi gặp lại, cô lại một lần nữa, vô tình làm tim anh ta không tìm được mà đau thương, Lâm Thư Tuyết, Thư Tuyết, Tuyết...

Tay đặt lên phía đầu cô, dời nụ hôn trên mái tóc đi, trong đôi mắt ẩn hiện cái gì đó khác lạ, không tìm chế được mà chạm vào đôi môi đang ngủ say kia, bắt đầu cho những khao khát của chính mình.

Mặt kề mặt, môi chạm môi, khoảng cách hai người bây giờ gần đến mờ ám, đôi môi nam tính lúc mới đầu chỉ là chạm vào, vuốt ve, lướt qua và hôn nhẹ, nhưng sau đó, cảm xúc như đã lún sâu hơn, ham muốn tận hưởng nụ hôn nhẹ nhàng đã không đủ, mà ngâm lấy, tách ra, rồi tiến vào, nụ hôn trong phút chốc, đã nóng hơn rất nhiều.

Có hơi thở hòa quyện, có đòi hỏi sâu sắc, lưỡi tách ra cánh môi mềm mại, luồn lách qua hàm răng trắng đều, gặm nhấm và tận hưởng sâu hơn hương vị hơi thở của cô, chạm vào cái lưỡi non nớt đang lặng im và cuốn lấy, cũng như vòng ôm không biết từ lúc nào đã siết lại, chặt hơn, say xưa mê đắm đầy mật ngọt.

Hạ Lâm Phong càng hôn càng muốn được nhiều hơn nữa, anh ta muốn cô tỉnh giấc, để cùng đắm chìm với mình trong khoảnh khắc ngọt ngào này, nhưng lại sợ khi cô tỉnh lại, cũng là lúc tất cả biến mất.

Nụ hôn sẽ kéo dài, nếu như không có cái nhú mào của người đang ngủ yên, luyến tiếc rời môi ra, Hạ Lâm Phong hôn nhẹ lên trán cao, rồi mới đứng lên mà dời đi, tìm trong lồng ngực, trấn động thật mạnh mấy nhịp đập.

Cánh cửa khép lại, người đang ngủ chợt chuyển mình, quay mặt vào phía trong, đôi mắt đang nhắm lại từ từ mở ra, trong đó có gì đó thất thần xen lẫn ngạc nhiên, tay vô thức đặt nơi trái tim đang đập mạnh, hô hấp hình như là gấp gấp nặng nề, hai má, ẩn hiện hai rặng mây hồng che phủ, dường như nó sẽ vỡ tung cùng với những suy nghĩ đang hiện lên trong đầu.

Nụ hôn vừa này ý là gì, còn có bức họa ấy là sao, tất cả điều ấy đang nói cho cô biết cái gì, liệu đó có phải đáp án cuối cùng không? Vì sao tìm trong lồng ngực, lại đập mạnh như thế này?

Mở to đôi mắt tròn xoe nhìn vào khoảng không trống rỗng, trong đầu, ngoài nụ hôn vừa này, thì không có gì cả, tìm trong lồng ngực, đập mạnh và loạn nhịp hơn bao giờ hết, Hạ Lâm Phong hôn cô, đáng chết, anh ta giám hôn nén khi cô ngủ.

Nhớ lại vừa này, khi anh ta chạm vào tóc mình rồi đặt nhẹ lên đó nụ hôn, lúc ấy, cô đã không kìm được mà thốt tim, mặc dù là nhắm mắt, nhưng vẫn có thể cảm nhận được đôi mắt sâu thẳm đang nhìn chăm chăm vào mình, rồi khi hơi thở gần trong gang tấc, và nụ hôn bất ngờ diễn ra, cô đã suýt không thể giả vờ tiếp được mà mở to mắt ra.

Hạ Lâm Phong, anh giỏi lắm, thích che giấu, chắc sợ mất mặt với tôi đây, để xem lần này anh còn giả vờ được không, nhưng sao cô cảm thấy, mình đang bị Hạ Lâm Phong chiếm tiện nghi nhiều hơn thế này.

...

Trong phòng ngủ, khắp nơi là một màu đen u tối, không khí tĩnh lặng không tiếng động, có thể nghe thấy tiếng gió thổi nhẹ từ đâu ùa vào, cảm giác im lặng đến đáng sợ, áp lực từ chính sự im lặng này khiến ai cũng cảm thấy hoang mang lo lắng, đột nhiên, sự im lặng này đã bị phá vỡ, một tiếng động bất ngờ vang lên, và ánh đèn đồng thời cũng bật lên.

Hạ Lâm Phong khoác áo ngủ xuống giường, vừa mới từ phòng Thư Tuyết về, mới chớp mắt được một tí, lại nghe thấy tiếng động lạ, bước ra, thì đã thấy người con gái lẽ ra đang ngủ say kia ngồi dưới đất, nước mắt long lanh ngấn lệ xoa chân mình.

“Thư Tuyết”

Lâm Thư Tuyết vừa xoa đầu gối vừa ngược mắt nhìn người đàn ông đang bước tới, khi lên tiếng, không biết cố ý hay vô tình, làm rơi xuống những giọt nước đang đọng lại bên khóe mi, đôi mắt long lanh ngấn lệ, đáng thương nhỏ bé đến yếu ớt mà nhìn người đang ôm mình vào lòng.

“Lâm Phong ...em mơ thấy ác mộng...rất...rất đáng sợ”

Đặt Lâm Thư Tuyết xuống giường, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt kia, rồi xem đầu gối cô có sao không, Hạ Lâm Phong dịu dàng dỗ dành an ủi, giọng nói như rót mật vào tai, có thể làm lung lay bất cứ trái tim nhỏ bé nào.

“Nín đi, đã có anh ở đây, không sao.”

Lâm Thư Tuyết tay run run nắm lấy vạt áo Hạ Lâm Phong, thật sự là trong lòng cô bây giờ đang cười to mấy tiếng, nhưng trong mắt lại đọng đầy nước mắt mà nhìn anh ta, cô nhìn anh ta, cùng với đôi tay đang run run kia, nhỏ bé đầy tội nghiệp, nhìn cô lúc này. Hạ Lâm Phong rất muốn cúi xuống mà chiếm lấy đôi môi mọng nước này, còn đang thất thần nhìn gương mặt cô, thì giọng nói đáng thương run sợ vang lên, đứt đi những ham muốn vừa mới xuất hiện.

“Lâm Phong, em....em rất sợ...không thể ngủ được”

...

Lâm Thư Tuyết bây giờ lại cảm thấy hối hận, muốn khóc cũng không nổi, vốn dĩ muốn anh ta ngồi trông cô ngủ, chứ không phải như bây giờ, nằm trong lòng anh ta mà không giám ngẩng mặt lên, Hạ Lâm Phong, anh đúng là thừa nước đục thả câu, giám ra tay với một cô bé ngây thơ như tôi khi còn ngơ ngác không hiểu chuyện, để xem lần này anh còn mặt mũi nào nhìn tôi chứ.

Hạ Lâm Phong cúi đầu nhìn người con gái đang ngại ngùng trong lòng mình, khóe môi bắt giắc cong lên, không biết cố ý hay vô tình, mà một nụ hôn lướt qua trên trán, làm người con gái đang cúi đầu kia, cũng phải mở to đôi mắt nhìn mình, cúi xuống, bên tai cô, anh ta nói lên câu nói trêu chọc đầy ám muội.

“Chúng ta là vợ chồng sắp cưới, không cần phải ngại như thế”

Lâm Thư Tuyết nghe anh ta nói, bùm một cái, hai má bắt giắc ửng hồng, đôi mắt cố tình trốn tránh ánh nhìn dịu dàng của anh ta mà lơ đi, không khí bây giờ, thật sự là không thích hợp với hai người, dường như cô đang sợ một điều gì đó, hay cố tình lấn áp cảm xúc hoang mang của bản thân, không chịu được cảm giác kì quái này, cô đi tìm đáp án cho mục đích đến đây tìm anh ta của mình.

“Nhưng chúng ta quen nhau như thế nào vậy?”

Đúng vậy, cô rất muốn biết Hạ Lâm Phong sẽ trả lời như thế nào, chính vì thế nên mới cố tình tìm đến, chắc chắn anh ta sẽ thêm mắm thêm muối, nhưng điều cô muốn biết chính là anh ta sẽ nói gì, càng muốn biết hơn suy nghĩ tận sâu trong anh ta về mình như thế nào, có thật như lời người ấy nói, Hạ Lâm Phong đã yêu mình từ lâu rồi.

Hạ Lâm Phong nghe Lâm Thư Tuyết hỏi vậy, trong đầu thoáng lướt qua những năm tháng trước đây, nghĩ đến, càng khiến sự tức giận vì bị xem thường khi xưa dâng lên, nhưng khi nhìn vào đôi mắt trong veo đang hiếu kì nhìn mình, thì sự tức giận biến thành hành động, cúi xuống, đặt nhẹ nụ hôn lên môi cô, đôi môi đã từng phát ra những lời nói lạnh lùng, tưởng chừng đã làm tim anh ta, không biết đau đớn bao nhiêu lần.

Lâm Thư Tuyết hoàn toàn không ngờ Hạ Lâm Phong lại hôn mình, cũng chính vì nụ hôn diễn ra quá bất ngờ, nên trong phút giây đầu tiên, cô chỉ biết ngơ ngác mở to mắt nhìn, nhìn người đàn ông đang nâng cằm mình lên mà môi hôn vô cùng tự nhiên.

Nụ hôn lúc mới đầu, nhẹ nhàng bên ngoài, mềm mại và nóng rực lúc mới tiếp xúc, khi hai cánh môi chạm vào nhau, tim trong lồng ngực, đều đập mạnh một nhịp, nụ hôn chiếm lấy tim kiếm hết thấy bên ngoài, đầy dứa luyến tiếc mà mút liếm, những cái hôn dai dẳng càng ngày càng nhanh thêm, đến khi cái lưỡi đang cố tình tách ra rào cản để tiến vào sâu hơn nữa, thì trong đầu ai đó, nổ tung một tiếng thật to.

Lâm Thư Tuyết mở to mắt nhìn, khi lấy lại tinh thần, tay chạm vào vai Hạ Lâm Phong, muốn đẩy ra, nhưng đôi mắt đau thương đang nhìn mình cùng hơi thở nóng rực mạnh mẽ làm tay thoáng dừng lại, rồi không biết tại sao, lại đặt yên trên đôi vai ấy, cảm nhận hơi ấm nóng rực cùng nụ hôn càng lúc càng sâu đậm.

Hạ Lâm Phong khi thấy tay Lâm Thư Tuyết để trên vai mình, đôi mắt đang nhắm lại chợt mở ra, anh ta cảm nhận được bàn tay còn đang run run chạm vào vai mình, như là sự lưỡng lự của phản kháng hay đồng ý, một lúc sau, mới thấy cô để yên mà không đẩy ra, rồi từ từ đón nhận nụ hôn của mình, thì anh ta không kìm được mà ôm chặt cô hơn, như là muốn kéo cô gần hơn về phía mình.

Sau khi tận hưởng hết bên ngoài, anh ta lại cố tình làm sâu nụ hôn hơn mà không buông ra, luồn lách vào khoang miệng mềm mại, tìm kiếm cái lưỡi đang lẩn tránh, cố ý mút nhẹ, liếm lộng, cảm nhận hơi ấm và hương vị của cô, nhận thấy cô đang run nhẹ trong lòng mình, tim trong lồng ngực càng đập mạnh.

Lâm Thư Tuyết cứng người, tim đập liên hồi, nụ hôn nóng bỏng đầy chiếm đoạt của Hạ Lâm Phong làm cô nhất thời đơ như đá, không biết làm gì hơn ngoài để mặc anh ta lộng hành trong khoang miệng của mình, mà có lẽ cô cũng không giải thích được rằng tại sao mình lại không đẩy anh ta ra như thế, ngoài việc thừa nhận trái tim đang không yên phận của mình.

Nụ hôn kéo dài, dài như không có giới hạn, nếu như không có cái nắm chặt vạt áo của ai đó, thì chắc chắn nó sẽ bùng nổ và chiếm giữ lâu hơn, mãnh liệt hơn bao giờ hết, Hạ Lâm Phong thấy Lâm Thư Tuyết run người nắm áo mình, mới luyến tiếc mà rời môi cô ra.

Nhìn Lâm Thư Tuyết đỏ bừng mặt, hai má ửng hồng và đôi mắt ngại ngùng nhìn vào lồng ngực mình, yêu thương dâng trào, cảm thấy như có dòng nước ấm đang xoa dịu tất cả những lạnh giá bao năm qua, ôm chặt cô vào lồng ngực mình, muốn để cô cảm nhận được nhịp tim đang đập mạnh của mình, đặt lên trán một nụ hôn yêu thương trước khi nói.

“Từ rất lâu rồi, không biết từ khi nào, tôi đã yêu em nhiều đến thế”

Lâm Thư Tuyết cúi đầu lấy hơi thở, đúng thật là cô đã không chịu được nụ hôn mãnh liệt ấy, vốn chưa dứt được những bàng hoàng của nụ hôn, thì lời thừa nhận của Hạ Lâm Phong, lại làm cô không tìm được mà ngẩng mặt nhìn vào mắt anh ta.

Nhìn sâu vào đôi mắt anh ta, thấy trong đấy, là một màn đêm u tối, phảng phất chút gì đó ấm áp đang hiện lên, cũng như trái tim đang đập mạnh bên tai mình, tất cả, đều thật đến chân tình.

Lâm Thư Tuyết nhìn thấy trong mắt Hạ Lâm Phong, không chỉ là chính bản thân mình, mà còn là tình cảm chưa một lần hé, cảm thấy như bản thân đã bị hết bất ngờ này đến bất ngờ khác lần áp, làm đầu óc, chỉ còn một mảnh hư vô, trái tim, cũng đang dâng lên một điều gì đó mà trước nay đã cố tình giấu đi hay lãng tránh.

“Mặc dù em đã quên, nhưng hãy cho tôi một cơ hội, lần này, tôi sẽ giữ được em, Thư Tuyết”

Lâm Thư Tuyết nghe Hạ Lâm Phong nói, tim lại đập mạnh hơn một nhịp, Hạ Lâm Phong đang tỏ tình với cô sao, vì sao trước đây anh ta lại không như thế này, dịu dàng đầy quan tâm, vì sao bây giờ khi cô quên hết, anh ta mới làm những việc như vậy, hay đúng như lời anh ta nói, anh ta hận cô khi đã rời đi.

Rời đi, nghĩ đến đây, hình ảnh trong màn mưa lại hiện về, có cô, có Hạ Lâm Phong, có những cơn mưa cuối mùa lạnh lẽo, có cả những giọt nước mắt ngây ngô không hiểu vì sao lại chảy dài, và kèm theo đó, là những suy nghĩ đến bây giờ vẫn không lối đáp.

Nếu không gặp người ấy, nếu không biết chuyện này, nếu cô vẫn cứ trốn tránh và do dự, nếu như vậy, cô và Hạ Lâm Phong sẽ như thế nào.

Nghĩ đến đây, Lâm Thư Tuyết không nói gì, chỉ đưa tay ra, chậm chạp do dự mà vòng qua người anh ta, Hạ Lâm Phong, là chính anh nói, phải giữ được tôi, đừng buông tay, vì tôi, cũng sẽ không buông tay, nếu anh hối hận, thì cũng đã muộn, từ giờ khắc này trở đi, anh đã là của tôi.

Hạ Lâm Phong nhìn người con gái đang cúi đầu nhắm mắt trong lòng mình, mặc dù không nghe câu trả lời của cô, nhưng với vòng tay ngại ngần vừa nãy, trái tim, cũng bất giác tìm được câu trả lời cho riêng mình, nhắm mắt lại, anh ta cũng sớm chìm vào giấc ngủ dễ dàng, có lẽ vì có cô kề bên.

...

Lâm Thư Tuyết mở mắt ra, đầu tiên là nhìn thấy gương mặt đang ngủ say của Hạ Lâm Phong, không hiểu vì sao khi nhìn gần như vậy, trong lòng như có cái gì đang dâng lên, làm trái tim trong lồng ngực nhảy liên tục không thôi.

Bỏ mặc Hạ Lâm Phong đang ngủ, tâm tình cô khá tốt nên có ngẫu hứng muốn chạy bộ, vừa mang đôi giày vào, mới chạy chưa được một vòng, thì có tiếng nói inh ỏi từ cửa cổng truyền tới, hiểu kì nên cô cũng lại gần xem.

Một cô gái mặc chiếc váy bầu trắng hồng đang đứng ngoài cửa sắt, nước mắt chảy dài, mái tóc xòa ngang vai đập vào mắt cô, đây chẳng phải là người con gái lần trước cô đã gặp ở nhà Hạ Lâm Phong sao, chẳng

phải cô ta cũng chính là con chuột nhắt bỏ trốn kia sao, cô ta tới đây làm gì, nhìn thấy cái bụng bầu, mất hơi chuyện động, chẳng lẽ...

“Tôi xin anh...hu hu, đứa con trong bụng tôi là của chủ tịch, híc híc... mong anh làm ơn vào nói với chủ tịch một tiếng...tôi...tôi...”

“Cô này, cô bị sao vậy?”

Người bảo vệ còn chưa biết làm gì thì đã thấy cô ta ngã xuống, hoảng hốt muốn chạy đi hỏi ý chủ tịch, vừa mới đứng lên thì đã thấy Lâm Thư Tuyết đang đứng nhìn về phía này, thôi chết, Lâm tiểu thư, chuyện này....

12. Chương 12: Thư Tuyết Ra Tay

Một buổi sáng trong lành, có những cơn gió mát lạnh tựa như lời nói yêu thương của ai đó, nắng mai dịu dàng giống như vòng tay mẹ hiền, thoang thoang hương lá rừng, tiếng chim hót, ánh mây trôi, tất cả những điều đó cũng đủ để làm tâm hồn người ta thư thái, thoải mái hơn để bắt đầu một ngày mới.

Nhưng trong giây phút này, khi người con gái đang ngất lịm kia vừa phát ra tiếng nói, thì tất cả những điều đó đã hoàn toàn biến mất, chớp cái, chỉ còn gió đông lạnh lẽo, mây đen kéo đến, nắng mai trở nên nóng bức vì những bất ngờ vừa mới ập đến.

Lâm Thư Tuyết mắt lạnh ảm dẫu dưới đôi mắt đang ngạc nhiên mở to mà đảo qua người con gái đang nằm dưới đất, ánh nhìn như lột hết những giả dối đang diễn ra trước mắt mình, dường như người con gái yếu đuối đang hiện hữu trọn vẹn trong mắt cô kia, hoàn toàn không đáng một xu nào cả, nhưng bây giờ, trong mắt người bảo vệ thì lại khác, lúc này trong mắt anh ta, cô đang xúc động đến lặng người.

Toàn thân Lâm Thư Tuyết run lên, trong phút giây lơ đãng nhìn thấy người đàn ông đang đi về phía mình, đôi mắt long lanh ngấn nước mờ sương đầy ắp lệ tuôn rơi, yếu ớt mà chạy ra khỏi cánh cổng xa hoa lộng lẫy, nhưng thực ra, trong lòng có bao nhiêu tức giận dâng trào thì chỉ mình cô biết.

Không thể phủ nhận, hình ảnh Hạ Lâm Phong và người con gái đang nằm dưới đất kia, ân ái ái ái trên chiếc giường lớn, trong phút giây nào đó hiện lên trong đầu cô, sự tức giận dâng lên không kìm được, trong đầu chỉ có suy nghĩ muốn trừng phạt anh ta, trừng phạt người đàn ông trước mắt mình.

Người bảo vệ nhìn thấy Lâm Thư Tuyết chạy đi, còn chưa kịp đứng lên để giữ Lâm Thư Tuyết lại thì đã thấy bóng người chạy qua, nhìn kĩ lại, hóa ra là chủ tịch không biết từ lúc nào đã xuất hiện.

Lâm Thư Tuyết chạy ra khỏi cánh cổng chưa được bao xa, nước mắt bên khóe mi càng chảy nhiều hơn nữa, nhạt nhòa, đầy ắp, long lanh hòa lẫn những giọt nước còn đọng lại trên khóe mi, ánh nhìn mờ đi, và chỉ cần đụng phải một vật cản nào đó, cũng đủ làm cô sụp đổ, cho dù là viên đá nhỏ trên đường kia, cũng khiến cô ngã nhào xuống đất.

Hạ Lâm Phong nhìn thấy Lâm Thư Tuyết bị té, tim trong lồng ngực đập mạnh một nhịp, ngồi nhanh xuống bên cạnh cô, nhìn người con gái đang quay mặt đi, nước mắt chảy dài, toàn thân run nhẹ, anh ta yêu thương trân trọng mà ôm cô vào lòng.

Lâm Thư Tuyết nói giả cũng được mà thật cũng được, thật sự không biết nước mắt đang rơi kia là vô tình cố ý hay hữu tình thật tâm, chỉ biết rằng trái tim, như đang bị ai đó bóp nghẹt, đau đớn trước nay chưa từng có đang lấp đầy trong tim.

Tránh đi vòng tay của Hạ Lâm Phong, Lâm Thư Tuyết vùng vẫy muốn thoát, cô không muốn, không muốn người này chạm vào mình, không muốn đôi tay đã chạm vào người khác lại đụng vào mình nữa, cô sợ mình sẽ phá tan, mà lộ rõ sự tức giận đang dâng trào trong lòng, sợ không kìm được mà hét to vào mặt anh ta, cô sợ mình, sợ cái cảm giác bây giờ của chính bản thân, sợ bản thân sẽ tự phá hủy bức tường của chính mình đã đặt ra.

Cảm thấy lúc này thật hoang mang, muốn yếu đuối, nhu nhược, hén nhát, để đạt được mục đích, nhưng cũng muốn mạnh mẽ, tự tin, kiêu ngạo mà bước đi, cô không muốn như bây giờ, không muốn để tâm hay chú ý đến những suy nghĩ trước nay chưa từng có, không muốn trước mặt bất kì một ai, khóc lóc yếu mềm như thế này, cho dù những giọt nước mắt này có là giả đi chăng nữa, thì cô cũng không muốn nó xảy ra, nhất là với anh ta, Hạ Lâm Phong... Hạ Lâm Phong, tôi sẽ không tha cho anh, anh sẽ phải trả lại cho tôi, tất cả những điều tồi tệ này.

Sáng tỉnh giấc Hạ Lâm Phong không thấy Lâm Thư Tuyết đâu, đang đi tìm cô thì từ trên lầu nhìn thấy bóng cô phía dưới, nào ngờ vừa mới bước xuống, lại thấy Lâm Thư Tuyết nước mắt tuôn trào chạy ra khỏi cửa cổng, thoáng lướt qua, thấy người con gái đang nằm dưới đất kia, trong đầu gầm lên một tiếng rồi vội đuổi theo, ả đàn bà đáng chết.

Ôm Lâm Thư Tuyết trong lòng, Hạ Lâm Phong đưa tay lau đi những giọt nước mắt còn lăn dài trên khóe mi, trong phút chốc chạm vào những giọt nước mắt nóng hổi này, tim tưởng chừng ngừng đập, cảm thấy trong lòng nhói đau, tê tái vô cùng, cảm xúc lạ lẫm dâng lên từ đáy lòng.

“Thư Tuyết...”

Nhìn người con gái đang cố ý tránh đi bàn tay mình, Hạ Lâm Phong không tìm được yêu thương trong đáy mắt, anh ta biết cô đã hiểu lầm, nhưng anh ta cũng không ngại mà giải thích cho cô hiểu, anh ta sẽ từ từ, từng chút, từng chút một nói cho cô nghe.

Dĩ nhiên Hạ Lâm Phong sẽ không biết được suy nghĩ bây giờ của Lâm Thư Tuyết, anh ta đâu biết được, ngoài mặt cô cố tình vùng vẫy thoát khỏi đôi tay rắn chắc của mình, nhưng thực ra, trong lòng sau khi lắng lại, thì đang suy nghĩ làm cách nào để đòi nợ lại mình.

Lâm Thư Tuyết nằm trong lòng Hạ Lâm Phong, mắt vẫn không liếc anh ta một cái, đôi mắt dâng đầy nước vẫn chảy ra, nhưng tận sâu trong đó, có gì đó đang thấp sáng mãnh liệt.

Cô không ngu ngốc đến mức tin người đàn bà mưu mô đang được bảo vệ bệ trên tay kia là thật sự có con với Hạ Lâm Phong, Hạ Lâm Phong đâu phải dễ dàng để người ta tạo ra điểm yếu như vậy. Mặc dù không biết tại sao lại có suy nghĩ đấy, nhưng cô tin chuyện đứa con là không có thật, chỉ sợ nó được tạo ra nhằm đạt được mục đích nào đó mà thôi, cứ đợi xem, cô sẽ cho người con gái đó phải hối hận khi đã làm những việc như thế này.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng trong lòng Lâm Thư Tuyết lúc này vẫn rất tức giận, cho dù không có chuyện đứa con, thì cô cũng không dễ dàng bỏ qua cho Hạ Lâm Phong, nếu Hạ Lâm Phong đã là của cô, thì cô sẽ không tha thứ cho anh ta, kể cả đó có là những việc trước kia đi chăng nữa. Nghĩ đến đây, ruột gan Lâm Thư Thư nóng bừng, người như đốt hỏa muốn nổ tung, không biết những giọt nước mắt là thật lòng hay giả dối, chỉ biết rằng, Hạ Lâm Phong, anh chết chắc với tôi.

Có lẽ Lâm Thư Tuyết bây giờ đang bị lửa nóng che lấp tất cả, sự tức giận mà trước nay chưa hề có, cũng như chưa bao giờ để tâm bất cứ chuyện gì, nay lại bận lòng chốc trở, có lẽ là lần đầu, có lẽ bây giờ mới động tâm. Có lẽ trước nay chưa hề có, nên tất cả đều diễn ra rất nhẹ nhàng, tựa mây trôi trên trời, gió lặng phiêu lãng, nước chảy xuôi dòng, như thể không muốn để cho chủ nhân của mình biết đến dấu hiệu này...Dấu hiệu của sự chiếm hữu mãnh liệt và ghen ghét đố kỵ với một người đàn ông trước nay chưa hề xảy ra.

...

Đầu Vân Phi toát mồ hôi lạnh lẽo cúi người trước Hạ Lâm Phong, anh ta có thể cảm nhận được chủ tịch đang tức giận, có thể là do giác quan, có thể là vì không khí quá im lặng dẫn đến đầu óc nhạy cảm hơn, có thể không biết vì lý do nào cũng được, nhưng anh ta chắc chắn một điều, là chủ tịch đang rất tức giận.

Vốn dĩ đang bình ổn ở bên kia, bỗng nhận được tin chủ tịch muốn anh ta trở về ngay lập tức, trên đường trở về đã rất vui, vì sẽ không còn nghe thấy tiếng cãi nhai của cô hai bên đó nữa, nhưng vừa mới bước vào, đã thành ra một mảnh nặng nề như vậy.

Anh ta hoàn toàn vô can trong chuyện này, rõ ràng người con gái kia trước khi bước vào căn phòng ấy đã uống ly thuốc tránh thai anh ta đưa, anh ta cũng tận mắt chứng kiến cô ta uống hết không còn một giọt mới thôi. Lần nào cũng vậy, với bất kể một ai, có lẽ bọn họ không biết, cứ tưởng ly nước ấy chỉ là ly nước

bình thường, nhưng anh ta là người rõ nhất, đó chính là ly nước đã cắt đi tia hy vọng viễn vông của họ, vậy thì làm sao lại có cái bụng đó được.

Vũ Phi mặc dù đã rất chắc chắn về việc làm của mình, nhưng vẫn không giám nhìn thẳng gương mặt hắc ám trước mắt, anh ta có thể tưởng tượng được gương mặt đó đáng sợ như thế nào, khủng bố ra sao. Chỉ cần nhìn vào đôi mắt ấy, có lẽ sẽ nhấn chìm anh ta trong sợ hãi, nhưng tại sao chủ tịch lại nổi giận như vậy, chuyện này trước nay cũng đâu phải chưa từng xảy ra.

Vũ Phi nghĩ vậy cũng không có gì là sai, vì trước đây chuyện này đã từng xảy ra rồi, có một số người giả bộ có thai với Hạ Lâm Phong rồi tới gây chuyện, nhưng những lúc ấy Hạ Lâm Phong đều đuổi đi, cảnh cáo hay ngăn chặn toàn bộ miệng lưỡi dối trá ấy lại, vậy tại sao lần này lại khác.

Có lẽ Vũ Phi hoàn toàn không biết được, là lần này, người con gái đang đóng cửa không chịu gặp mặt Hạ Lâm Phong trong căn phòng nhỏ kia đã chiếm hết tâm tư của anh ta.

Gương mặt Hạ Lâm Phong tối đen ngời im bất động, trong mắt ngoài hiện lên tức giận thâm trầm ra thì còn có cả lo lắng bất an. Giọt nước mắt chảy dài, tiếc nức nghẹn ngào yếu đuối, đôi mắt tránh né không muốn nhìn anh ta, tất cả những điều ấy cứ lặp đi lặp lại trong đầu, làm anh ta nổi điên, anh ta thật sự nổi điên khi nhìn thấy cô như vậy.

Nghĩ tới Lâm Thư Tuyết, trong lòng Hạ Lâm Phong lại không yên nổi, sáng nay cô vẫn chưa ăn gì, trưa cũng không chịu mở cửa, mà bây giờ đã gần chiều, còn có vết thương đang chảy máu kia nữa, Hạ Lâm Phong nghĩ tới đây, lòng dạ không thể nào yên tâm, cứ như đang bồng bềnh trên biển nước, hoang mang lo lắng cuộn trào trong tim.

Anh ta không muốn ngồi đây thêm phút giây nào nữa, anh ta muốn gặp người con gái ấy, ôm cô vào lòng, vuốt ve an ủi, muốn nói cho cô biết trọn lòng mình, nghĩ tới đây, Hạ Lâm Phong không chần chừ mà bước nhanh ra ngoài, chỉ để lại câu nói.

“Tìm hiểu về cô ta cho tôi”

Vũ Phi còn đang chìm trong khủng hoảng thì đột nhiên nghe giọng nói tức giận kèm theo nồn nóng của Hạ Lâm Phong, ngẩng mặt lên đã thấy bóng anh ta khuất nơi cầu thang, nhìn Hạ Lâm Phong vội vã như vậy, càng khiến đầu óc anh ta trống rỗng một mảng, anh ta cảm thấy chủ tịch, đã khác xưa rồi.

...

Hạ Lâm Phong đứng trước cửa phòng Lâm Thư Tuyết, đưa tay gõ nhẹ vài tiếng, miệng nhỏ giọng gọi tên, nhưng đáp lại, vẫn là khoảng không trống vắng, không tiếng động, không người nói, nghĩ cô không muốn nghe mình giải thích, lòng lại trĩu nặng thêm.

Anh ta biết cô đau lòng giận dữ, cũng biết cô đang cố ý trốn tránh mình, càng biết hơn bây giờ cô đang nặng nề khóc một mình, và có lẽ, cô đang ghét bỏ anh ta chẳng? Tại sao chỉ cách một cánh cửa, lại thấy xa cách như vậy, tựa như chỉ cần mở ra, là có thể bước vào, nhưng thực chất, đây chỉ là trong ảo tưởng mà thôi, vì khoảng cách tâm hồn, mới là khoảng cách xa nhất.

Phải, anh ta đã từng ném trái tư vị này, có nhớ nhưng vắng bóng, có cô đơn kiếm tìm, không chỉ về khoảng cách, mà cả tâm hồn cũng vậy, xa, xa đến không với tới được, đã từng đưa tay chạm vào, nhưng chỉ thấy hư không, muốn đưa tay kiếm tìm, nhưng không biết tìm ở nơi đâu.

Hạ Lâm Phong đứng một lúc lâu, nhưng không thấy động tĩnh gì, thở dài, lấy chìa khóa trong túi quần ra, cho chìa khóa vào ổ, và cạch, cánh cửa luôn im lặng bỗng vang lên tiếng động, từ từ, nó rộng mở trước mắt người đang đứng bên ngoài.

Người đang đứng vẫn chưa vội bước vào, hơi dừng một chút, như đang suy nghĩ gì đó, sau đó mới dịch chuyển bước chân, đóng cửa lại, và đi vào phía trong, nơi có người đang giữ trọn tâm tư anh ta.

Căn phòng hiện lên, không bóng người, không tiếng động, mọi thứ được sắp xếp gọn gàng như chưa được ai sử dụng, Hạ Lâm Phong không hiểu vì sao, khi nhìn thấy cảnh sắc này, trong lòng lại dâng lên những hồi hộp bất an, bước chân cũng vội đi rất nhiều, mắt, tựa như đang tìm kiếm một thứ gì đó.

Màn gió khẽ lay, gió ùa vào, như là vuốt ve chiếc ghế trống không tĩnh lặng ủ rũ, trước mắt anh ta, mọi vật đều im lặng, không sức sống, tựa như đây là nơi dành cho một người nào đó chưa trở về, đang lặng lẽ đợi chờ được nâng niu sử dụng.

Cảm thấy trong tim rất lạ, trước mắt không thấy bóng cô, không nghe thấy điều gì hết, như chỉ còn căn nhà với chính bản thân mình, cô đơn một cách lạc lõng, như trên người khiêu khích, tim đập mạnh, nhanh, nặng nề, nhói đau từng hồi một.

Hoang mang, lo lắng, bất an xen lẫn nghệt thở chợt dừng lại, nó như không hành hạ anh ta nữa, mà tạm lắng yên, ở sâu một góc nào đó trong cõi lòng, tim cũng lắng lại được nhịp đập ban đầu, khi nhìn thấy người con gái đang nằm yên trên chiếc giường kia, đang lặng yên chìm vào giấc ngủ.

Giấu hết cảm xúc trong đáy mắt, Hạ Lâm Phong tiến gần về phía chiếc giường hơn, đến khi đứng trước mặt cô, nhìn thấy gương mặt đang ngủ say kia, tim như nghẹn lại, người như muốn lặng đi, ngẩn ngơ đau xót nhìn những giọt nước mắt bên khóe mi cong, như vẫn đang âm thầm chảy ra, rồi mới từ từ ngồi xuống, nhẹ nhàng lau đi lệ buồn, đưa mắt ngắm nhìn gương mặt đang an giấc.

Anh ta có thể nói cho cô nghe, một bí mật trước nay luôn giấu kín tận sâu nơi đáy lòng, tại sao lại giấu kín, vì nó muốn thoát khỏi hiện thực, để chạy đi, tìm kiếm một cái gì đó lớn hơn, như một sự hèn nhát trốn tránh trước nay chưa từng có, là vì không giám đối diện, không giám nghĩ đến, không giám mang nó ra, đó chính là yêu cô, anh ta yêu cô, yêu không biết từ khi nào.

Từ lần đầu nhìn vào đôi mắt, từ lần đầu để ý bóng ai, hay từ lần đầu trái tim tìm được hơi thở, lần đầu trao tay, lần đầu yêu, lần đầu anh ta hèn nhát lần tránh một điều gì đó, đã dai dẳng, theo sát, bám lấy, và tồn tại một cách hiện hữu mãi trong tim, không thể xóa được.

Tất cả những điều đó đã trở thành một khoảng trống khổng lồ, một khoảng trống trong cuộc đời không có cô, không có cô, mọi thứ thật vô vị, vô sắc, vô tâm, vô hồn, và tất cả những gì xung quanh anh ta, đều không thể lấp đầy những khoảng trống ấy, cho dù là những đêm bên cạnh có hương sắc của một người con gái nào khác đi chăng nữa, thì nó cũng không thể nào làm vơi đi khoảng trống cùng nhớ thương, thậm chí, nó càng làm anh ta nhớ đến cô nhiều hơn, càng làm anh ta thấy cô đơn nhiều thêm.

Đưa tay vén mép chăn ra, đập vào mắt là làn da trắng hồng hiện lên vết máu, đưa tay chạm vào, vì sao cảm thấy trong tim, cũng đang chảy ra từng giọt máu một, nhói đau, tắc nghẹn như thế này.

Lâm Thư Tuyết, đã tự hỏi lòng mình, tại sao tôi lại yêu em nhiều như vậy, tại sao chỉ cần có em, chỉ cần em cười, em vui, em giận, chỉ cần một biểu cảm nào đó của em, cũng làm trái tim tôi run lên từng nhịp một, cũng chỉ cần em khóc, em ghét, em xa, cũng đủ để giết lấy trái tim tôi một lần nữa.

Hạ Lâm Phong đưa mắt sâu đen nhìn hươu mặt đang ngủ say, cúi đầu xuống, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán cô, đưa tay lau đi những gì còn sót lại bên khóe mi, rồi bên tai cô, anh ta thì thầm tiếng yêu thương tha thiết.

“Anh yêu em”

...

Cánh cửa lại một lần nữa khép lại, người con gái lẽ ra đang ngủ say kia chợt tỉnh giấc, trong đôi mắt hạnh cong lên như ẩn chứa điều gì đó sâu sắc, rồi không biết suy nghĩ gì, cô đứng lên, chân nhẹ nhàng trầm tĩnh bước ra khỏi cánh cửa ấy, trên khóe môi còn hiện lên nụ cười khó hiểu.

13. Chương 13: Người Con Gái Không Tầm Thường

Lâm Thư Tuyết đóng cửa lại, bước chân không phát ra tiếng động đi xuống lầu, từ xa đã nhìn thấy Hạ Lâm Phong đang nấu ăn trong bếp, cũng không tiến lại gần nữa mà chuyển sang hướng khác, Hạ Lâm Phong, anh cứ đợi đi, sau khi tôi đòi nợ người con gái kia, sẽ tới lượt anh đó.

Đứng trước cửa một căn phòng lạ, Lâm Thư Tuyết mắt lạnh nhìn thẳng cánh cửa, trong đôi mắt, có hờ hững, lạnh lùng, tức giận đan xen vào nhau, rồi tất cả lại được ẩn dấu, che đi bằng gương mặt thơ ngây ngơ ngác.

“Cạch”

Người đang ngồi trong phòng nghe thấy tiếng cửa chợt quay đầu lại, gương mặt tươi cười rạng rỡ hoàn toàn biến mất khi nhìn thấy người bước vào không phải người mình đang chờ, ánh mắt háo hức cũng đổi thành cái nhíu mày ghét bỏ, dường như trong đó còn ánh lên sự ngạc nhiên không ngờ tới.

Lục Mẫn nhìn thấy Lâm Thư Tuyết vào, đôi mắt ngạc nhiên không giấu được cõi lòng bất an, tự nhủ không biết có phải Lâm Thư Tuyết đã phát hiện ra chuyện gì nên đến tìm mình hay không, bất ngờ không kìm được mà ngạc nhiên gọi tên cô.

“Lâm Thư Tuyết”

Lâm Thư Tuyết ra vẻ nhìn xung quanh, đôi mắt ngây thơ dừng lại trên người con gái đứng trước mặt, rồi ngơ ngác đáp lại bằng giọng hiền như cục đất.

“Anh Phong không có ở đây sao, cô là ai, sao lại biết tên tôi?”

Lục Mẫn nghe thấy Lâm Thư Tuyết gọi Hạ Lâm Phong thân mật như vậy, trong lòng dâng lên ghen ghét tột cùng, cô ghét cay ghét đắng người con gái đang đứng trước mặt mình. Là cô gặp Hạ Lâm Phong trước, là cô đã dõi nhìn anh ta ở sân bay trước, cũng là cô đã để ý anh ta đầu tiên, vậy mà Lâm Thư Tuyết từ đâu chần ngang tất cả, cô ta dựa vào cái gì, cái nhan sắc không đáng một xu này sao, nghĩ tới đây, mắt đầy giận dữ nói lên lời ác độc.

“Lâm Thư Tuyết, tôi tưởng cô đã chết rồi chứ?”

Lâm Thư Tuyết nghe giọng sắc nhọn chanh chua của cô ta, trong lòng cười kinh một tiếng, tiểu thiên thần đã hoàn toàn hiện nguyên hình, trước mặt cô, không còn là thiên sứ đáng yêu nữa, mà chỉ là người đàn bà nham hiểm ác độc mà thôi. Nghĩ cô dễ dàng như thế sao, cô và Hạ Lâm Phong thành ra thế này, cũng không phải nhờ cô ta giúp đỡ sao, nếu Hạ Lâm Phong biết chuyện này, chắc sẽ thú vị lắm đây, nghĩ vậy, đôi mắt không giấu được chờ mong.

“Cô nói gì tôi không hiểu, tôi và cô quen nhau sao?”

Lục Mẫn nghe thấy Lâm Thư Tuyết nói, trong lòng càng tức hơn, cô cần gì phải quen biết cô ta, nếu không phải vì cô ta, cô cũng đâu thành ra như thế này, nếu có thể, cô mong Lâm Thư Tuyết không bao giờ tồn tại trên cõi đời này nữa.

Nhớ lại lúc Lâm Thư Tuyết bị thương, trong công ty đồn đại nhiều tin đồn, vừa buồn chán việc không mang thai con của Hạ Lâm Phong, vừa tức giận chuyện Lâm Thư Tuyết ở chung Hạ Lâm Phong, trong lòng buồn bực nên tìm rượu giải sầu, nào ngờ lại bị người ta lợi dụng trong lúc say xỉn.

Nghĩ đến gương mặt xấu xí và giọng nói ghê tởm của gã đàn ông kia, miệng muốn nôn mửa ngay lập tức, không ngờ không làm gì được cô ta, lại còn để cô ta hưởng lộc như vậy, Lục Mẫn nghĩ tới đây, tức giận trào lên tận cổ, đôi mắt như dao nhọn nhìn chằm chằm Lâm Thư Tuyết.

Lâm Thư Tuyết nhìn cô ta, trên gương mặt vẫn trưng ra biểu tình ngơ ngác, nhưng trong lòng, lại đang cười thâm, nhìn cô ta, chắc là không chịu được nữa rồi, ánh mắt lạnh lẽo chợt dẩu đi, khi bên tai vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, khóe môi khẽ cười, cô bước lại phía người con gái ngu ngốc, đưa tay ra, hiền lành hỏi thăm đầy ý tốt.

“Cô không sao chứ? Nhìn mặt cô xanh quá.”

Lục Mẫn thấy Lâm Thư Tuyết lại gần phía mình, mặt cau có, tức giận, hai mắt sáng quắc, quát giọng và đưa tay tát Lâm Thư Tuyết một cái.

“Tránh xa tao ra”

Lâm Thư Tuyết theo đà té ngã xuống sàn nhà, đúng lúc này cánh cửa đã được mở ra, tất cả đều đập vào mắt người đang đứng ngoài, trong phòng là một mảnh yên tĩnh, vì thế tiếng nói đầy lửa giận vang lên như rõ ràng hơn.

“Dừng lại ngay”

Hạ Lâm Phong nhìn Lâm Thư Tuyết bị đánh, tức giận nổi tung, anh ta gầm lên tiếng quát dữ dội, vội vã chạy lại phía Lâm Thư Tuyết, ánh mắt như lửa cháy thoáng đi khi đối diện với cô.

Nhìn Lâm Thư Tuyết một bên má ửng đỏ, còn hằn lên vết tay kéo dài, chỉ sợ chạm nhẹ, cũng làm nó chảy ra máu đỏ, nhìn đôi mắt đang lặng lẽ chảy ra nước mắt, tim trong lồng ngực như nổi tung, muốn chạm vào vuốt ve nơi bị đánh, nhưng lại không dám đụng đến, chỉ biết đưa tay ôm cô vào lòng và nhỏ giọng gọi tên.

“Thư Tuyết...”

Lâm Thư Tuyết trong vòng ôm của Hạ Lâm Phong, không trả lời tiếng gọi của anh ta, chỉ im lặng, nước mắt chảy dài, đôi vai run rẩy, yếu mềm đáng thương, không thể phủ nhận, chỉ cần biểu tình này, thì cũng đủ để cô đạt được mục đích của mình.

Lục Mẫn thấy Hạ Lâm Phong dịu dàng quan tâm Lâm Thư Tuyết như thế, lòng đố kỵ che hết tất cả, cô ta bước lại chỗ Hạ Lâm Phong, đưa tay chạm muốn chạm vào người anh ta, nhưng nào ngờ chỉ thấy không khí lạnh lẽo, giọng nức nở yếu đuối cùng van xin vang lên.

“Lâm Phong...xin anh...hãy vì đứa con trong bụng em....mà đuổi...đuổi cô ta đi đi”

Hạ Lâm Phong nhìn Lục Mẫn, ánh mắt này có lẽ sẽ làm Lục Mẫn không thể nào quên được, là uy hiếp ghét bỏ, còn có kinh thường và ngạo mạn, giọng tựa ma quỷ đang nổi giận, rít qua từng khe đá, ám ảnh đến tận cùng nỗi sợ của cô ta.

“Lục Mẫn, cô hãy đợi mà nhận hậu quả đi”

Lục Mẫn nghe Hạ Lâm Phong nói, người không kim được mà run rẩy, chân mềm nhũn khụy xuống, giọng nghẹn lại, không thể phát ra lời nói nào khác ngoài đưa đôi mắt hoảng sợ nhìn người đàn ông đã đi xa, toàn thân run lên từng nhịp một. Cô cảm thấy sợ, sợ người đàn ông này, càng không dám nghĩ đến lời cảnh cáo vừa nãy của anh ta, nó ám ảnh cô, làm nổi bất an chiếm lấy hết tất cả, như đưa cô vào tận cùng nỗi sợ hãi.

Lục Mẫn càng không ngờ hình phạt ấy lại diễn ra nhanh như thế, chỉ cần sáng ngày mai, nó đã trở thành cơn ác mộng đeo đẳng cô suốt đời, gia đình vì mình mà bị phá sản, thậm trí còn nợ nần chồng chất, chuyện cái thai bị vạch trần, âm mưu qua đêm với đàn ông để đạt được mục đích bị đưa lên trang nhất của các mặt báo, bố vì tham ô mà vào tù, em trai lêu lổng hút chích bị bắt, mẹ bị sốc quá mà tai biến, còn mình đã trở thành người bị thế giới ghét bỏ kinh thường. Thoáng chốc, danh xưng một trong mười người nổi bật nhất đã hoàn toàn sụp đổ, gia đình, tiền bạc, địa vị, nhân phẩm bị hạ xuống cấp thấp nhất, nó đã dày ải cô đến tận cùng của bóng tối không ánh sáng, trở thành bóng ma theo suốt không rời.

...

Hạ Lâm Phong đưa Lâm Thư Tuyết về phòng, nhẹ nhàng đặt cô xuống, sau đó đi lấy khăn ẩm xoa bên má bị đánh cho cô, gương mặt hiện lên đau xót rõ ràng, càng tê buốt hơn khi Lâm Thư Tuyết quay mặt đi mà không cần sự giúp đỡ của anh ta.

“Thư Tuyết, xin em, đó chỉ là chuyện trước đây, cái thai đấy không phải của anh”

Mặt Lâm Thư Tuyết vô hồn nhìn đi chỗ khác, mắt từ đầu đến giờ vẫn chưa nhìn Hạ Lâm Phong lấy một cái, nghe Hạ Lâm Phong nói vậy, một lúc sau mới chậm chạp lên tiếng.

“Tôi muốn về nhà”

Hạ Lâm Phong nghe Lâm Thư Tuyết nói muốn rời xa mình, tay đang cầm khăn thoáng dừng lại, cảm tưởng có gì đó đang trào lên trong lòng, làm trái tim anh ta, tựa như đã ngừng đập mất rồi, kiềm chế tất cả lại, anh ta nhẹ nhàng lên tiếng.

“Đây là nhà em, em còn đi đâu nữa”

Lâm Thư Tuyết tránh đi bàn tay đang đặt trên má mình, trong lòng hừ thầm một tiếng, nếu bây giờ cô không giả bộ mất trí nhớ, thì sẽ hét to vào mặt anh ta, đánh đập anh ta một trận cho hả giận, chứ không cần bày khổ nhục kể ra, càng không phải ăn một cái tát kia, tốt nhất Hạ Lâm Phong phải làm cho cô hài lòng, đừng để cô chịu thiệt, nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng miệng lại nói khác.

“Tôi không muốn”

Lúc này Hạ Lâm Phong thật sự muốn nổi nóng, nhìn cô lạnh lùng hờ hững với mình, ngọn lửa âm ỉ muốn tuôn trào, anh ta muốn lay mạnh cho cô hiểu, muốn giữ chặt tầm nhìn của cô, để cô có thể nhìn thấy được tình cảm của anh ta. Nhưng lại nghĩ Lâm Thư Tuyết đang đau khổ, tất cả tức giận vừa xuất hiện lại được chôn xuống, thở dài, đưa tay vuốt tóc cô, yêu thương dịu dàng dỗ dành.

“Thư Tuyết, nghe anh nói...”

Lâm Thư Tuyết nằm xuống, tránh đi bàn tay của Hạ Lâm Phong, lấy tay kéo chăn trùm lên người, rồi quay lưng lại với anh ta, hừ, Hạ Lâm Phong, nếu tôi không thể hành hạ anh lúc này, thì tôi muốn anh tự trừng phạt mình, cho dù có xót lòng nhưng không biết làm gì hết, tốt nhất là nên lạnh lùng với anh vài ngày, để anh nhớ mãi bài học này.

“Mai tôi sẽ đi, không làm phiền anh nữa”

Hạ Lâm Phong bị biểu hiện của Lâm Thư Tuyết làm người hóa đá, lại còn nghe thấy lời nói lạnh lùng của cô, cả người như rơi xuống hầm băng, tay đặt ở không trung vẫn chưa rút về, ngỡ tưởng sẽ chạm vào mái tóc kia, nào ngờ chỉ là khoảng không lạnh lẽo. Hạ Lâm Phong cứ thế mà nhìn cô, nhìn cho đến khi người con gái đã chìm vào giấc ngủ kia, vẫn không quay lại với anh ta một lần nào nữa, thì mới chậm chạp luyến tiếc mà bước đi, tim, như bị ai đâm một nhát, thật chặt.

Bóng tối buông xuống, chỉ còn lại những tia sáng yếu ớt xuyên vào, nhưng cũng có thể nhìn thấy, ẩn hiện trong bóng đêm u buồn, là một người đàn ông đang ngồi yên với ly rượu của mình.

Hạ Lâm Phong sau khi giao cho Vũ Phi giải quyết người đàn bà kia, anh ta không ăn uống gì hết mà đi về phòng mình, đầu óc bây giờ như muốn nổ tung, không thể làm một chuyện gì khác, là ngoài nghĩ đến cô.

Nghĩ đến những giọt nước mắt, những tiếng nức nở kìm nén, những ánh nhìn hờ hững lạnh nhạt, nghĩ cô muốn dời xa, muốn thoát khỏi tay anh ta một lần nữa, trái tim, đau như bị xé rách, cổ họng, như bị ai chẹn lại, không thở được.

Hạ Lâm Phong uống cạn ly rượu, đôi mắt sáng đen như vực thẳm đang hút tất cả vào trong đó, trong đó có bi thương, đau đớn, có luyến tiếc nặng nề, Lâm Thư Tuyết, cô muốn thoát khỏi tay tôi một lần nữa sao, cho dù là nhớ hay không, thì cô vẫn muốn rời xa tôi sao, vì sao chứ, vì sao đối với cô, tôi không là gì, và vì sao, đối với tôi, cô lại là tất cả.

Tôi không phục, không phục khi một mình tôi đau, khi một mình tôi yêu và một mình tôi bị lệ thuộc như thế, tại sao cho tôi gặp cô, cho tôi yêu cô, bên cô, rồi lại bị cô bỏ rơi, không, lần này sẽ không, tôi sẽ không buông tay, không để cô rời đi, tôi sẽ giữ cô, bắt cô phải yêu tôi, phải lệ thuộc vào tôi, cũng như tôi đã bị cô làm thành ra như vậy.

Hạ Lâm Phong cho đến bây giờ thì anh ta sẽ không thể phủ nhận một điều, đó là anh ta yêu cô, anh ta yêu cô, yêu hơn chính bản thân mình, yêu đến nỗi khi cô ghét bỏ mình, khi cô muốn dời xa, thì trái tim, như bị gió lạnh thổi qua, dao đâm mấy nhát, người như không còn hơi thở, các giác quan như ngừng lại, đau cho đến khi tưởng chừng đã ngừng đập, chết lặng mất rồi.

Chính vì vậy, anh ta phải giữ được cô, phải làm cô yêu anh ta, phải khiến cô sẽ không thể dời xa mình, nhưng phải làm như thế nào, nghĩ đến đây, anh ta lại cảm tức người đàn bà kia, nếu cô ta không mang cái thai đến, không để Thư Tuyết hiểu lầm anh ta có con với người con gái khác, thì cũng sẽ không như thế này, cũng vì...khoan...

Con sao, khi một chữ này lóe qua trong đầu anh ta, thì lập tức một suy nghĩ khác hiện lên, có con, nếu Lâm Thư Tuyết có con với anh ta, thì cô sẽ không thể nào dời xa anh ta, cô sẽ phụ thuộc, và anh ta sẽ làm cô yêu anh ta, chỉ cần Lâm Thư Tuyết có con với anh ta.

Tất cả suy nghĩ đều được giấu hết trong đầu, Hạ Lâm Phong không biết đang suy nghĩ gì, chỉ thấy anh ta uống cạn hết ly rượu này đến ly rượu khác, cho đến khi cả người toàn mùi rượu nồng, thì anh ta mới đứng lên, bước chân trầm tĩnh tiến về phía cánh cửa đang đóng lại kia, mở ra, rọi vào trong căn phòng tối tăm, một đường sáng mờ ảo.

14. Chương 14: Triền Miên

Lâm Thư Tuyết hoàn toàn chìm trong giấc ngủ say, cho dù cửa phòng có mở, dù là có người đang tiến lại phía mình, dù có tiếng trái tim đang đập mạnh của ai đó, thì cô vẫn ngủ ngon lành. Cho đến khi người bị ai đó ôm vào, nụ hôn nồng đậm hơi thở nam tính chiếm lĩnh hết khoang miệng và những cái vuốt ve nóng bỏng khắp da thịt làm cô run lên từng hồi thì mới bừng tỉnh mà mở to mắt nhìn.

Đập vào mắt là hình ảnh Hạ Lâm Phong nằm trên mình, toàn thân nồng nặc mùi rượu phả trên mặt cô, hương rượu đậm chất nam tính nhất thời làm cô choáng váng, còn có nụ hôn nồng nhiệt cuốn lấy đầu lưỡi đang ngủ yên, tất cả đều diễn ra quá bất ngờ đến không kịp phòng bị.

Hạ Lâm Phong không thấy Lâm Thư Tuyết phản ứng, càng lớn mật hơn nữa mà đưa tay luồn vào chiếc váy ngủ mỏng manh, vuốt ve da thịt ngọt ngào mát lạnh, theo đó, nụ hôn cũng sâu đậm mãnh liệt hơn bao giờ hết, tựa như trong nụ hôn, có nước dành cho người đang khát, có lửa cho người lạnh run và có hơi thở cuối cùng cho người sắp chết.

Lâm Thư Tuyết lúc đầu phản ứng không kịp nên chỉ biết hóa đá tiếp nhận tấn công của Hạ Lâm Phong, mãi đến khi bàn tay nóng rực chạm vào da thịt mình, toàn thân không kìm được rung mình liên tục, đầu như nổ tung một tiếng, thì cô mới lấy lại tinh thần mà vội đẩy Hạ Lâm Phong ra, lời kháng cự ập úng không trọn vẹn dưới nụ hôn đầy lửa nóng.

“Dừng...um...dừng...u...ng...um...”

Hạ Lâm Phong như không để ý đến phản kháng của Lâm Thư Tuyết, anh ta vẫn tiếp tục đòi hỏi nụ hôn sâu của mình, tay ôm lấy eo cô, kéo cô lại gần phía mình hơn, để cô có thể cảm nhận được trái tim đang đập mạnh loạn nhịp của anh ta. Lưỡi vẫn kiếm tìm cái lưỡi đang lẩn trốn kia, quấn lấy, dây dưa, mút liếm, nụ hôn phát ra nhiều âm thanh ướt át đầy nóng bỏng.

Lâm Thư Tuyết lúc này quả thực bối rối, bối rối khi trốn tránh nụ hôn hoang dã nóng rực đang chiếm lấy môi mình, bối rối vì không biết chạm vào đâu để đẩy thân thể rắn chắc nóng rực đang đè mình ra kia, bối rối vì nhất thời đã chìm đắm trong đó mà mất đi lý trí ban đầu.

Hạ Lâm Phong bỗng nhiên xuất hiện, đột ngột cướp lấy môi cô, toàn thân nóng rực, hơi rượu tràn đầy, còn có những cái vuốt ve dịu dàng nóng bỏng, quả thật làm cô ngạc nhiên không kịp phản ứng.

Hạ Lâm Phong lúc này rất khác, hoàn toàn không giống thường ngày, anh ta dịu dàng dụ dỗ, yêu thương đong đầy với đòi hỏi chiếm hữu mạnh mẽ, liệu có phải là vì men rượu, nên anh ta đã mất đi lý trí thường ngày, anh ta là đang say sao, nghĩ đến đây, Lâm Thư Tuyết không biết từ đâu có đầy năng lượng mà đẩy bờ vai rắn chắc kia ra.

Hạ Lâm Phong còn đang chìm đắm trong nụ hôn, nhất thời bị Lâm Thư Tuyết đẩy ra, không kịp phòng bị, dờn khỏi môi cô, đôi mắt đen sâu nhìn chằm chằm gương mặt thoáng hồng của người dưới thân.

Lâm Thư Tuyết bị Hạ Lâm Phong nhìn, không hiểu vì sao lại trốn tránh ánh nhìn nóng rực của anh ta, cảm thấy đôi mắt anh ta như có lửa đang rực cháy, còn có hơi thở nóng rực đang phả lên mặt mình, tim trong lồng ngực đập loạn nhịp như trống dồn, cố gắng lấy lại tinh thần, quay mặt đi hướng khác cô lên tiếng.

“Anh say rồi, về phòng đi”

Hạ Lâm Phong nghe Lâm Thư Tuyết nói, cũng không vội trả lời lại, mắt vẫn nhìn chằm chằm gương mặt đang ngại ngùng tránh né, anh ta không biết mình có say hay không, không biết mình làm như thế này liệu

có được không, anh ta chỉ biết một điều, anh ta phải có được cô, nếu không, anh ta sợ sẽ mất cô mãi mãi.

Đưa tay chạm lên mái tóc mềm, đôi mắt yêu thương mê đắm mãi ngấm nhìn, cúi đầu, bên tai cô, anh ta thả thề lời nói yêu thương, theo đó, hơi thở nóng rực như vuốt ve cái tai đã ửng hồng, nhẹ liếm lấy, gặm cắn, kêu gọi đến từng nơi của cái tai nhỏ đã ửng hồng.

“Anh không say, anh muốn yêu em, muốn em có con của chúng ta, ngoài em ra, anh không muốn ai khác, Thư Tuyết, hãy đồng ý được không?”

Lâm Thư Tuyết mở to mắt nhìn, câu nói vừa rồi của anh ta đã làm cô đứng người, tim đập mạnh một nhịp, không kìm được mà hít vào một ngụm khí lạnh. Hạ Lâm Phong, anh ta bị điên sao? Có phải anh ta uống rượu say quá hóa khùng không? Đang muốn đẩy người khùng điên này ra, thì đôi tay chợt khựng lại, tim bỗng nhói đau khi nghe thấy lời nói vừa phát ra.

“Đừng dời xa anh, xin em, Thư Tuyết, anh không thể nào sống thiếu em.”

Hạ Lâm Phong trước mắt cô, mái tóc đen như mực, bông bông ôm sát gương mặt đầy quyến rũ, môi mỏng hẹp dài khiêu khích, mắt đen sâu thẳm nhìn chằm chằm mắt cô, trong đó, hình như vừa rơi ra một cái gì đó, nóng rực bỏng rát da thịt, làm tim, trong giây phút đó như nghẹn lại.

Cái gì vừa rớt xuống mặt mình, vì sao lại nóng đến thế, vì sao khi nhìn vào đôi mắt này, tim lại thấy nặng nề đến vậy, ở đây, có bị thương đau đớn đang lấp đầy, có mong ước chờ đợi đầy thương cảm, còn có cái gì đó làm quặn thắt tim cô, làm cô không kìm được mà đưa tay ra chạm vào đôi mắt ấy.

Có phải chẳng là cô đã thua, phải chăng chính mình đã nhận ra, nhưng vẫn cố tình trốn tránh lời trái tim muốn nói, phải chăng trong giây phút nào đó, cô cũng vô tình nhớ đến đôi mắt này, nhớ đến người đàn ông đang nhìn mình một cách say đắm như vậy, và phải chăng, cô đã yêu.

Hạ Lâm Phong cầm lấy tay cô, cúi đầu, đặt một nụ hôn lên lòng bàn tay ấy, sau đó nghen ngào cúi xuống môi cô, dịu dàng phát ra lời nói dụ hoặc, cùng lúc đó nhanh chóng cuốn lấy môi cô, bắt đầu cho những trầm luân say đắm.

Lâm Thư Tuyết không đáp lại nhưng cũng không từ chối, cô đưa mắt nhìn anh ta, sau đó, mới lặng lẽ nhắm lại, Hạ Lâm Phong, nếu tôi cũng thua, thì tôi sẽ xem như đây là bí mật của riêng tôi, tôi sẽ giấu nó, sâu kín ở một nơi nào đó, để anh, nếu có đủ tự tin và can đảm, thì hãy đi tìm ra nó.

Hạ Lâm Phong bắt đầu bằng một nụ hôn nhẹ nhàng chập chập, nâng niu hai cánh môi, tách nhẹ hàm răng trắng, luồn lưỡi kiếm tìm hơi thở, mút lấy chiếc lưỡi non mềm, tận hưởng những gì ngọt ngào nhất của cô, tay đồng thời cũng vuốt ve da thịt mát lạnh.

Nhưng chẳng mấy chốc, nụ hôn bắt đầu thay đổi, có nhanh, có mạnh, có đòi hỏi sâu sắc đầy mãnh liệt, Hạ Lâm Phong tìm kiếm đào bót tất cả khoang miệng cô, gặm cắn mà mút lấy, hơi thở càng ngày càng tăng lên, chứa đựng gấp gáp muốn bùng nổ.

Lâm Thư Tuyết hít mạnh một hơi, cổ họng khô khốc hứng chịu nụ hôn nóng rực kéo dài của Hạ Lâm Phong, làn da theo những cái vuốt ve cũng nóng dần lên, như muốn thiêu cháy da thịt cô, làm mồ hôi, thoáng ẩn thoáng hiện tiết ra đầy nóng bỏng, cảm tưởng sẽ chết ngạt vì nụ hôn này nếu Hạ Lâm Phong không buông tha.

Hạ Lâm Phong nhận thấy cô không chịu được nữa, từ từ tách nhẹ môi ra, luyến tiếc mà mút lấy môi mềm, nhìn vào gương mặt đã đỏ ửng và đôi mắt thấp thoáng sương mờ, tim trong lồng ngực đập mạnh, hơi thở như nặng thêm, gấp gáp đẩy áp lực, anh ta không biết làm gì hơn ngoài cúi xuống, cướp lấy môi cô một lần nữa.

Nụ hôn lần này không dài như trước, nhưng lại nóng bỏng hơn nhiều, nó kéo dài, từ môi, xuống cằm, xuống xương quai xanh và dừng trên nơi nhấp nhô mờ ảo, thoáng chốc không khí như bị hâm nóng toàn bộ.

Chiếc váy mỏng không biết được tháo ra như thế nào, chỉ thấy trong không khí, làn da trắng nõn, mát mịn, thân hình gợi cảm mỏng manh đang từ từ hiện ra, vùng tuyết trắng đầy đà tròn trịa, nơi bí ẩn ngượng ngùng đang che giấu tỏa hương quyến rũ động lòng người, làm bất cứ ai cũng muốn trầm luân trong đó.

Hạ Lâm Phong nuốt ngụm khí khan, cổ họng khô khốc nóng rực, tim trong lồng ngực, đập mạnh một nhịp, nhìn thấy làn da này, thân thể này, còn có gương mặt đang đỏ ửng kia nữa, anh ta cảm thấy người như muốn nổ tung, vỡ tan với cảm xúc đang có.

Người con gái trước mắt, yếu mềm, mỏng manh, dịu dàng non nớt, mái tóc đen dài buông xõa, thỉnh thoảng chạm vào da thịt anh ta, làm trái tim run lên từng nhịp một, đôi mắt mơ màng bối rối, cánh môi đỏ mọng hé mở, còn có mi cong run run đầy yếu ớt. Tất cả đều như một hồi trống to, đập tan hết suy nghĩ trong đầu, chỉ còn lại mê đắm triền miên ngẩn nhìn.

Lâm Thư Tuyết cảm nhận ánh nhìn nóng rực của Hạ Lâm Phong, toàn thân run lên, đôi mắt ngại ngùng né tránh, đưa tay muốn che đậy một nơi nào đó, nhưng lại không biết đặt ở chỗ nào. Trong mắt ngấn ngấn lệ rơi, thẹn không biết làm gì hơn ngoài che đi hai mắt mình, tim trong lồng ngực, cảm tưởng đã nổ tung, người như đang bị đôi mắt kia thiêu đốt.

Đưa tay kéo xuống hai tay đang che đi đôi mắt đẹp, đặt một nụ hôn lên trán, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, do dự rồi từ từ đặt tay lên vùng ngực đầy đặn, nhận thấy người con gái trong lòng đang run lên, tiếng rên rỉ phiêu tán thoát ra, sự tà ác từ từ trở dậy, tay cũng bắt đầu chuyển động trên trọc.

Xoa nắn nhẹ nhàng, bóp lấy và niết nhẹ, từ từ, những động tác càng chất đầy hương vị tình dục, hai ngón tay cầm lấy nụ hòa nhỏ, nắn nhẹ bóp lấy, hơi thở trong thoáng chốc, đã tăng lên nặng nề.

Miệng khô khốc đặt xuống vùng ngực trắng mịn một nụ hôn nhẹ, tay vẫn nâng niu vùng ngực bên kia mà an ủi, để nó không phải chịu thiệt với sự ôn nhu được tận tình chăm sóc của người khác, tay vừa làm, miệng cũng không ngừng mà chiếm lấy nơi giải nhiệt tốt nhất bây giờ.

Trong không gian, tựa như khí nóng đã dâng lên cực độ, hình ảnh ôn nhu tham lam đòi hỏi đầy hoang dã, kích tình, khuấy động đến cực điểm, gây cho người nghe, phải cảm thấy thẹn đến tận cùng xương tủy, âm thanh đủ để xua đuổi bất kỳ một điều gì đó, ứ đọng đến phiếm tình.

Khoang miệng vẫn liếm lấy, hôn lấy vùng đầy đặn để yêu thương, tựa như là đang từ từ thưởng thức một món ăn tuyệt mỹ nào đó, mà sợ nếu tham lam quá, nó sẽ hết từ lúc nào không hay, nhưng tất cả sự dịu dàng này đều biến mất, khi ngọn lửa nóng đang phun trào trong lồng ngực kia đã cuốn bay tất cả.

Bờ môi dừng trên nụ hoa nhô cao, trải dài lên đó nụ hôn nóng bỏng, chạm vào đỉnh anh đào mềm mại, môi tiếp xúc phần non mềm như sữa, tim rung đập thật mạnh, hơi thở nóng như sẽ thiêu đốt nụ hoa anh đào mỏng manh. Lúc đầu là hôn nhẹ, sau đó thềm khát mà ngậm lấy, ray dưa, mút liếm, làm người con gái dưới thân, run lên theo từng động tác của anh ta, rất nhanh sau đó, âm thanh kêu mị không kìm được mà thoát ra.

“Um...um...”

Toàn thân Lâm Thư Tuyết chấn động, nghe thấy âm thanh dâm mỹ ứ đọng đang phát ra, toàn thân như quả cà chua chín, hai mắt ngấn nước mờ ảo đến độ tình, môi hé mở, thở dốc đầy nghẹn ngào trước hành động bạo gan của người phía trên.

Đến khi nụ hoa bị mút thật mạnh, gặm cắn dây dưa đến nóng bỏng, hai tay không kìm được mà bám chặt bờ vai của anh ta, cảm nhận được hơi thở nóng hổi đang phả trên da thịt mình, những nụ hôn đầy chiếm giữ. Còn có khoang miệng đang ngậm lấy nụ hoa trước ngực, tà ác mà cắn mút đầy ứ đọng, hơi thở không kìm được mà phát ra tiếng rên nhẹ nhàng phiêu lãng, người nóng bừng như đang bị ngọn lửa thiêu đốt.

Hạ Lâm Phong nghe thấy tiếng kêu như chim hoàng oanh ngân vang, người căng cứng, nóng rực đang phun trào khắp mạch máu, miệng cũng gặm cắn hôn duyệt càng nhanh, tốc độ di chuyển mút liếm cũng tàn bạo hơn trước. Trong bụng như có ngọn lửa nào đó đang âm ỉ sục sôi, cuốn đi hết lý trí của anh ta, nụ hôn trên vùng ngực càng hoang dại và tàn sát hơn, những cái vuốt ve cũng mạnh dạn và tham lam hơn trước, đến khi hải lòng dời ra, thì hai nụ hoa đã đỏ ửng ứ đọng đến mị hoặc, còn có những dấu hôn ngấn trên bờ ngực trắng mịn, làm anh ta đã không kìm được mà thở dốc lấy hơi.

Nhìn người con gái đang mơ màng đầy kiều mị, không ngờ nụ hôn kia không làm vỡ đi nóng bức, vùng ngực đã bị tàn phá cũng không giải được cơn khát, mà ngược lại, làm anh ta càng muốn, muốn nhiều hơn thể nữa, muốn đến khi không bao giờ thấy đủ.

Mắt đen nhìn người con gái dưới thân, hơi thở nóng như khí lửa phả lên mặt cô, bắt đầu tìm đến nụ hôn để giải khát một lần nữa, anh ta sợ, sợ sẽ không kìm chế được mà làm tổn thương cô, sợ sẽ mất hết lý trí mà chìm đắm trong dục vọng đang gào thét, sợ sẽ điên cuồng mà chiếm giữ lấy cô một cách hoang dã nhất.

Nụ hôn dù là sâu, dù là ướt, dù là nóng bỏng mãnh liệt, dù cái lưỡi vẫn quấn quýt lấy nhau không rời, dù đã tìm được hơi thở ướt át hay nguồn nước giải nhiệt, nhưng lại càng khiến khao khát càng tăng thêm mà không dịu đi một chút nào.

Hơi thở mát lạnh, thơm mát, tiếng kêu rên nhỏ nhẹ cùng với da thịt hai người đang dính chặt lấy nhau càng làm anh ta muốn điên cuồng hơn nữa, tim trong lồng ngực đập mạnh muốn nổ tung, khát khao phun trào trong từng tế bào đang muốn được giải thoát đến cực hạn.

Lâm Thư Tuyết bây giờ hoàn toàn chìm đắm trong mơ hồ, có phải chăng là sự ngây ngô chưa một lần trải nghiệm, hay là vì sự nóng bỏng của anh ta đã quá mạnh mẽ. Mà cô trong lúc này, hoàn toàn không thể suy nghĩ được gì ngoài thở dốc và phát ra tiếng kêu rên thẹn thùng, vì người đàn ông trên người cô xem ra đã không thể nào chịu đựng được, mà đang tìm kiếm vùng đất chưa một ai đặt chân bước đến, tiếng kêu rên phát ra cao giọng khi ngón tay ai đó đang bạo gan vuốt ve nơi bí mật.

“A...ừ...ừừ...hộc...um...”

Hạ Lâm Phong hơi thở gấp gáp, nóng rực, kèm theo mồ hôi đang tích đầy thái dương, ôm cô vào lòng, anh ta cố gắng nhẹ nhàng vuốt ve xoa dịu nơi chật khít, có thể cảm tưởng được các mạch máu của anh ta đang run lên, đập liên hồi, hiện rõ lần đầu tiên phải chịu đựng của mình.

Lần đầu anh ta phải chịu đựng trước ham muốn của mình, lần đầu anh ta yêu thương vuốt ve thương tiếc với người con gái trên giường, lần đầu ôm hôn, lần đầu biết chú ý đến cảm xúc của người khác, lần đầu tiến vào một cách chân thật mà không bao bọc một thứ gì, lần đầu muốn một người như vậy...Tựa như sẽ mãi không bao giờ thấy đủ, lần đầu của anh ta, tất cả đều dành cho cô, dành cho người con gái đang trong vòng tay mình.

Khi bị ngón tay kia chạm vào, đầu óc Lâm Thư Tuyết mơ hồ còn chìm trong những nụ hôn đã hoàn toàn tỉnh táo, kéo về thêm là sự ngưng ngừng đầy bối rối hoang sợ.

Có thể cảm nhận được hơi thở càng ngày càng nóng của anh ta, cảm nhận được những giọt mồ hôi đang chạm vào da thịt mình nóng rực ra sao, cảm nhận được nhịp tim đang đập như trống dồn và càng cảm nhận rõ hơn ngón tay tà ác đang vuốt ve mình.

“Ừừ...um...ừừ ...”

Hạ Lâm Phong ôm siết cô vào lòng, tay phía dưới vẫn nhẹ nhàng chậm chạp an ủi, cẩn thận, thở dốc, hít vào một hơi, sau đó mới nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên trán cao, cố gắng lấy hơi, giọng khàn khàn đầy tình dục dỗ dành.

“Rất nhanh, không sao cả”

Lâm Thư Tuyết quả thật thẹn không thể nào chịu được, gương mặt vì không chịu được ngại ngùng mà cổ tình che dấu dưới bờ vai rộng lớn, trong đó giấu diếm một gương mặt đang ngập tràn mơ hồ, nhất là đôi mắt long lanh đầy ấp sương mờ và đôi môi đỏ mọng hé mở thở dốc.

Hạ Lâm Phong lúc này mới dời nơi nhạy cảm của cô, nhìn người con gái đang che mặt trong lòng mình, hít vào một hơi, anh ta yêu thương đỡ đầu cô ra, vuốt ve mái tóc mềm và cả người như hóa đá khi nhìn thấy gương mặt quẩn rũ đầy kích tình trước mắt.

Đôi mắt, cái mũi, mi cong, mày dài hay môi hồng đỏ thắm, anh ta không biết vì cái gì, mà khi nhìn thấy cô như thế này, anh ta như bị mất hồn trong cảnh sắc đó, hoàn toàn không làm chủ được mà mạnh mẽ cúi xuống cướp lấy môi cô, đồng thời cũng vuốt ve hai cánh hông để bắt đầu cho sự chiếm hữu mãnh liệt.

Anh ta không thể chịu đựng thêm phút giây nào nữa, anh ta cần cô, cần cô yêu thương và xua đi những nóng bỏng đang muốn đốt cháy ruột gan, cần cô trong lúc này, xoa dịu đi những ham muốn mà trước đây chưa từng có, anh ta cần người con gái này.

Dịu dàng nâng chiếc eo nhỏ nhắn, không kìm chế được mà hít vào một hơi, thở dốc loạn nhịp, tim đập mạnh nhanh, mồ hôi chảy dài, đôi mắt tối đen, mạch máu rung đập nổi lên gân xanh, toàn thân tản ra hơi nóng nam tính mê người. Anh ta từ từ cúi xuống, như nâng niu trân trọng mà yêu thương tiến vào, lập tức, đập lại hành động ấy là tiếng cao ngân thét lên ngay sau đó.

“A...”

Trong giây phút nghe thấy tiếng thét lên, tim trong lồng ngực như ngừng đập, lòng bỗng nhói đau vô cùng, yêu thương cúi xuống, đặt nụ hôn lên trán cao đã tích đầy mồ hôi, đôi mắt đang long lanh ngấn lệ và làn môi đang run rẩy cắn chặt vào nhau như kìm giữ tiếng kêu rên, anh ta dịu dàng dỗ dành.

“Rất nhanh sẽ không đau nữa, nín đi, Thư Tuyết”

Nước mắt Lâm Thư Tuyết đọng lại trên viền mi, mơ hồ mờ ảo như sương khói, gương mặt đỏ ửng dính đầy mồ hôi, môi đỏ mọng đang bị những cái liếm mút kia xoa dịu, hai tay bám chặt bờ vai trước người, hằn lên trên da thịt, một vết hồng trải dài đầy ám muội.

Cảm thấy trong người như bị ai đó xé đôi, vết xé ấy, đau xót, nhói buốt, quặn thắt vùng bụng đang chứa đựng một thứ gì đó không phải của mình, mà thứ ấy, lại càng ngày càng trưởng đại, chiếm hữu càng nhiều nơi chật hẹp mỏng manh mềm yếu của cô, làm cô như bị cướp đi hơi thở của chính mình, cả người đã bị ai đó chiếm hữu.

Đúng như vậy, Hạ Lâm Phong giờ này đã sắp chịu không được nữa, anh ta sợ không thể kìm được mà kêu lên vì sự thỏa mãn như mỗi lần, làm anh ta muốn tiến sâu hơn nữa, muốn có nhiều hơn nữa, nhưng trước mắt, lại không thể làm gì khác ngoài đứng yên bất động.

Vùng đất ấy, nóng bỏng, mềm mại đang ôm lấy anh ta, chặt khít như muốn hút anh ta vào tận cùng khoái cảm, làm anh ta chỉ muốn trong lúc này, tiến vào sâu hơn nữa, chiếm được nhiều hơn nữa, anh ta không muốn sự bấp bênh nữa rồi này, nó như loại thuốc nghiện đang đứng trước người lên cơn, dai dẳng chấp chờn đầy cảm dỗ.

15. Chương 15: Triền Miên

Khi sự chờ đợi sắp tới giới hạn, tưởng chừng như sẽ không thể nào giữ nổi lý trí lúc này nữa, thì tiếng rên nhẹ, sự thả lỏng cùng với nơi đang hút lấy anh ta bỗng chặt hơn, tất cả đã sụp đổ.

Hạ Lâm Phong muốn nhìn thấy gương mặt Lâm Thư Tuyết lúc này, nhưng cô lại cố tình vùi mặt vào lòng anh ta, không để anh ta nhìn thấy hương sắc kiều gợi như thế nào, luyến tiếc, anh ta chuyển động bước đầu nhịp nhàng chậm chạp, đẩy đưa không rõ mà tiến vào sâu hơn.

“A...um...ư...”

Vốn định sẽ dịu dàng với cô thêm một chút nữa, nhưng quả thật bây giờ anh ta không thể nào chịu đựng được nữa, nhiệt hỏa đang bị nơi ấy ôm chặt, nóng bỏng muốn nổ tung, ôm chặt cô vào lòng, anh ta thúc mạnh một cái, tiếng kêu rên cũng cao hơn...Còn có hơi thở đang nghẹn ngào bên tai, trán đầy mồ hôi, mắt đen tối lại, hít sâu một hơi, đẩy hông tiến vào, mạnh, sâu hơn nữa, khoái cảm trong lúc này làm anh ta không kìm được mà gầm nhẹ thoải mái.

“Hừ...ư...”

Lâm Thư Tuyết nẩy người, không chịu nổi tốc độ mà thở dốc hít sâu mấy nhịp, cổ họng nóng rực làm hơi thở khàn đi, hai tay bám chặt lấy người trước mắt, cảm thấy toàn thân bấp bênh đang bị thiêu cháy, có gì đó rất kì lạ đang từ từ hiện lên, làm cô cảm thấy mơ hồ, tựa như người đàn ông đang chuyển động ngày càng nhanh trên người mình lúc này vậy, làm cô như rơi vào một nơi nào đó, mộng mị không lối thoát.

Hạ Lâm Phong đã hoàn toàn sụp đổ, anh ta nâng cao, tiến sâu, những cái thúc vào tiến ra, đều mang theo lửa nóng và đòi hỏi tận cùng, cảm thấy cả người đều muốn nổ tung, chìm vào trong cơn lốc tình ái, lúc này, anh ta muốn, muốn được nhiều hơn thế, không đủ, như thế này vẫn chưa đủ.

Là thời gian quá nhiều, là ham muốn quá cao, là tất cả lý trí đều đổ dồn về một chỗ, đến khi tìm được, thì chỉ muốn chiếm lấy, muốn có được nhiều hơn, tựa như, nó sẽ mãi không bao giờ thấy đủ, chỉ muốn chìm đắm trong mê tình vừa mới nhận được.

Lâm Thư Tuyết trong mơ hồ nhìn người đàn ông trước mắt, mái tóc ẩm ướt, mồ hôi tích đầy, đôi mắt đen sâu nay bị bao phủ một làn kính mỏng đang nhìn cô sâu sắc, làm nó càng thêm mị hoặc tối tăm hơn, đôi môi thở ra hơi nóng như muốn đốt cháy người cô, tay bám chặt, môi không kìm được phát ra những tiếng ngân vang đầy ngại ngùng.

Hạ Lâm Phong càng ngày càng không kìm chế được, tốc độ ra vào cũng nhanh hơn, đòi hỏi cũng sâu nhiều hơn, làm Lâm Thư Tuyết, ngoài cố gắng bám trụ, trong vô thức, không kìm được mà phát ra lời van xin năn nỉ.

“Dừng...dừng...n...a....a...”

Bỏ qua lời van xin nức nở, Hạ Lâm Phong ôm siết, người càng tiến sâu, vào sâu tận cùng, tìm kiếm khát khao đã bao năm mơ ước, mồ hôi chảy dài, mạch đập điên cuồng, hơi thở loạn nhịp, nhịp điệu tăng tốc, nhanh, mạnh, thúc sâu, rút ra, đều mang theo lửa nóng, như muốn chôn vùi hoàn toàn trong hố sâu tình dục.

Đến khi không biết đã ra vào bao nhiêu lần, không biết người con gái kia đã nức nở yếu mềm đến thế nào, càng không biết tại sao toàn thân rút mạnh, rung động, mạch đập liên hồi, và hoàn toàn phun trào ngọn lửa tình yêu vào tận sâu nơi cô, thì tiếng gầm khàn đặc cùng tiếng hét lên như hòa cùng vào nhau, tựa như cả hai đã chạm tới đỉnh cao của sự hòa hợp, thì lúc ấy anh ta mới buông thả người, nằm lên người con gái vừa mới ngất lịm đi mà thở dốc.

Toàn thân rút mạnh, mồ hôi ngấn đọng, da thịt nóng rực dính sát da thịt yếu mềm ửng hồng, cảm nhận được sự co rút chặt khít của nơi giao hợp, không vội rút ra mà giữ nguyên, dư vì tình triều còn quá nhiều, làm hơi thở nóng khàn khàn vẫn phiêu lãng không dứt, như một lời nỉ non bên tai của cô gái đã ngất lịm.

Sau khi lấy lại được một phần nào sức lực, Hạ Lâm Phong chuyển thân, luyến tiếc mà rút dục vọng nóng bừng khỏi nơi ấm nóng chặt khít, đôi mắt mờ ảo ánh lên sự thương xót khi nhìn vết máu đỏ tươi và nơi bị mình đòi hỏi quá độ đã ửng hồng, cúi xuống, đặt lên trán cô một nụ hôn. Anh ta thì thầm một điều gì đó, không nghe rõ được gì, chỉ thấy đôi mắt đen sâu kia, dịu dàng, mềm yếu, ngập tràn hạnh phúc mà nhìn người con gái đang ngủ.

Lau đi mồ hôi bên tóc mai, vuốt nhẹ mấy lọn tóc dính bết trên trán, mắt như bị hút vào gương mặt đang thiếp đi mà không rời, nhìn cô, cảm thấy như sẽ mãi không đủ, bên môi hiện lên nụ cười mờ ảo, nhắm mắt lại, anh ta từ từ tiến vào giấc ngủ trọn vẹn của mình với một suy nghĩ, Thư Tuyết, cuối cùng tôi cũng có được em.

Ánh trăng ngoài kia không biết đã lặn mình vào bóng đêm từ bao giờ, dường như là ngại ngùng trốn tránh, nhưng vẫn muốn hé mắt nhìn vào, chỉ thấy cô gió nhẹ, thỉnh thoảng làm lay cành lá. Khiến cho những chiếc lá úa tàn sớm thay sắc mới, xanh tươi, màu sắc hơn, tạo lên âm thanh như tiếng thổ thê mê luyến, như đang lặp lại lời lẽ yêu thương của đôi trai gái yêu đương vừa mới say đắm bên nhau, tựa như dư vị của nó, còn mãi nồng nàn như vậy.

Màn đêm buông xuống, tối hơn, lạnh hơn, như đã che đi những ánh nhìn xung quanh, mà đồng lõa với cơn cuồng hoan vừa nãy, còn bây giờ, nó phải lộ rạng, ẩn hiện những ánh sáng yếu mềm, để bắt đầu cho một ngày mới đang tới, như là muốn sưởi ấm một thế giới đã hết lạnh lẽo của đêm về. Và trên chiếc giường kia, phảng phất trong không khí, hương vị tình triều vẫn còn đọng lại, phiêu du lan tỏa trong gió, ôm ấp lấy đôi trai gái đang ôm nhau ngủ, ngọt ngào đến mát tịm, với họ, giấc ngủ chỉ mới bắt đầu, và tình yêu, chỉ mới bắt đầu đơm hoa.

...

Sáng sớm, khi bầu trời đã ló rạng, ban ra những tia nắng mới, trong lành, êm dịu, khẽ chạm da xinh, mơn trớn lòng người, cơn gió từ đâu lạc tới, nhẹ nhàng đậu trên mắt ai, xao xuyến êm đềm, vương vấn tóc mai, bầu trời ngoài kia, trong lành là thế, cuốn hút là vậy, nhưng lại không thể thu hút hai người đang tự thu mình trong khoảng trời yên bình hạnh phúc của riêng mình.

Căn phòng một màu tím hồng u tối buồn bã hôm nay khác hẳn, thêm vào đó là quyến rũ, động lòng, dịu dàng đầy mật ngọt, hơi thở trầm thấp, tiếng kêu kiều mị, giây phút thăng hoa, sự hòa quyện của hai người, tất cả như còn đọng lại, dư âm luyến tình của một đêm dài vẫn ẩn dấu dưới những tia nắng đang chiếu vào.

Trên chiếc giường tím đậm rộng lớn, tưởng chừng như sẽ cô đơn lạc lõng như mọi hôm, nhưng hôm nay lại khác, trải dài, đầy ấp trong đó là dư vị mật ngọt còn đọng lại, hiện lên rõ nét hơn, là một người đàn ông đang say sưa ngắm nhìn người con gái còn đang chìm trong giấc ngủ.

Hạ Lâm phong đưa mắt nhìn Lâm Thư Tuyết, trong mắt, đọng đầy những tia sáng dịu dàng, dường như người con gái chỉ cần mở mắt ra, sẽ đắm chìm trong yêu thương đang hiện hữu, sẽ cảm nhận được một tình yêu đang bao lấy mình, như muốn ôm ấp xoa dịu những hờn ghen tủi buồn.

Sáng nay, người đầu tiên anh ta nhìn thấy, người đầu tiên anh ta chạm vào, người đầu tiên anh ta ôm trong lòng, là người đầu tiên đã giữ trọn trái tim anh ta, người đầu tiên cho anh ta biết bao nhiêu cảm giác yêu thương ích kỷ, là người đầu tiên làm trái tim anh ta hạnh phúc đến vỡ tan, người đầu tiên anh ta yêu thương, yêu đến không thể nào buông tay được, và hình như, anh ta lại càng yêu cô hơn rồi.

Lâm Thư Tuyết, lần đầu tiên tôi mới gần em như vậy, lần đầu tiên tôi nghe thấy nhịp tim đập rộn ràng của chính mình, lần đầu mới có cảm giác có được em, lần đầu mới nhận được hạnh phúc đầu tiên khi yêu em, vì sao lần đầu của tôi, đều do em trao tặng.

Hạ Lâm Phong yêu thương đọng đầy trong mắt, nhẹ nhàng cúi xuống, đặt lên trán cao nụ hôn trân trọng, vẫn chưa rời nụ hôn ra, mà chỉ khép mắt lại, ngửi lấy hương tóc thơm và hơi thở của cô, anh ta sẽ ghi trọn giây phút này, sẽ giữ trọn nó trong tim.

Lâm Thư Tuyết thật ra đã tỉnh lại, cô tỉnh từ lúc Hạ Lâm Phong ôm siết vòng tay, kéo cô lại gần với anh ta, tỉnh từ khi bên tai nghe thấy nhịp đập trái tim mạnh mẽ, từ lúc trên trán đọng lại nụ hôn yêu thương, nhưng là không thể mở mắt được.

Không biết vì sao, mắt không giám mở, môi không giám hé, cảm thấy trái tim đang đập rộn ràng trong lồng ngực muốn vỡ tung, đang nhấn chìm lấy cô trong biển cả lạ lẫm.

Nếu bây giờ cô mở mắt ra, cô sẽ nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm, ánh nhìn yêu thương và cả hạnh phúc ngọt ngào, nhưng không hiểu vì sao vẫn không thể mở ra, vì chỉ cần mở ra, cô sẽ không biết làm gì, sẽ có biểu hiện như thế nào nữa.

Nhớ tới tối hôm qua, có những lời nói yêu thương thì thầm bên khóe tai, nụ hôn trong đáy mắt, những biểu hiện ngọt ngào mê đắm của Hạ Lâm Phong, càng làm cô thật sự không có mặt mũi nào mở mắt ra.

Hạ Lâm Phong vì chăm chú nhìn Lâm Thư Tuyết ngủ, nên chỉ cần một biểu hiện nhỏ nào của cô anh ta cũng nhận ra, và hàng lông mi đang run nhẹ kia đã tố cáo tất cả, mỉm cười, cúi xuống bên tai cô, anh ta thì thầm lời yêu thương.

“Chào buổi sáng, Thư Tuyết”

Lâm Thư Tuyết nghe thấy tiếng nói bên tai của Hạ Lâm Phong, tim thót mạnh một nhịp, nó như đang đánh lô tô trong lồng ngực, cảm thấy người bên cạnh có thể nghe thấy nhịp tim mình, hai má không giấu được ngại ngùng mà hiện lên hai rạng mây hồng, đôi mắt cũng không chịu được mà rung động hàng mi.

Hạ Lâm Phong biết Lâm Thư Tuyết đang ngại ngùng, anh ta ôm cô vào lòng, để cô nghe thấy nhịp tim đang đập mạnh của mình, đưa tay vuốt nhẹ tóc mai, giọng thì thầm nhỏ nhẹ vang lên.

“Cảm ơn em, anh rất hạnh phúc”

Lâm Thư Tuyết hàng mi càng rung động mạnh, giận dữ chuyện trước kia trong lòng cũng được xoa dịu, mắt từ từ mở ra, sau đó mới đối diện với đôi mắt đang nhìn mình, cảm thấy tâm hồn lâng lâng khó tả.

Hạ Lâm Phong cười nhẹ, nụ cười trước nay chưa từng có, nụ cười chất đầy niềm vui và khoe mắt đong đầy hạnh phúc, cúi xuống, anh ta thì thầm điều gì đó với cô, chỉ thấy cô gái trong lòng đỏ bừng hai má, đôi mắt ngại ngùng tránh đi ánh nhìn, rồi mới dịu dàng lấy cái khăn to, che đi thân thể hiện đầy dấu vết kích tình hôm qua, ôm cô nhẹ nhàng bước vào phòng tắm.

...

Lâm Thư Tuyết thoải mái tận hưởng dòng nước ấm đang bao quanh mình, Hạ Lâm Phong không biết biến mất ở đâu, bế cô lên rồi vứt cô ở đây, nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng trong lòng cảm thấy có gì đó ấm áp đang len lỏi vào, ngọt ngào đến chết lịm.

Cô không biết mình làm như vậy là đúng hay sai, không biết trái tim sẽ đối mặt với sự thật này như thế nào, không biết bản thân sẽ làm gì với Hạ Lâm Phong, chỉ biết trong lòng, tim đang đập thật rộn ràng.

Hình như ánh nắng hôm nay rất nhẹ, gió cũng thoang thoảng ấm áp mà không lạnh như trước nữa, hình như bầu trời hôm nay đã được khoác lên mình một chiếc áo mới, và hình như trong mắt cô, mọi thứ thật mới mẻ.

Hạ Lâm Phong nhìn Lâm Thư Tuyết đang ngẩn ngơ, cầm cái khăn mới, đặt vào tay cô, sau đó lại bế cô lên, mặc kệ sự ngại ngùng đang che đậy của cô gái nhỏ trong lòng, anh ta thú vị bước về chiếc giường thân thuộc kia.

Lâm Thư Tuyết dĩ nhiên là ngại muốn chết, cho dù đêm qua có mặn nồng đến đâu, nhưng nói cô không mặc gì mà xuất hiện trước anh ta không đồ mặc, thì quả thật cô cần đi đúc mặt thành thép giống như anh ta, nghĩ ai cũng có bộ mặt chai lì như anh ta sao.

Dù là tức giận vì bị trêu chọc, nhưng khi nhìn thấy tô cháo nóng hổi đang ngát hương trên bàn, trong lòng không kìm được mà rung động, có gì đó đang thổi qua, êm dịu một cõi lòng.

Hạ Lâm Phong đặt Lâm Thư Tuyết xuống giường, mỉm cười nhìn cô vẫn trốn tránh ánh nhìn của mình, lấy chiếc áo choàng, anh ta đưa tay muốn mặc vào cho cô, dĩ nhiên cô sẽ không bao giờ đồng ý, nhưng mặc kệ sự chống đối yếu đuối ấy, anh ta vẫn tự tay mặc nó vào.

Mặt ngẩn ra khi nhìn thấy dấu vết đêm qua còn lưu lại, đôi mắt sâu đen hiện lên niềm vui sướng không thể che giấu, còn có say mê ngẩn nhìn trắng trợn, làm như đây là thành công lớn nhất của anh ta từ trước đến giờ không bằng, đôi mắt vẫn không kìm được mà lướt nhìn.

Trên khắp thân thể, khắp nơi, khắp chỗ đều lưu lại những vết tím hồng ám muội, nhất là bờ ngực trắng mịn, trên đó có rất nhiều dấu ấn, tựa như chỉ chút không có chỗ trống. Ở đỉnh hai nụ hoa, còn hằn lên như vết cắn, vẫn còn hiện rõ dấu răng nanh của quỷ đói, thật kiêu kích đến tột độ, Hạ Lâm Phong không thể phủ nhận, phía dưới của anh ta lại bắt đầu lên tiếng.

Lâm Thư Tuyết nhìn đôi mắt đang dính sát vào người mình lúc này, dứt lấy cái áo như đang treo trên tay ai đó, mặt hiện lên tức giận xen lẫn ngại ngùng, nhanh chóng tự mặc cho mình mà không chờ đợi sự giúp đỡ của anh ta, nói đùa, đợi anh ta ư, đến bao giờ.

Hạ Lâm Phong lướt tiếc nhìn thân thể kiều mị đã bị che lấp đi, nhưng cái áo vẫn không thể nào che đậy được dấu hôn ngân bên cánh cổ, bụng dạ như có khí nóng nổi lên, cúi đầu xuống, dừng lại trên đó, đặt một nụ hôn nóng bỏng, tay cũng bắt đầu lần mò tìm kiếm, giọng khàn khàn lên tiếng.

“Hình như anh lại muốn em nữa rồi, hay chúng ta gấp rút làm đi, như vậy mới có con sớm được”

Lâm Thư Tuyết bị Hạ Lâm Phong mút sâu, lại nghe thấy anh ta nói vậy, mặt từ đỏ chuyển sang xanh, từ xanh chuyển thành trắng, thấy người đang bắt đầu dương nanh ra múa vút ra, cô mắt nhìn đầy đe dọa.

Phải nói là tức giận nhỏ nhoi đang từ từ biến thành lớn, nếu không vì còn nhớ mình giả bộ mất trí nhớ, thì cô sẽ quát vào cái mặt dày mấy tấc của anh ta mà mắng anh ta vài câu cho đỡ ngứa, cái tên này, đừng nghĩ cô sẽ được nước làm tới, nghĩ ai cũng có gương mặt dày như anh ta sao, tức giận cổ nuốt hết, giọng giận hờn lên tiếng.

“Em đói”

Hạ Lâm Phong tiếc nuối vô cùng, nhưng nghe cô nói vậy, biết mình làm quá cô sẽ giận, đành phải thở dài trong bụng, buổi sáng chính là lúc tinh lực tràn đầy nhất, mỹ vị lại đặt ngay trước mắt, thế mà không được nếm, thật ghen ghét anh ta.

Cúi xuống tìm lấy môi cô, mạnh mẽ dây dưa mà đòi hỏi, nụ hôn nóng bỏng ướm át đầy nhiệt tình diễn ra, hy vọng nụ hôn này sẽ giảm bớt chút tủi thân nào đó của anh ta, nhưng nào ngờ, càng hôn càng lấn sâu, càng hôn càng thấy nóng, càng hôn càng khao khát nhiều hơn, và nếu như không bị đẩy ra, anh ta sợ sẽ không kìm chế được mà ăn cô một lần nữa.

Luyện tiếc rời môi, sau đó đỡ cô nằm xuống, lấy tô cháo trên bàn, múc một muỗng nhỏ, thổi cho bớt nóng rồi đút cho cô ăn, nhìn người con gái từ từ ăn cháo, tim trong lồng ngực đập mạnh một nhịp, yêu thương đang đầy trái tim vốn khô cằn bấy lâu, hạnh phúc quá đỗi ngọt ngào đang dâng đầy trong ánh mắt.

Lâm Thư Tuyết quả thực rất mệt, mệt đến nỗi không muốn nhấc tay động chân chút nào, toàn thân rã rời muốn cạn sức, mặc kệ Hạ Lâm Phong đành đòi đút cháo, cô cũng chẳng từ chối, rất tự nhiên mà ăn cháo do anh ta đút cho, được người khác phục vụ, lại là cái tên tự phụ này, nếu không nhận thì thật có lợi với ông trời.

Buổi sáng cứ thế diễn ra nhẹ nhàng như vậy, Hạ Lâm Phong sau khi cho Lâm Thư Tuyết ăn, công ty đột nhiên có việc gấp nên luyện tiếc rời đi, Lâm Thư Tuyết lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ, xem ra đêm qua cô đã rất mệt.

...

Đình Văn đứng chờ không yên trước phòng họp, công ty đột nhiên xảy ra sự cố, chủ tịch sẽ đích thân đến dự, chắc chắn ngài rất tức giận, bọn anh ta lại một lần nữa bị vạ lây a.

Nào ngờ sự lo lắng của Đình Văn là dư thừa, khi Hạ Lâm Phong xuất hiện, gương mặt hiện lên chút gì đó vui vẻ, ngay cả đôi mắt cũng không giấu được mà ánh lên tia sáng lạ, làm Đình Văn chỉ biết ngơ ngác bước theo sau.

Mọi người đang chuẩn bị trình bày sự cố và tinh thần để chịu đựng cơn thịnh lộ, thì Hạ Lâm Phong lại cầm lên điện thoại, giơ một tay ra hiệu tạm dừng, gương mặt như đang chờ mong người ở đầu dây bên kia bắt máy.

Tất cả mọi người đều hít vào ngum khí lạnh, có phải chủ tịch muốn sa thải hết bọn họ hay không, ai cũng nghĩ vậy, nên không khí chẳng mấy chốc trở nên nặng nề và hoang mang, mãi cho đến khi giọng nói kia phát ra, tìm ai đấy đều từ ngừng đập thành ngõ ngàng chấn động.

“Anh đây, em vẫn đang ngủ sao? Là anh đánh thức em à? Chỉ là nhớ em thôi, vậy không làm phiền em nữa, à, tối nay chúng ta sẽ đi chơi, em ngủ ngon nhé”

Bùm Bùm Bùm

Bong Bong Bong

Rầm Rầm Rầm

Tất cả ánh mắt đều đổ dồn về một phía, trong những đôi mắt đang mở to, hình như có gì đó đang xen lẫn nhau, là ngạc nhiên là sợ hãi, họ như không tin chuyện đang xảy ra này là có thật, cho nên tất cả đều tro ra mà nhìn, người ngồi trước bọn họ, có phải chủ tịch không.

Chủ tịch sẽ không bao giờ gọi điện thoại trong lúc này, sẽ không thốt ra những lời nói dịu dàng hay nụ cười như có như không kia, càng sẽ không bao giờ ôn nhu quan tâm đến một ai khác, mà lại là một người con gái, chuyện gì đây.

Hạ Lâm Phong lúc này không để ý ánh nhìn của các thành viên dành cho mình, trong đầu, chỉ hiện lên gương mặt đang ngủ say của cô, còn thoáng qua giọng nói tức giận vì bị đánh thức, khóe môi bất giác càng đào sâu thêm nữa. Bỗng dưng anh ta muốn giải quyết các hợp đồng chất đống trên bàn kia một cách nhanh nhất, muốn được ở bên cô ngay lúc này, để yêu thương ngắm nhìn, nghĩ vậy, anh ta bước đi để lại câu nói.

“Hẹn cuộc hẹn với đối tác cho tôi”

Hạ Lâm Phong bước đi, mọi người đều tro như đá, không ngờ họ không bị mắg hay đuổi việc, mà chỉ đơn giản như vậy, có phải ngày mai mới giải quyết không, bọn họ vẫn còn đang lạc bước ở đâu đó.

Tất cả biểu hiện hành động của Hạ Lâm Phong đều lọt trọn vào đôi mắt sắc bén đang mở to, trong đó, hình như đang dâng lên những ngạc nhiên đồ kị, còn có tức giận đang dâng trào và hai bàn tay đang nắm chặt vào nhau dưới mặt bàn đã tố cáo tất cả.

Lâm Thư Tuyết vứt máy điện thoại xuống nệm, cái tên điên này, anh ta rõ ràng muốn phá giấc ngủ của cô đây mà, biết cô đang ngủ còn cố tình gọi điện, đúng là tức chết cô, nhưng anh ta vừa nói gì, đi chơi, chắc không phải hẹn hò chứ, sao đột nhiên tốt bụng thế, thôi kệ, đi ngủ cái đã, thật là mệt chết được.

Lâm Thư Tuyết hai mắt díp lại, rất nhanh giấc ngủ đã kéo đến, gương mặt thanh thản chìm vào giấc ngủ sâu, bên khóe môi, còn hiện lên nụ cười khó hiểu, dường như là đang chìm đắm trong hạnh phúc ngọt ngào, và trong giấc mơ, cô đang mơ về hình bóng ai đó.

...

16. Chương 16: Buổi Hẹn Đầu Tiên

Hạ Lâm Phong tập trung trong đồng hồ sơ chất ngất, anh ta cần sớm làm việc xong, chỉ sợ Thư Tuyết ngủ mà không dậy dùng bữa, thì sẽ rất hại cho sức khỏe, nhưng chỉ mới có ba ngày, mà sao nhiều công việc quá, mấy người này thật là lũ ăn hại.

Mạnh Long mở cửa bước vào, nhìn thấy ông bạn đang chìm trong công việc, không khỏi nhớ đến hình ảnh sáng nay, như là hai người hoàn toàn khác nhau. Cô gái trong điện thoại, chắc chắn là Lâm Thư Tuyết chứ không ai vào đây, xem ra cả hai đã nảy sinh tình cảm rồi, nghĩ đến mình là một trong những yếu tố góp phần tạo nên mối tình này, anh ta không khỏi đắc chí vừa cười vừa ngồi xuống.

Hạ Lâm Phong nghe thấy tiếng người ngồi ghé mới ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ mặt đang quan sát mình của Mạnh Long, anh ta nhũu mày không vừa lòng lên tiếng, Mạnh Long làm tổng giám đốc, nhưng tại sao lúc nào cũng thấy anh ta rảnh rỗi hết vậy.

“Tớ đang bận, có gì nói sau đi”

Mạnh Long trong lòng cười thầm, ngày xưa thì ham công việc lắm vào, nên bây giờ có muốn đẩy cũng không ai dám nhận, chắc lúc này chỉ muốn bên cạnh ai kia, nên mới gấp gáp như vậy, nghĩ bụng, anh ta không khỏi hiện lên ác ý muốn trêu chọc mỉa mai Hạ Lâm Phong vài câu.

“Sao nào, tối nay là lần đầu hẹn hò à?”

Hạ Lâm Phong không trả lời, nghe Mạnh Long nói vậy, anh ta như đang suy nghĩ gì đó mà lặng đi, làm như chuyện này với anh ta là rất quan trọng, nên có vẻ rất nhập tâm và thất thần. Thực chất, anh ta đang nhằm tính thời gian làm việc liệu có đủ để ở bên cô không, lúc sau mới cầm chồng hồ sơ lên, bước lại gần chỗ Mạnh Long đang ngồi.

“Ừ, tối nay tớ hẹn đi chơi với Thư Tuyết, nên tổng giám đốc Mạnh, cậu hãy mang đồng tư liệu của cậu về mà xem xét đi.”

Mạnh Long mắt trừng to nhìn Hạ Lâm Phong, anh ta không ngờ Hạ Lâm Phong lại đẩy trách nhiệm nhanh như vậy, ừ thì đây là tư liệu của anh ta, ừ thì đây vốn là công việc của anh ta, nhưng trước kia Hạ Lâm Phong đã đồng ý phê duyệt luôn cho anh ta mà, bây giờ lại lật lọng là sao, đúng là có sắc quên bạn, tối nay anh ta cũng có hẹn với Diệp Lan.

“Chủ tịch à, đừng nóng như thế, có gì từ từ nói.”

Mạnh Long nhìn Hạ Lâm Phong vẫn không có biểu tình gì mà lạnh lùng nhìn mình, biết chắc từ bây giờ sẽ khó sống thoải mái rồi, anh ta nhanh chóng nghĩ ra một loạt các cách mua chuộc, bỗng nhớ đến tối nay Hạ Lâm Phong có hẹn với Lâm Thư Tuyết, mắt sáng lên, anh ta cười tươi đắc ý nhìn ông bạn.

“Nếu cậu giải quyết cho tớ, tớ sẽ bày cho cậu vài chiêu hẹn hò, đảm bảo khiến Lâm Thư Tuyết của cậu rất vui”

Hạ Lâm Phong nhìn Mạnh Long tự tin dụ dỗ mình, lại nghe câu Lâm Thư Tuyết là của mình, trong lòng cũng thấy hài lòng, dù gương mặt im lặng không biểu cảm, nhưng giọng nói đã có phần nhượng bộ đi nhiều, quả thật anh ta không có kinh nghiệm trong chuyện này.

Mạnh Long dĩ nhiên rất tự tin, anh ta là sát thủ tình trường, nên rất thấu hiểu lòng dạ con gái, phải nói là nắm trong tay tâm hồn ngây thơ của những cô gái ấy, nhưng trong đầu hiện lên gương mặt lạnh tanh và ánh mắt giết người của Lâm Thư Tuyết, thoáng rùng mình. Sao anh ta không nhớ ra Lâm Thư Tuyết rất khác người, không hiểu vì sao cảm thấy nguy nguy, nhưng đã lỡ mạnh miệng rồi, lại nhìn gương mặt của ông bạn, không biết làm gì hơn ngoài chọn lọc chi tiết và nói ra.

Hạ Lâm Phong nghe Mạnh Long nói một dãy các tuyệt chiêu bí kíp, cái gì mà mua hoa, sắm đồ, lại còn cho xem phim ma để tiếp xúc thân cận, còn khi đi chơi phải nói những lời ngọt ngào hứa hẹn, toàn phù phiếm lãng xẹt, anh ta mà làm ra những việc ấy sao.

“Nếu là những điều ấy thì không cần đâu, cậu cứ lo công việc của cậu đi, tớ về trước đây”

“Ồ...Lâm Phong...chủ tịch...”

Mạnh Long còn chưa kịp nói gì thì Hạ Lâm phong đã biến mất tiêu, bỏ lại mình cùng một đồng hồ sơ trên bàn, mắt ngơ ngác nhìn ra, sau đó mới biết mình đã bị lừa. Trong lòng không khỏi tố tên người bạn lâu năm, Hạ Lâm Phong, cậu được lắm, nhờ ai mà hai người mới được như thế này, đúng là đồ vong ơn bội nghĩa, qua cầu rút ván mà. Tức đùng đùng, nhưng Mạnh Long vẫn phải ôm chồng tư liệu về phòng làm việc của mình, trên đường đi, trong lòng lại than ngắn thở dài, anh ta hình như đã quên, ông bạn của mình có biết chuyện này đâu mà vong ơn với cả bội nghĩa.

Hạ Lâm Phong hài lòng đi vào nhà, mặc dù mấy điều Mạnh Long nói anh ta đều không thích, nhưng có một chuyện làm anh ta chú ý đến, Mạnh Long nói hẹn hò thì phải tách nhau ra, hẹn địa điểm và chờ người kia đến mới đúng là hẹn hò, vốn dĩ định chờ cô đi, nhưng bây giờ chắc phải suy nghĩ lại.

Mở cửa bước vào, trong nhà không một bóng người, mọi thứ vẫn y nguyên như cũ, nhìn đồng hồ, đã hơn giờ cơm trưa, không biết cô có thức dậy và dùng bữa chưa, chỉ sợ giờ này, người con gái ấy vẫn thành mèo lười mà không tỉnh giấc, nghĩ đến đây, trong lòng không kìm được lo lắng, bước chân cũng vội đi rất nhiều.

Đến khi dừng lại trước căn phòng nhỏ, chân mới giảm nhẹ tốc độ, đưa tay mở cánh cửa, ánh sáng nhu hòa đầy ắp trong căn phòng hiện lên, len lỏi giữa màu tím nhẹ, dịu dàng ấm áp vô cùng, lại gần chiếc giường hơn, nhìn thấy người con gái đang ngủ không ngoài dự đoán của mình, Hạ Lâm Phong không khỏi mỉm cười.

Ngồi xuống, đưa tay chạm vào gương mặt đang yên giấc, nhưng lại chẳng thấy cô có động tĩnh gì, xem ra cô đang ngủ rất say, mắt nhìn gương mặt ngây thơ ngoan hiền, lòng lại trào dâng những yêu thương nuông chiều chưa từng có, mỉm cười, đặt nụ hôn lên trán, sau đó lại bước ra khỏi căn phòng.

Lúc sau quay trở vào, trên tay Hạ Lâm Phong đã là một khay đồ ăn nóng hổi, nhìn thức ăn nghi ngút khói thơm, tỏa ra hương vị cuốn hút vị giác lòng người, bọn chúng hình như đang muốn dụ dỗ cô gái kia thức dậy.

Lâm Thư Tuyết ngửi thấy mùi thức ăn, cái bụng bắt đầu biểu tình chống đối mà muốn phá tan giấc ngủ của cô, mặc dù vẫn buồn ngủ, nhưng cái bụng lại không để yên, không làm gì khác là mắt tí hí lim dim hé mở.

Hạ Lâm Phong nhìn biểu tình của Lâm Thư Tuyết, không kìm được mà phát ra tiếng cười, cô quả thật như một con mèo lười, gương mặt phúng phính, lại còn mơ màng đưa tay dụi mắt, đáng yêu không thể chịu được, anh ta không kìm được mà cúi xuống cướp lấy đôi môi đỏ ửng phớt hồng mê người kia.

Lâm Thư Tuyết nghe tiếng cười của Hạ Lâm Phong thì hoàn toàn tỉnh giấc, đến khi mở mắt ra thì môi lại bị cướp đi, choáng váng đón nhận nụ hôn đầy đam mê cuồng nhiệt, nghĩ bụng cái tên này càng ngày càng không xem cô ra gì, chẳng lẽ thấy cô hiền nên bắt nạt.

Hạ Lâm Phong sau khi tận hưởng nụ hôn ngọt ngào, vẫn còn luyến tiếc mà liếm mút nhẹ làn môi, dịu dàng và kiều khích, ôm cô vào lòng, ngửi được hương vị của riêng cô, một lúc sau mới thỏa mãn buông ra.

“Sao không dùng bữa trưa?”

Lâm Thư Tuyết nghe giọng không vừa lòng của Hạ Lâm Phong, thầm nghĩ không phải tại anh ta sao, cô mệt đến không muốn xuống giường thì còn đâu tâm trạng để nấu ăn, nghĩ bụng phải dọa anh ta mới được, trườn chần lên đầu, quay mặt đi rồi mới lên tiếng.

“Buồn ngủ, mà sao anh không về sớm hơn, còn ở đó mà trách, không ăn nữa.”

Hạ Lâm Phong nhìn Lâm Thư Tuyết trườn chần trách cứ mình, lại còn giận dỗi không muốn ăn, lòng không khỏi thở dài vài tiếng. Đúng thật anh ta nên về sớm với cô, biết rõ cô sẽ ngủ quên mà lại chậm trễ, nghĩ đến đây, lòng không kìm được tự trách mình, đưa tay chạm nhẹ vào mép chần, vừa nói, vừa muốn vén góc chần ra, anh ta sợ cô sẽ ngộp thở trong đó mất.

“Anh xin lỗi, nào, dậy dùng bữa đi, chiều nay chúng ta đi chơi.”

Lâm Thư Tuyết nghe Hạ Lâm Phong xuống nước trước, cảm thấy thích trí vô cùng, nhưng ngoài mặt, lại ra vẻ tạm bỏ qua cho Hạ Lâm Phong mà do dự buông chần ra, đã vậy còn không quên cảnh cáo.

“Anh lần sau không được lớn tiếng với tôi như vậy.”

Hạ Lâm Phong trong lòng than thầm, anh ta rõ ràng còn chưa lớn tiếng với cô mà, nhưng nhìn đôi mắt long lanh và gương mặt phụng phịu trước mắt, tất cả đều bị cuốn bay đi hết, mỉm cười, cụng trán vô trách cô mà đồng ý.

“Được rồi, em là nhất.”

Thế là Lâm Thư Tuyết lại trở thành nữ hoàng, được người chăm sóc nâng niu múc cho từng thìa cơm miếng nước, ngon lành mà dùng bữa đến thỏa mãn mới thôi, trong lòng, cảm thấy hạnh phúc ngọt lịm, muốn nhún nhún cô trong dịu dàng mà Hạ Lâm Phong mang lại.

...

Lâm Thư Tuyết nhíu mày nhìn tờ giấy trên bàn, chắc vì đã ngủ quá nhiều, nên dùng bữa xong cô lại không thể ngủ nhiều được nữa, mở mắt ra đã không thấy Hạ Lâm Phong đâu, chỉ thấy mỗi tờ giấy trên bàn với gọn gọn vài dòng.

“Thư Tuyết, anh chờ em ở Trung Tâm Thu Nhỏ, lái xe sẽ chở em tới đó.”

Gì vậy trời, nói muốn đưa cô đi chơi, cuối cùng lại bỏ mặc cô vậy đó, đúng là cái đồ lật giọng, mặc dù không hài lòng, nhưng vẫn đứng lên, tìm cho mình một bộ đồ nào đó, đôi môi, không kìm được nụ cười đang kéo dài.

Nhưng tại sao lại không thấy cái nào phù hợp hết, có phải cô lâu lắm không đi sắm đồ rồi không, nếu không, tại sao chẳng thấy cái nào vừa mắt cả, Lâm Thư Tuyết nhíu mày đứng trước tủ đồ của mình suy nghĩ, một lúc sau, mới nhớ ra cái gì đó mà mở va ly ra.

Có lẽ Lâm Thư Tuyết trong giây phút này sẽ không nghĩ ra rằng, những bộ đồ mà cô không vừa lòng kia, đều là những bộ mà cô thích nhất, phải chăng niềm vui đã quá nhiều, nên vô tình che đi tất cả những suy nghĩ bình thường, và phải chăng, những đôi mắt đang yêu, luôn là khác lạ.

Hạ Lâm Phong bây giờ cũng không khác gì Lâm Thư Tuyết cả, tâm trạng cũng hồi hộp không kém, gây lên bao cảm xúc khó tả, làm xao động trái tim sắt đá bấy lâu.

Anh ta hôm nay không như mọi khi, sẽ luôn đến sau và để người ta chờ đợi, hôm nay, anh ta lại đứng chờ người khác, chờ ở ngoài trời, chứ không phải ở một nơi sang trọng nào đó, sự chờ đợi trong hạnh phúc dâng trào.

Hạ Lâm Phong đứng trước Trung Tâm Thu Nhỏ, tưởng người cao ráo, gương mặt điển trai, đôi mắt hút hồn và ăn mặc đầy lịch lãm, ngay lập tức đã thu hút tất cả tầm nhìn của người qua lại.

Có rất nhiều người đứng lại nhìn theo, có người còn cả gan chụp ảnh và còn bạo gan lại gần làm quen, nhưng tất cả đều bị gương mặt lạnh lùng và biểu cảm hờ hững làm lùi bước, một số người tiếc nuối khi ra đi còn ngoảnh lại nhìn xem.

Hạ Lâm Phong đưa mắt nhìn dòng người qua lại, thành phố xa hoa đầy màu sắc trước mắt như không thể lôi kéo được tầm nhìn của anh ta, trong đầu, chỉ hiện lên gương mặt bé nhỏ đang chìm trong giấc ngủ, cảm thấy ấm áp và náo nức chờ mong đang dâng trào trong đáy lòng.

Lần đầu tiên anh ta chờ đợi một ai đó, đầu tiên trong cuộc đời mới biết cảm giác hẹn hò là gì, lần đầu này thật lạ lẫm, cảm thấy có gì đó hồi hộp xen lẫn lo lắng đang lan tràn trong tim, chỉ cần nhớ đến cô, lại không thể kìm được mà đưa mắt nhìn đối diện vạch kẻ dành cho người đi bộ.

‘Lâm Thư Tuyết, hình như lời nói vừa rồi là sai, đây không phải lần đầu tôi chờ đợi một người, mà mười năm trước, tôi cũng đã từng chờ đợi một người như vậy rồi, mà người ấy không ai khác, chính là em.

Mười năm trước, tôi đã biết dừng chân đứng lại, biết ngoảnh đầu nhìn em, biết đưa mắt tìm kiếm bóng hình và biết lắng nghe lời gọi tên của ai đó, tại sao tôi lại nghĩ rằng đây là lần đầu của tôi, phải chăng, đây mới chính là lần đầu mà tôi mong muốn.

Nhưng mười năm rồi, mười năm đã khác, mười năm qua đi, và mười năm sau, tôi vẫn sẽ chờ em sao, liệu còn chờ, nếu em không trở lại’.

Tất cả suy nghĩ chợt dừng lại, vì làn váy tím nhẹ bay trong gió đang đối diện trước mắt, cô gái đội chiếc mũ tròn, mắt kính to và mái tóc buộc gọn đằng sau đã cướp lấy ánh nhìn của anh ta.

Mỉm cười nhìn người con gái đang tiến lại phía mình, Hạ Lâm Phong trái tim đập rộn ràng, cảm xúc đang hiện về, làm bối rối cõi lòng đầy nóng ấm, cuối cùng cô ấy cũng tới rồi.

Nhưng nụ cười còn chưa dứt, ánh mắt còn chưa đọng đầy đủ yêu thương, thì gương mặt chờ mong đổi thành hoảng hốt, đôi mắt mở to chứa đựng kinh hoàng tột độ mà thét lên, tựa như nỗi sợ hãi đang dâng lên tận đáy lòng.

“Thư Tuyết...”

Tiếng hét lên đầy âm lượng, độ rung, âm trầm, sự tăng cao hay vút mạnh, tất cả đều làm mọi người trấn động, bọn họ còn đang đưa mắt nhìn người con gái vừa bị xe đụng thì lập tức chuyển sang nơi phát ra tiếng hét, người con gái váy tím đang đi qua đường nghe thấy tiếng gọi chợt giật mình nhìn ra, thì đã thấy chiếc xe đang lao tới.

Bóng người ngã xuống, như nụ hoa đang lúc ngã bóng, yếu ớt đến đáng thương, Hạ Lâm Phong mắt đỏ ửng chạy lại phía cô, chiếc xe giữ nguyên vị trí, đèn xe vẫn bật, nhấp nháy muốn xin đường, chỉ cách vài bước thôi, nhưng sao thấy xa vậy.

Hạ Lâm Phong mặc kệ mọi người xung quanh, đưa tay ra ôm lấy cô gái vào lòng, tim từng đợt, nhói đau, vỡ vụn, tựa như hơi thở đang dần rút cạn, và có gì đó, đang quặn đau, đau đến nặng nề, anh ta sợ, sợ sẽ chết chìm trong nỗi sợ hãi này, nếu như...

“Hạ Lâm Phong, anh bị làm sao vậy?”

Tiếng nói đột ngột vang lên đằng sau làm cho ai đó chợt khựng lại, tìm trong lòng ngực bỗng đập mạnh, dồn dập như trống đánh, theo tiếng gọi, anh ta cứng ngắc quay đầu lại.

Hiện diện trước mặt anh ta, là gương mặt thân quen đến không thể nào quen hơn được nữa, mái tóc đen bóng bênh buông thả, đôi mắt to tròn như viên bi đá đang ngạc nhiên nhìn anh ta, còn có bộ váy tím bồng bênh trong gió thu mát lạnh, tim tưởng chừng sẽ nổ tung.

Lâm Thư Tuyết đang qua đường trên cầu vượt, nào ngờ nghe thấy tiếng gọi của Hạ Lâm Phong, nhìn xuống, thì thấy chiếc xe phía dưới đụng trúng cô gái, còn Hạ Lâm Phong đang hoảng hốt chạy lại, đã vậy còn ôm

cô gái kia rồi gọi tên cô, chưa bao giờ thấy anh ta ngó ngàng như vậy, anh ta không nghĩ cô gái kia là cô đấy chứ.

Nhưng thật sự, trong giây phút nhìn anh ta đau khổ như vậy, tim lại thấy nhói đau vô cùng, cảm nhận được có gì đó đang len lỏi trong lòng, như muốn chiếm hết tầm nhìn của cô, bước chân không kìm được mà chạy nhanh qua chiếc cầu dài, chỉ muốn đến bên anh ta, gọi tên anh ta trong lúc này.

Hạ Lâm Phong buông cô gái kia ra, nhìn thấy đôi mắt mở to nhìn mình đầy lại lấm, chưa bao giờ thấy mắt mắt như vậy, anh ta đứng lên, bỏ mặc Lâm Thư Tuyết mà bước đi luôn, thật là mắt mắt chết mắt.

Anh ta tại sao lại nghĩ cô gái kia là Lâm Thư Tuyết, tại sao lại không nhận ra Lâm Thư Tuyết sẽ không đeo mắt kính và đội nón vành, có phải tất cả tâm tư đều bị lấy đi, nên chỉ cần nhìn một người nào đó, anh ta cũng nghĩ đó là cô, liệu phải chăng sự chờ mong, đã lấy đi tất cả lý trí của mình.

Lâm Thư Tuyết nhìn Hạ Lâm Phong bước đi, trong lòng cười muốn bể bụng, bên ngoài, vẫn không kìm được mà cong lên khóe môi, bước chân cũng chậm chạp theo sau, Hạ Lâm Phong đúng thật dễ thương đến bất ngờ.

Hạ Lâm Phong hôm nay, không còn khoác lên người bộ vest cứng nhắc nữa, mà lại mặc chiếc áo sơ mi trắng bên trong, khoác bên ngoài là áo len đen tuyền, quần jean ôm sát thân hình trẻ trung lồi cuốn, và dĩ nhiên, anh ta đã thu hút tất cả tầm nhìn của những cô gái trên đường.

Hạ Lâm Phong không biết, trong một phút giây nào đó, anh ta lại nghĩ đến việc vừa xảy ra, nếu người con gái kia thật sự là Lâm Thư Tuyết, nếu Lâm Thư Tuyết một lần nữa rời xa anh ta, thì anh ta sẽ thế nào? Vì sao anh ta chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này, thậm chí là chưa một lần nghĩ rằng sẽ buông tay cô, nếu thật sự Lâm Thư Tuyết rời xa mình?...

Vì sao tim lại đau thế này, lòng tựa như đã chết lặng, ngừng đập, không còn hơi thở, cảm thấy trước mắt, tất cả đang sụp đổ, tan vỡ, nhói đau, quặn thắt, từng nhịp một, cảm thấy khó nhọc vô cùng, bất giác quay xuống tìm bóng cô.

Người con gái đang đi phía sau anh ta, long lanh tỏa sáng thu hút ánh đèn, lại còn có những cặp mắt của bao người đàn ông đang dán chặt lên cô, lòng dâng lên tức giận vô cùng, chân dừng lại, không kìm được mà dừng lại nói to.

“Em làm gì mà đi chậm vậy?”

Lâm Thư Tuyết tự dừng bị mắng oan, đời nào mà cô chịu để yên chứ, bặm môi, mắt tức giận, bỏ lại một câu nói và bước nhanh qua anh ta, Hạ Lâm Phong, cái tên đáng ghét này.

“Anh đi nhanh như vậy ai mà theo kịp, tại sao nạt tôi?”

Hạ Lâm Phong nhìn bóng người giận dữ đi trước, quay lại liếc nhìn ánh mắt đầy cảnh cáo cho những người kia, vội vàng chạy theo đỡ dành, anh ta đúng là điên, tại sao lại quát cô như vậy.

“Thư Tuyết”

...

Mãi một lúc sau Lâm Thư Tuyết mới tạm thời bỏ qua cho Hạ Lâm Phong, với điều kiện anh ta phải làm theo một yêu cầu của cô, hai người bây giờ đang đứng trong một tiệm tóc giả đa dạng và phong phú của thành phố.

Hạ Lâm Phong đứng nhìn Lâm Thư Tuyết hứng thú chọn tóc giả, trong lòng cũng không hiểu tại sao cô lại đưa anh ta đến đây, còn đang khó hiểu nhìn theo bóng cô, thì lại thấy Lâm Thư Tuyết trên tay cầm bộ tóc giả đen mượt tiến về phía anh ta.

“Cúi đầu thấp xuống”

Hạ Lâm Phong không hiểu nhưng cũng cúi đầu xuống theo lời cô nói, nào ngờ bộ tóc giả kia đã nhanh chóng đội trọn lên đầu mình, ngay tức khắc, anh ta lấy mái tóc vướng víu kia xuống, mắt không kìm được khó hiểu nhìn cô.

Lâm Thư Tuyết bực mình vì chiều cao quá khổ của Hạ Lâm Phong, làm cô phải kiễng chân mới với tới được, nào ngờ vừa mới đội xong, cái tên này lại tháo xuống mất tiêu, đúng là tức chết cô.

“Anh nói phải đáp ứng tôi một yêu cầu mà”

Hạ Lâm Phong lúc này mới ngó ra nhìn, chẳng lẽ yêu cầu của cô là muốn anh ta đội tóc giả sao, nhưng làm gì chứ, vì sao anh ta cảm thấy cô bây giờ thật nhiều trò quái chiêu, dường như chỉ một người, nhưng anh ta lại nhìn thấy hai tính cách khác nhau, thật kì lạ.

“Em muốn anh đội tóc giả?”

“Ừ, anh phải giả gái, đó là yêu cầu của tôi”

Hạ Lâm Phong nhìn Lâm Thư Tuyết, xác định điều cô vừa nói là thật chứ không phải đùa, giả gái, Thư Tuyết muốn anh ta giả gái, cô muốn anh ta giả gái ra đường sao?

“Tại sao?”

Lâm Thư Tuyết biết chắc Hạ Lâm Phong sẽ không bao giờ đồng ý nhanh như vậy, nhưng trong lòng sớm có dự tính sẵn, Hạ Lâm Phong, tôi sẽ đòi nợ anh, cả vốn lẫn lời luôn.

“Tôi thích, có sao đâu, chỉ tôi với anh biết thôi, anh đừng nói vừa nãy lời anh hứa chỉ là nói đùa.”

Hạ Lâm Phong khó xử nhìn Lâm Thư Tuyết đang mắt húng, sau đó nhú mày nhìn bộ tóc giả, mặc dù không muốn thất hứa với cô, nhưng muốn anh ta giả gái trước mọi người thì không thể, cho dù không ai nhận ra, nhưng như vậy thật rất khó.

Lâm Thư Tuyết nhìn Hạ Lâm Phong do dự, mắt lóe lên tia sáng, chân bước đi, chỉ để lại câu nói đầy mắt húng.

“Biết anh mà, đi về đi, tôi không muốn đi chơi nữa”

Hạ Lâm Phong nhìn Lâm Thư Tuyết quay người, dĩ nhiên sẽ không thể làm gì hơn là giữ cô lại, không hiểu tại sao Lâm Thư Tuyết từ khi mất trí nhớ đều rất hay giận dỗi, làm anh ta xoay như chong chóng cũng không theo kịp.

Thế là mục đích của ai đó đạt được, hai người sánh đôi bước đi hết quán này đến quán khác, một là phần khởi thích thú vui vẻ, một là ngao ngán ử rữ chán nản, cuối cùng thì dừng chân ở phòng thay đồ của shop quần áo mới lựa được.

Lâm Thư Tuyết hài lòng đưa bộ đồ đích thân mình chọn cho Hạ Lâm Phong, nhìn người đàn ông cao lớn bước vào phòng thay đồ, trong lòng sung sướng vô cùng, môi cong lên hé mở, cười muốn trái quai hàm.

Đợi mãi mà không thấy người kia bước ra, Lâm Thư Tuyết bước gần cánh cửa, gõ nhẹ vài cái, nhỏ giọng hỏi, nghĩ thầm không phải anh ta ngượng đến nỗi không dám bước ra chứ.

“Sao lâu thế”

Chưa nghe thấy tiếng đáp lại, thì một bàn tay đưa ra kéo cô vào trong, không kịp phòng bị, cả người bị lôi tuột theo.

Trong phòng thay đồ, không gian chỉ dành cho một người, nên khi có người thứ hai bước vào, không khí như bị thiếu hụt, nặng nề nóng rực, hơi thở chẳng mấy chốc đã hòa quyện vào nhau đến ám muội.

Lâm Thư Tuyết nuốt khan một ngụm, cả người bây giờ đang dính sát trong lồng ngực của ai đó, da thịt nóng rực chạm đến người mình, không kim được mà run rẩy, hít mạnh một hơi, cô cố gắng lên tiếng.

“Có chuyện gì sao?”

Hạ Lâm Phong hài lòng nhìn gương mặt hơi hồng trong lồng, anh ta thật khổ chết với cô, dù là đồng ý với cô, nhưng khi chuẩn bị mặc vào thì lại thấy thiệt thòi vô cùng, nếu cô muốn như vậy, anh ta cũng sẽ làm cho cô vui, nhưng cô phải bồi thường anh ta trước đã. Nghĩ vậy, cúi xuống, bên tai cô, anh ta từ từ nói từng chữ một, không biết vô tình hay cố ý, mà môi hôn còn chạm nhẹ làn da mẫn cảm.

“Anh, không, biết, mặc”

Lâm Thư Tuyết tim đập loạn nhịp, tự nhủ phải trấn tĩnh, cần trấn tĩnh để đối phó với tên nham hiểm này, Hạ Lâm Phong không biết mặc, cô thật không tin đâu, nhưng kệ, vì đạt được mục đích, chịu thiệt một chút cũng không sao.

Thế là trong phòng thay đồ, dù là chật trội, nhưng mọi chuyện vẫn diễn ra tốt đẹp, cuối cùng, Lâm Thư Tuyết cũng hài lòng với thành tựu của mình, đang định bước ra trước, thì lại bị kéo giật về, câu nói cảnh cáo đầy mờ ám vang lên bên tai.

“Lâm Thư tuyết, em hãy nhớ đây, anh sẽ không tha cho em đâu”

Cảm thấy hơi hoang mang và bất an với lời cảnh cáo vừa rồi, nhưng tất cả đều dẹp bỏ hết, kệ, anh ta làm gì được cô chứ, bước ra, mở cánh cửa, không quên trêu chọc một câu.

“Mời công chúa”

Hạ Lâm Phong phía trong nghe cô nói vậy không kìm được gầm lên một tiếng, Lâm Thư Tuyết, em giỏi lắm, cứ chờ em, tôi sẽ không nhân nhượng nữa đâu.

Công chúa cuối cùng cũng bước ra trước tất cả con mắt của mọi người, thực ra bây giờ chưa phải là mọi người, mà chỉ có cô gái bán hàng đang ngơ ngác nhìn theo.

Người con gái vừa xuất hiện, mái tóc đen dài ôm lấy gương mặt lạnh lùng, bộ váy màu đen tôn lên dáng người cao ráo của người mẫu, một thân tản ra khí chất sang trọng và cao quý vô cùng, cô gái này đã đến đây từ lúc nào, còn người đàn ông điển trai kia đâu.

Không để cô ta hoàn hồn, Hạ Lâm Phong mặt xám xịt bước đi, Lâm Thư Tuyết thích trí theo sau, hai người chẳng mấy chốc đã hòa nhập vào dòng đường tấp nập nhộn nhịp.

Hạ Lâm Phong bàn tay nắm chặt tay Lâm Thư Tuyết muốn nổi gân xanh, hứng chịu những ánh nhìn mê đắm kinh tởm của lũ đàn ông, lại còn sự ngưỡng mộ của những cô gái trên đường, lúc này anh ta sợ không kìm được mà quát vào mặt bọn họ, Lâm Thư Tuyết, em giỏi lắm.

Lâm Thư Tuyết nhìn gương mặt lạnh tanh của Hạ Lâm Phong, trong lòng lúc đầu thì thấy thích thú, nhưng càng lúc lại càng không thích, ánh mắt của bọn họ thật kinh khủng, một chút vị tha hiện lên, kéo tay anh ta cô nói nhỏ.

“Được rồi, không cần mặc nữa đâu”

Hạ Lâm Phong quả thực điên đến cực hạn, nghe cô nói vậy, anh ta rẽ vào hẻm tối, đồng thời cũng lôi cô vào theo, để cô dựa vào tường, người cũng dính chặt người cô, nhanh chóng trừng phạt đôi môi không ngoan ngoan này.

Lâm Thư Tuyết mở to mắt nhìn, tim đập rộn ràng trong lồng ngực, cảm nhận được hơi nóng đang tỏa ra và có gì đó đang nhen nhóm vào tận cùng trái tim, làm tay không tự chủ mà vòng qua eo anh ta, mắt cũng từ từ nhắm lại.

Hạ Lâm Phong gặm lấy môi cô xem như trừng phạt, còn điên cuồng hơn mà mút lấy ngọt ngào trong khoang miệng của cô, tìm thấy cái lưỡi thơm tho, không ngần ngại cuốn lấy mà giao triền, mút nhẹ, liếm sâu, duyệt hôn, tay cũng không yên mà luồn vào, phủ lên vùng ngực nhô cao đầy đà mà nắn nhẹ.

Lâm Thư Tuyết run run đẩy Hạ Lâm Phong ra, mặt đỏ bừng chỉnh lại áo cho mình, cái tên thừa nước đục thả câu, đúng là mặt dày, anh ta không biết mình đang mặc quần áo của con gái và đang ở ngoài đường sao.

Hạ Lâm Phong vừa lòng nhìn thấy Lâm Thư Tuyết như vậy, còn ác liệt hơn mà cúi xuống, bên tai cô, tiếp tục phả hơi nóng mờ ám.

“Tối nay em sẽ chết với anh”

Lâm Thư Tuyết không biết bây giờ nên làm gì, ngoài quay người bước nhanh đi trước, lời nói vừa rồi, làm hiện lên trong đầu cô, hình ảnh triền miên tối hôm qua còn đọng lại, Hạ Lâm Phong, anh đi chết đi, đồ biến thái.

Hạ Lâm Phong mỉm cười bắt kịp được cô, đưa tay ra nắm lấy tay cô, sau đó thì thay đồ và tiếp tục ngày hẹn hò đầu tiên của mình, anh ta muốn cùng cô đi rất nhiều, trải qua nhiều nơi khác, nhưng có một nơi, anh ta nhất định phải đưa cô đến bằng được.

Lâm Thư Tuyết không ngờ Hạ Lâm Phong lại đưa mình đến đây, đây chính là Hồ Uyên Ương, nơi được bao phủ xung quanh là hoa và suối nước, đây cũng địa điểm lý tưởng dành cho những người yêu nhau, Hạ Lâm Phong, anh ta...

Hạ Lâm Phong dắt tay Lâm Thư Tuyết đi vào cổng hoa Tử Đằng, trước mắt hai người là một cổng trời hoa Tử Đằng tím ngát thơ mộng, lung linh ánh đèn như những suối hoa mơ, cảm tưởng như mình đang bước vào một không gian hoàn toàn khác với thế giới xung quanh.

Hoa Tử Đằng cũng chính là loài hoa duy nhất mà Lâm Thư Tuyết thích, đây là loài hoa tượng trưng cho tình yêu bất diệt, tình yêu mãnh liệt suốt đời suốt kiếp bên nhau. Chỉ cần ai đó tặng bạn một bó hoa Tử Đằng, không hoa mỹ cao sang, không phải quyền quý ngọt ngào, nhưng đó chính là lời cầu hôn chân tình nhất, sâu sắc nhất, Lâm Thư Tuyết vừa nghĩ đến đây, thì toàn cảnh trước mắt làm cô ngạc nhiên không ngờ.

Từng hàng, từng hàng Tử Đằng nhiều màu sắc trải dài như những dải lụa sáng rực huyền ảo, nổi bật nhất giữa những màu sắc ấy, là những đàn hoa Tử Đằng màu tím thơ mộng kết lại một chữ Tuyết to đùng đang tỏa sáng lấp lánh, phía trên không trung, chìm vào bóng tối, từ từ, những cái đèn lồng được thắp lên, trên cao, một bức họa đột ngột hiện lên, chiếu sáng bầu trời đen u tối, và người trong đấy, không ai khác chính là cô.

Lâm Thư Tuyết chưa dứt ngạc nhiên, mới chỉ quay người nhìn sang Hạ Lâm Phong, thì đã thấy bó hoa Tử Đằng trên tay anh ta đang hướng về phía mình, và đôi mắt tha thiết nhìn mình mãi không thôi, tim trong lồng ngực, đập mạnh muốn nổ tung.

Hạ Lâm Phong vẫn nhìn Lâm Thư Tuyết, đôi mắt sáng ngời đầy nắng ấm, trong đó đang dâng đầy những yêu thương hạnh phúc, mỉm cười, lời nói từ từ phát ra, đã chiếm giữ hết tất cả mọi âm thanh khác.

“Anh yêu em”

Đầu óc chợt dừng lại, không còn nghe thấy gì hết, không có tiếng cánh quạt máy bay phía trên cao, không có gió thổi, lá lay, hình như bây giờ, trong mắt cô, chỉ còn lại chính anh ta, trong tai, cũng chỉ nghe thấy được lời nói yêu thương vừa phát ra của ai đó.

Không biết cảm xúc bây giờ là sao, không biết trái tim đang thổn thức kia muốn nói điều gì, chỉ thấy trong tim, rung động mạnh mẽ, cõi lòng, tràn ngập ấm áp và hạnh phúc, đang chiếm hết lấy tất cả suy nghĩ của cô.

Tay hơi do dự nhận bó hoa, cũng như đang nhận lấy tấm lòng của anh ta, Hạ Lâm Phong.

Hình như bây giờ, cô lại thấy yêu anh ta hơn rồi, hình như trái tim, càng lúc càng lún sâu hơn nữa, hình như trước mắt, đây chính là người quan trọng nhất của mình, và hình như thật sâu, cô cũng muốn nói tiếng yêu với anh ta.

Miệng muốn mở, nhưng lại thấy khó khăn làm sao, lời nói chưa kịp phát ra, thì người đã ở trong vòng ôm của anh ta, tựa vào lồng ngực rắn chắc, nghe thấy trái tim đang đập mạnh bên tai, ngẩng đầu lên, là đôi mắt sâu đen đầy dịu dàng, và nụ hôn, nhẹ nhàng từ từ hạ xuống.

Giữa rừng hoa thơ mộng, xung quanh lấp lánh ánh đèn, bên tai, tiếng nước chảy róc rách, hương gió thổi thoang thoảng mùi Bạch Đằng thanh ngát, màn đêm đầy mộng mơ huyền ảo đang gọi mời, có một đôi trái gái đang trao nhau nụ hôn nồng nhiệt đầy yêu thương.

...

Hai người đi ăn tối rồi đi dạo một lúc mới về nhà, Hạ Lâm Phong vừa mở cánh cửa chính, thì người ngay lập tức bị ai đó ôm chặt, kèm theo nụ hôn thân mật đậm chất Châu Âu và lời chào ngọt ngào hết biết, tất cả đều rơi vào đôi mắt người bên cạnh.

“Darling, em đã trở lại.”

17. Chương 17: Ghen

Lâm Thư Tuyết đưa mắt nhìn người con gái ăn mặc mỏng manh ngần cùn cùn đang dính sát vào người Hạ Lâm Phong, còn có hai tay không biết ngưng mà khóa chặt người đàn ông này, không hiểu vì sao nhìn thấy cảnh tượng này, cảm thấy chướng mắt vô cùng, không muốn nhìn thêm một chút nào nữa, cô lách người bước đi.

Hạ Lâm Phong đẩy tay người con gái vừa mới xuất hiện ra, chưa kịp nói với cô ta thì đã thấy Lâm Thư Tuyết không nói gì mà đi lên lầu, vốn định gọi cô lại, nhưng bóng người nhỏ xinh đã khuất phía thang máy mất rồi, quay sang nhìn cô gái kia, giọng không vừa lòng lên tiếng.

“Sao em lại về?”

Người kia nghe thấy Hạ Lâm Phong hỏi, rõ ràng là bất ngờ đến mức không kịp trả lời, cô nghĩ mình về lúc này là rất đúng đắn, nếu không, chỉ sợ Hạ Lâm Phong sẽ bị cướp lúc nào không hay. Càng nghĩ càng thấy tức con bạn thân, may mà cô nghe trộm được tên Vũ Phi và nó nói chuyện, nếu không thì chờ ngày nghe Hạ Lâm Phong tuyên bố kết hôn là vừa.

Hạ Lâm Phong, người đàn ông này chỉ có thể là của cô, cho dù bảy năm trước, hay là bây giờ, thì anh ta cũng phải là của cô, cô sẽ không để người con gái kia cướp đi đâu.

“Tại người ta nhớ anh quá nên về thôi, người ta chờ anh ba tiếng rồi đó”

Hạ Lâm Phong không để ý cô gái kia nói gì, trong lòng đang rất bận tâm chuyện Lâm Thư Tuyết, chỉ sợ lúc này cô đã hiểu lầm mình, nghĩ vậy lại thấy lo lắng vô cùng, không nhìn người con gái kia, anh ta bước đi chỉ để lại câu nói.

“Sáng mai em hãy về đi, anh không muốn bố mẹ em lại gọi điện cho anh đâu”

“Anh Phong...”

Hạ Lâm Phong không nghe gì nữa mà quay người bước đi, anh ta thật sự không có tâm trạng đùa giỡn với Vivian, trong đầu, hình bóng cô gái kia đã chiếm hết tất cả, không còn chừa cho bất cứ một chuyện gì nữa, xem ra, anh ta lại phải tốn thời gian dỗ dành nữa rồi.

Vivian ngồi yên trên ghế, mắt nhìn Hạ Lâm Phong vẫn không giấu được ngạc nhiên xen lẫn giận dữ, từ lúc có chuyện ấy xảy ra, đây là lần đầu tiên sau năm năm Hạ Lâm Phong lạnh nhạt với cô. Chẳng lẽ Hạ Lâm Phong đã thật sự để ý người con gái kia như lời Vũ Phi nói sao, không được, tuyệt đối không được, Hạ Lâm Phong không thể yêu một ai khác ngoài cô, cô không cho phép.

Hạ Lâm Phong về phòng thay đồ rồi sang ngay phòng Thư Tuyết, vừa mới đưa tay mở cửa, thì cánh cửa đã bị khóa bên trong, cứng ngắc không thể nào vận được, ngạc nhiên, anh ta gọi tên cô.

“Thư Tuyết”

Chắc không phải cô không muốn cho anh ta vào nên khóa cửa đấy chứ, đừng nói là cô đang để ý hành động vừa nãy của Vivian với anh ta, chẳng lẽ là cô đang ghen, nghĩ Lâm Thư Tuyết vì mình mà ghen, Hạ Lâm Phong cảm thấy vui sướng vô cùng.

Ngược lại với tâm trạng của Hạ Lâm Phong, Lâm Thư Tuyết bây giờ đang rất bức mình, trong lòng vẫn mắng thầm cái tên đang đứng ngoài kia từ nãy giờ, Hạ Lâm Phong, anh ta đúng là cái tên háo sắc vô duyên sát gái, anh ta đến tìm cô làm gì chứ.

Cô không cần biết cô gái kia là ai, không cần biết Hạ Lâm Phong và cô gái kia có quan hệ gì, cô không cần quan tâm đến chuyện của họ, mặc dù đã tự nhủ như vậy, nhưng tại sao đầu cứ nghĩ đến hình ảnh kia mãi không thôi, làm cô nằm trên giường từ nãy đến giờ vẫn không ngủ được, thật bức mình.

Lật người hết từ bên này đến bên kia, một lúc sau lại không nghe thấy tiếng gọi của Hạ Lâm Phong, tự hỏi không biết anh ta đi rồi hay chưa, chắc giờ này đang ngồi tâm sự với cái cô gái kia chứ gì, đúng là cái đồ thiếu kiên nhẫn.

Lâm Thư Tuyết bực bội ngồi dậy, hai mắt rõ ràng không che dấu được tức giận trong lòng, Hạ Lâm Phong chết tiệt, tốt nhất anh đi luôn đi, đừng có quay lại, ngày mai tôi sẽ đi khỏi đây, không cần ở lại để làm chướng ngại vật cho hai người nữa. Mới vừa nãy còn nói tiếng yêu, bây giờ đã như vậy rồi, cái đồ đáng ghét, vừa nghĩ cô vừa đập tay vào gối, lúc sau lại nằm xuống trùm chăn nhắm mắt, hết lật người đến xoay trái xoay phải, đầu chỉ hiện lên gương mặt của ai đó.

Vẫn mơ từ suy nghĩ này đến suy nghĩ khác, hết nhắm mắt lại mở ra, lúc sau không biết suy nghĩ gì, cô chợt đứng dậy rồi bước ra ngoài cánh cửa, tay nhẹ nhàng vặn khóa, mở tí tí rồi mới ngó đầu ra nhìn, nào ngờ một cánh tay theo khoảng cách nhỏ đẩy lọt vào, làm cô giật mình mà đóng ngay cửa lại, theo sau đó là tiếng kêu đau từ phía ngoài truyền vào.

“A, đau quá Thư Tuyết”

Thư Tuyết nghe vậy, tim đánh trống dồn trong lồng ngực, hết hồn nhìn mỗi cánh tay lỏng lẻo trong phòng mình, tự dừng lại liên tưởng đến phim kinh dị, cánh tay quỷ dị đơn độc đi giết người, lại nghe thấy tiếng kêu đau của người đứng ngoài, lúc này mới nghĩ ra là Hạ Lâm Phong, môi bắt giắc cong lên nụ cười nhẹ.

Không những không hé ra mà còn đóng chặt lại hơn nữa, nghĩ thầm sẽ cho anh ta gãy luôn cánh tay này, Hạ Lâm Phong, đáng đời anh đi, đồ biến thái đáng ghét.

“Thư Tuyết, chảy máu rồi, em làm anh chảy máu rồi”

Lâm Thư Tuyết nghe thấy tiếng kêu đau đó, tự nghĩ chẳng lẽ mình mạnh tay thật, làm cho anh ta chảy máu, lòng dâng lên lo lắng, tay cũng tự giác mà mở cánh cửa ra, vừa định nhìn chỗ chảy máu, thì cả người bị rơi vào vòng tay ai đó.

Hạ Lâm Phong nắm bắt cơ hội rất tốt, cửa vừa mở thì lập tức lên người vào, ôm lấy người đẹp vào lòng, chân cũng không đứng yên mà bước về chiếc giường kia.

Lâm Thư Tuyết biết mình bị lừa, vùng vẫy đấm người Hạ Lâm Phong, nhìn nụ cười đang hiện lên trên gương mặt anh ta, lòng lại tức giận hơn nhiều, miệng liên tục mắng biến thái gian xảo, mắng đến khi bị nụ hôn kia chặn lại tất cả.

Hạ Lâm Phong đặt Lâm Thư Tuyết xuống giường, nhanh chóng cúi xuống cướp lấy môi cô, tay cũng ôm chặt cô hơn, tránh cho mình bị cô đẩy ra, yên tâm mà tiến hành cuộc càn quét xâm lược.

Anh ta yêu chết cô lúc này, yêu chết gương mặt giận hờn bé nhỏ, không hiểu vì sao, mỗi hành động biểu cảm trên gương mặt đa dạng của cô, đều làm anh ta không kìm được muốn cắn một ngụm vào bụng.

Môi hôn được một tí thì bị gương mặt kia lại cố tình quay đi, húc vào khoảng không lạnh lẽo, nhưng anh ta cũng không vì thế mà đầu hàng, cúi xuống, hôn từ trán, đến mắt, mũi, má, lan sang tận tai, cổ, rồi mới đặt lên đôi môi óng nước vì bị mình hôn khi nãy, dây dưa mà mút lấy, vuốt ve âu yếm hai cánh môi, luyến tiếc tách ra hàm răng, trượt vào, rồi tìm kiếm ngọt ngào trong khoang miệng của cô.

Lâm Thư Tuyết lúc đầu còn đủ lí trí và sức lực để phản kháng, nhưng sau đó, nụ hôn dịu dàng yêu thương nóng bỏng như mưa trút đã lấy hết tất cả, ngoài vô lực đặt hai tay lên vai anh ta, người chỉ biết hứng chịu công kích và lắng nghe nhịp đập mạnh mẽ trong tim thì không biết làm gì hơn.

Lưỡi bị ai đẩy tìm ra, cuốn lấy, liếm mút, vuốt ve, tàn bạo mà chiếm lấy từng góc gách, nụ hôn từ nhẹ nhàng chuyển thành ướt át, nóng nhiệt đầy ám muội đang dâng trào, hơi thở cả hai như giao nhau, nóng như muốn thiêu đốt tất cả mọi thứ, nhen nhóm một cuộc mây mưa sắp tới.

Hạ Lâm Phong vừa lòng thấy Lâm Thư Tuyết bị mình chinh phục, dạn dĩ hơn mà luồn tay vào váy ngủ của cô, vuốt ve làn da trơn mịn, càng gan to mà xoa nắn bờ ngực mẫn cảm, càng lúc, nhiệt độ càng lên tới đỉnh cao, nụ hôn cũng hoang dã hơn nhiều.

Hạ Lâm Phong dời môi cô ra, nhìn nụ hôn nhuốm đầy tình dục đang lưu lại trên môi, đôi môi đỏ ửng hé miệng thở dốc, bên khố miệng còn dính nước chảy ra, gương mặt ửng hồng và đôi mắt mơ màng, anh ta

không tìm được mà dâng lên ngọn lửa nóng, miệng ngay lập tức phủ xuống bờ ngực mà gặm nhấm.

Anh ta sẽ chết vì cô mất, nhìn thấy cô như vậy, không thể nào chịu được mà chỉ muốn nhanh chóng có cô, yêu thương, vuốt ve, chiếm lấy, muốn nghe tiếng rên rỉ nức nở động tình, muốn mãnh liệt mê đắm trong nơi sâu nhất của cô, muốn được yêu cô nhiều hơn như thế này.

Môi liếm nhẹ phần nhô lên, sau đó răng tách đi khuy áo ngực, ngửi được hương vị kích tình mật ngọt, không chần chờ mà nhanh chóng thưởng thức làn da trắng mịn đầy dụ oặc, mới phủ xuống một nụ anh đào, chưa kịp âu yếm vuốt ve thì...

Lâm Thư Tuyết hít vào ngụm khí lạnh, lập tức đầu óc tỉnh táo lại ngay, đẩy cái tên cà chớn đang dính trên người ra, cô tức giận đến nỗi tim đập mạnh như liếc tục không dừng, mặt đỏ đến tím xanh, mắt trừng trừng nhìn anh ta.

Hạ Lâm Phong bị đẩy, trong lúc đắm chìm trong mê luyến, dễ dàng bật ngửa nhìn cô, nhìn thấy bộ ngực tròn trịa nhấp nhô theo hơi thở trắng mịn như đang mời gọi trước mắt, gương mặt giận dữ ửng đỏ, lại thêm hai mắt ngấn nước lưu chuyển. Tim đập mạnh tăng tốc, anh ta không khỏi dâng lên ham muốn tột độ, cổ họng nóng cháy nhìn đôi gò đào đang nở rộ trước mắt, thật muốn hung hăng đè cô xuống mà gặm cắn, nhưng nhìn gương mặt đang tức giận, anh ta cố gắng trấn tĩnh mà đè nén ham muốn lại, hít vào một ngụm khí, vừa đưa tay muốn ôm cô vào lòng, nhưng vẫn bị đẩy ra.

Lâm Thư Tuyết tự giận mình, tại sao cô lại để Hạ Lâm Phong xem thường như thế, càng nghĩ càng thấy tức giận, thở hổn hển, cô nằm xuống, quay mặt đi, không quên đuổi khách.

“Anh ra đi, tôi không muốn gặp anh”

Hạ Lâm Phong nghe vậy cũng không tức giận, nhẹ nhàng yêu thương ôm lấy cô vào lòng, hứng chịu vài cái đánh của cô, anh ta nhỏ nhẹ giải thích và xin lỗi, mong sao cho cô hiểu lòng mình trong lúc này, anh ta mặc dù rất vui vì Thư Tuyết biết ghen, nhưng nếu cứ như vậy, thì anh ta sợ cô sẽ càng xa lánh anh ta hơn.

Lâm Thư Tuyết mặc kệ Hạ Lâm Phong nói hươu nói vượn, người vẫn trằm chằm mà không nói gì hết, từ từ, giấc ngủ ập đến, rồi không biết đã thiếp đi từ lúc nào, cô cứ thế mà say giấc trong lời nói yêu thương và vòng tay của ai đó.

Hạ Lâm Phong nghe hơi thở nhịp nhàng, biết là cô đã ngủ, bỏ chăn ra, vuốt lại mái tóc không ổn định, ôm cô vào lòng, tự lắng nghe trái tim đang đập của mình rồi mới nhắm mắt lại, lòng cảm thấy ấm áp vô cùng.

Thư Tuyết, nếu lần sau em còn xuất hiện trước mặt anh một cách quyến rũ như thế này, thì cho dù là ở đâu, vào thời gian nào, anh cũng phải nhắm nháp em mới thôi.

Không khí ấm áp của hai người lây truyền khắp căn phòng, thậm trí là khe hở của cánh cửa cũng bị lan tràn ra, làm người đứng ngoài từ nãy đến giờ chỉ biết chết lặng chôn chân một chỗ.

Người đứng ngoài vẫn chưa chịu bước đi, hai mắt mở to nhìn vào khoảng không trước mắt, hình như tiếng quát tháo, lời dỗ dành, những lời nói yêu thương thoát ra từ miệng của người không ngờ tới vẫn còn đọng lại... Và hình như tiếng yêu, lời hứa hẹn vẫn theo sát không buông, không biết đang nghĩ gì, mà khi ánh đèn tắt đi một lúc, tay nắm móc cửa mới run run buông ra, hằn lên trên da thịt là vết đỏ của móng tay, người lặng lẽ bước đi, chìm vào trong bóng tối dằng dặc trước mắt.

...

Nắng đã lên, âm thanh của đất trời cũng bắt đầu rộn rã, có tiếng chim hót, nước chảy, tiếng lá cây, gió lay, tiếng cười đùa rộn rã, hay dòng người xe cộ ngoài phố xa, tất cả như hòa âm tạo lên màu sắc tươi đẹp của cuộc sống.

Hạ Lâm Phong mở mắt ra, nhưng lại không nhìn thấy người bên cạnh mình, bật người dậy, vội vã bước ra khỏi phòng, mắt vẫn luôn đưa tìm mọi nơi đã đi qua, đến khi dừng lại, thì đã nhìn thấy bóng người đang nấu ăn dưới phòng, tim lúc này mới lặng yên nhẹ nhàng.

Lâm Thư Tuyết biết Hạ Lâm Phong đang bước lại chỗ mình, không biết là suy nghĩ gì, chỉ thấy đôi mắt ánh lên điểm sáng, rồi đột nhiên quay mặt ra, nhìn anh ta, cô khuyển ngăn thật tình.

“Anh đứng đó, không được bước lại đây”

Hạ Lâm Phong ngỡ rằng cô còn giận, mặt tươi cười, nhìn cô, miệng vẫn không ngừng dỗ dành, chân cũng không đứng lại mà bước lại gần với cô hơn, nào ngờ, khi tưởng sẽ được ôm lấy cô từ phía sau, thì lại được hít đất chào buổi sáng.

“Rầm”

Lâm Thư Tuyết mặt ra vẻ hoảng hốt, nhưng mắt và miệng thì đang cười toe toét, đứng nhìn Hạ Lâm Phong từ trên nhìn xuống, cô giọng quan tâm hỏi han.

“Thấy chưa, đã nói đừng lại mà, haiz...xin lỗi anh nha, em làm rơi hũ đậu, vội quá chưa nhặt được”

Hạ Lâm Phong ngồi dậy, nhìn dưới sàn nhà hạt đậu rơi, lòng thầm nhẩm tính sáng nay xui xẻo, đứng lên, anh ta tức giận bước lại ghế ngồi, bỏ qua gương mặt đang vui vẻ nhìn mình, hình như anh ta bị té cô vui lắm thì phải.

Lâm Thư Tuyết thấy Hạ Lâm Phong ngồi trên ghế xoa vai, trọng bụng hả hê nói đáng đời, nhưng ngoài mặt thì lại chạy đi lấy nước, bưng tô phở và trái cây cho hai người dọn sẵn lên bàn.

Hạ Lâm Phong dĩ nhiên được hầu hạ quen rồi, mà lại không nghĩ ra người đang tận tình với mình kia là ai, nhìn tô phở nghi ngút khói thơm, anh ta vô tư ăn ngon lành, nào ngờ...

Lâm Thư Tuyết nhìn Hạ Lâm Phong sau khi ăn được dưa phở thì lại lập tức uống nước, sau khi uống nước lại chạy vào nhà vệ sinh, vừa bước ra khỏi phòng vệ sinh thì lại ôm lấy sàn nhà tập hai, thích ý trong bụng, nhưng mặt lại làm ra vẻ ngạc nhiên và lo lắng vô cùng.

Hạ Lâm Phong sau khi hứng chịu liên hoàn kế của Lâm Thư Tuyết thì đã nhận ra bản chất của ngày xui này là gì, không có ngày xui nào mà liên tiếp xảy ra đến không đỡ kịp như thế cả.

Tô phở thơm mùi hành phi đắng ngắt, ly nước lọc mát lạnh mặn chát, anh ta lại càng không tin mấy hạt đậu có thể lăn tới tận đây, nếu đó không phải là ý đồ của ai đó được sắp đặt kĩ càng, thì sẽ không có trùng hợp như vậy được, rõ ràng là cô cố tình.

Hạ Lâm Phong mặt đen xì bước lại chỗ cô, nhìn cô đang ăn ngon lành tô phở của mình, một bụng lửa cháy bùng bùng, tức giận đến run người, giọng rõ ràng đang rít gào, hai mắt như lửa cháy rực nhìn chằm chằm cô.

“Lâm Thư Tuyết, em cố tình phải không?”

Lâm Thư Tuyết mắt ngây thơ nhìn Hạ Lâm Phong, làm ra vẻ chuyện này không liên quan đến mình, còn phang luôn câu nói đó là vì khẩu vị của cô, Hạ Lâm Phong nghe cô léo lắt biện chứng, tức giận cúi xuống ăn thử tô phở của cô, trước khi ăn còn đặt ra câu nghi vấn to đùng.

“Chẳng lẽ một nồi lại nấu hai cách khác nhau, để xem em còn chối được không”

Lâm Thư Tuyết nhìn Hạ Lâm Phong ăn thử tô phở của mình, thấy anh ta sau khi ăn vào lại chạy đi, lúc này thì không kim được mà cười to mấy tiếng, đáp lại tiếng cười của cô là tiếng rống giận vang lên.

“Lâm Thư Tuyết”

Lâm Thư Tuyết mặc kệ lời của Hạ Lâm Phong, lấy đũa tách mấy sợi phở ra, nhìn thấy bọc da viên đắng phía đáy bát, cổ họng cũng cảm thấy ngái ngái lây, không cần nếm thử cũng cảm tưởng được nó đắng cỡ nào. Hạ Lâm Phong đúng là ngốc, cô đời nào để anh ta bắt bẻ lại, lúc cô ăn, thì tô phở này là một tô phở hảo hạng, nhưng trước khi Hạ Lâm Phong dành đũa, cô đã trọc thủng viên đắng, và dĩ nhiên, nó cũng y chang tô phở của anh ta mà thôi, đáng đời anh ta, ai bảo chọc giận cô làm chi.

...

Hạ Lâm Phong ngồi trong phòng làm việc, mặt đen xì đầy khủng bố phê duyệt tài liệu, tay đang ký như muốn đâm nát tờ giấy trên bàn, gương mặt rõ ràng như đang tra tấn mọi thứ xung quanh, mấy nhân viên làm việc trực tiếp với anh ta vừa nãy không ai là không bị mắng oan, đến ngay cả người làm việc cẩn thận nhất cũng không tránh khỏi kiếp nạn.

Hạ Lâm Phong cứ nghĩ tới sáng nay, là lòng lại cuộn trào lửa nóng, Lâm Thư Tuyết hành hạ anh ta nguyên buổi sáng, nhưng thà cô bỏ qua cho anh ta thì không nói làm gì, đằng này lại đóng cửa rồi làm lơ mới tức chứ.

Mạnh Long nhìn bạn hầm hầm lửa nóng, biết chắc Lâm Thư Tuyết chủ mưu gây lên chuyện này, có lẽ Hạ Lâm Phong không nhận ra, nhưng chỉ cần để ý, là có thể biết được, Hạ Lâm Phong đã bị Lâm Thư Tuyết ảnh hưởng và chi phối rất nhiều, haiz, chỉ tội cho anh bạn của mình, nghĩ đến sắp có cuộc hẹn, anh ta âm thầm bước đi.

Quán bar Vigu

Mạnh Long nhìn thấy người con gái đang ngồi chờ mình, trên bàn chất đầy những ly rượu ngoại, thở dài, bất đắc dĩ mà tiến vào, anh ta thật không muốn tới, nhưng không tới lại không được, không cần đoán trước, lại sắp có chuyện rồi đây.

Vivian là bạn thân của Linh Chi, Diệp Lan, anh ta và Lâm Phong, anh ta lại tình cờ biết được mối quan hệ rây mơ rễ má khác nữa. Linh Chi chơi với Lâm Thư Tuyết, anh ta lại tình cờ quen biết Lâm Thiên Bảo, mà Vivian thích Hạ Lâm Phong, nhưng Hạ Lâm Phong lại yêu Lâm Thư Tuyết, suy ra là hỗn độn trong cùng một vòng.

Nghe Linh Chi kể lại, Vivian tình cờ nghe thấy cô nàng đang hỏi cung Vũ Phi chuyện của Hạ Lâm Phong và Lâm Thư Tuyết, thế là giận dữ dùng dằng thẩm vấn tra khảo Linh Chi nguyên 1 ngày, biết được chuyện của Lâm Thư Tuyết, nên không chịu được, đã đáp chuyến bay sớm nhất về đây, thật là...

Lấy ly rượu trên tay cô gái trẻ, nhìn cô bé nước mắt chảy dài, gương mặt mờ mờ say, không giống như thường ngày, lúc nào cũng tươi cười yêu đời ngạo mạn, nghĩ thầm thấy thương xót, nhưng cũng không biết làm sao mới giúp được, ngoài đồng ý tâm sự và uống cùng cô vài ly.

Một lúc sau, người đàn ông lúc đầu tỉnh táo nay nhuộm men say, còn cô gái mơ hồ kia lại tỉnh táo kì lạ, chỉ thấy cô ta đôi mắt mở to, chứa đựng trong đó là ngạc nhiên không ngờ, lấy điện thoại ra, không biết gọi cho ai, chỉ thấy bóng người biến mất chỗ thang máy sang trọng.

...

Hạ Lâm Phong cuối cùng cũng có chính sách hòa bình với Lâm Thư Tuyết, hai người bây giờ đang ngồi trong nhà kính, ngược mắt ra nhìn, là thấy cả một bầu trời đêm huyền ảo.

Xa xa, một màu đen tối lung linh ánh sao, trăng tròn tỏa ra ánh sáng mờ ảo, thêm những ánh đèn lung linh rạng ngời của thành phố, hồ bơi trước mắt như một bãi biển đen óng ánh tia sáng, tiếng lá cây xào xạc cộng thêm tiếng nước chảy róc rách, gió lùa vào, lung lay chuông gió, phát ra những tiếng kêu như nhạc âm cộng hưởng.

Lâm Thư Tuyết gác đầu lên vai người bên cạnh, nghe tiếng tim đập trầm ổn, hơi thở quen thuộc cùng với hơi ấm đầy ắp áp, trong giây phút này, cô thấy bình yên lạ, bên cạnh anh ta, sao cảm thấy mình thật là nhỏ bé quá.

Hạ Lâm Phong, có nên nói ra, lời đã giấu kín, có lên bày tỏ sự thật, để có thể thẳng thắn ta với nhau hơn, không hiểu vì sao, trong lòng bây giờ thấy mâu thuẫn, hình như là không muốn phá đi giây phút này, và hình như sự ích kỉ, đã bắt đầu hiện hữu.

Nếu anh ta biết trong lòng cô cũng yêu anh, liệu anh có vui không, nếu anh biết tôi vẫn còn nhớ anh, thì anh sẽ thế nào, anh có tin, có hiểu, hay gạt bỏ hết những điều ấy, ẩn dưới gương mặt dịu dàng ôn nhu này, tôi biết đó là cả một thế giới lạnh lẽo, nhưng tôi sẽ giải thích cho anh hiểu, vào một ngày nào đó, mà không phải hôm nay.

Hôm nay, chỉ muốn như thế này, muốn để thời gian tạm dừng lại, để cảm xúc được lắng đọng hơn, để cho tôi có sự chuẩn bị trước, để hiểu rõ lòng mình và lời trái tim muốn nói hơn, và hôm sau, tôi sẽ đứng trước anh, nói hết, bày tỏ hết cho người hiểu, là tôi yêu anh, tôi vẫn nhớ anh.

Hạ Lâm Phong ôm chặt Lâm Thư Tuyết vào lòng hơn, trong khoảnh khắc này, hạnh phúc như đang ngập tràn, tình yêu như đang nở rộ, và cõi lòng, thấy yên bình ấm áp rất nhiều.

Anh ta muốn hỏi cô, hỏi nhiều lắm, muốn biết được thật sâu trong trái tim khó hiểu kia đã nghĩ gì về anh ta, cô có chẳng, cũng yêu anh ta như anh ta yêu cô không, nhưng không hiểu vì sao, lúc này lại không muốn phá hoại giây phút đang có, thôi thì ngày mai anh ta sẽ hỏi, dù gì, cô từ bây giờ sẽ mãi bên cạnh anh ta.

Phải, chỉ cần có cô, anh ta có thể từ bỏ tất cả, chỉ cần mãi là thế này, thì tất cả đều là màu xanh hạnh phúc, Lâm Thư Tuyết, tôi khao khát có em, càng khao khát hơn tình yêu của em, tôi muốn có em, một cách trọn vẹn nhất.

Quay sang ôm cô gái nhỏ vào lòng, đặt lên đó nụ hôn nhẹ nhàng, dịu dàng trên trọng hôn môi, trao nhau hơi ấm niềm tin, trái tim vẫn cùng một nhịp đập, cảm nhận có cô, trọn cõi lòng thấy bình yên lạ.

Hai người, không khoảng cách, chung bầu trời, cùng một tầm nhìn, và trái tim, đang đập cùng một nhịp, hạnh phúc, như đang gộp lại, chia đều cho hai hướng, chỉ cần ngồi bên nhau, tựa vai nhau, và cảm nhận trái tim đang đập rộn ràng, thế là đủ, là hạnh phúc lắm rồi.

Hạ Lâm Phong nhẹ nhàng ôm cô trên tay, phủ xuống đôi môi đang ngủ yên kia nụ hôn nhẹ nhàng, một lúc sau rời ra, không quên mà liếm nhẹ làn môi, chân, chậm chạp bước đi, hướng về phía căn phòng của mình.

...

18. Chương 18: Bá Đạo

Hạ Lâm Phong đang ngủ, cảm thấy có ai đó đang cựa quậy trong lòng mình, không biết là cố ý hay vô tình, mà ma sát nhẹ qua phần thân đang ngủ yên phía dưới, hương thơm quyến rũ quen thuộc cùng với da thịt mát mịn như đang mời gọi, mở mắt, hít sâu một hơi mới nhìn xuống.

Qua ánh đèn mờ ảo, có thể nhìn thấy người con gái đang rúc vào trong lòng mình, gương mặt rõ ràng đang say giấc, đôi môi như đang kiều kích hơi hé mở ngay trước mặt, thở ra những hơi thở thơm mát ngọt ngào, còn có những lọn tóc chạm vào da thịt, ngứa nháy vô cùng.

Áo ngủ mỏng manh mềm mịn ôm sát thân hình quyến rũ, bờ ngực căng tròn lúc ẩn lúc hiện như đang mời gọi, thỉnh thoảng nó lại chạm vào lồng ngực anh ta, làm cho chỗ đó không yên được như lúc đầu, lửa nóng bùng bùng muốn nổ tung, cả thân nhanh chóng nóng đến mồ hôi toát ra.

Cúi xuống, chiếm lấy đôi môi đang ngủ say mà liếm nhẹ, mút sâu, khuấy đảo, làm mọi động tác chỉ muốn người đang ngủ kia tỉnh giấc, tay luồn vào, khéo khóa vấy, nụ hôn dịu dàng mềm mại lại thành ướt át đầy dứa, nóng bỏng nhiệt tình đến mê dại, đến khi bỏ được bộ váy mỏng kia, anh ta mới say sưa mà tìm kiếm đi chỗ khác.

Tách áo ngực ra, không vội cởi luôn, mà tà ác cúi xuống, khao khát lúc sáng lại trời dậy, rất thương thức mà liếm nhẹ, mút lấy, gặm cắn và day dứa từng tắc da một, mút lấy một bên nụ hoa, làm cho nó óng ánh sắc nước cùng những dấu hôn ngân trải dài xung quanh vùng ngực trắng mịn. Tay bên kia cũng không ngừng xoa nắn bóp nhẹ, còn tà ác hơn mà véo nhẹ đỉnh hoa, đến khi người con gái đang run nhẹ khẽ rên có biểu hiện sắp thức dậy, thì tốc độ liếm duyệt càng nhanh hơn. Tay cũng xoa nắn mạnh hơn, tựa như muốn ăn hết toàn bộ, muốn điên cuồng chiếm lấy như người đói tìm được thức ăn, sau khi thỏa mãn mới buông ra mà tiếp tục trải dài nụ hôn xuống phía dưới, tay cũng cố tình lần mò tìm kiếm, kiều kích người đang ngủ kia thức dậy.

Lâm Thư Tuyết nếu lúc này còn ngủ được nữa thì quả thật không phải là người, dưới những màn công kích vừa nãy, toàn thân cô cũng tự giác ửng hồng, khi mở mắt ra, thì đã thấy người đàn ông đang lộn xộn trên người mình mà trêu trọc.

Mặt đỏ bừng, chưa kịp kháng cự thì đã bị hành động kia chặt đứt, cô cảm nhận được có gì đó đang trêu trọc mình phía dưới, dứa mắt nhìn xuống, không kìm được mà hít vào một ngụm khí lạnh, Hạ Lâm Phong, anh ta...

“Um...a...a...ư...”

Hạ Lâm Phong như không để ý tiếng rên nhẹ kèm theo lời kháng cự của người con gái phía trên, gục đầu vào dưới hai chân cô, tiếp tục tìm kiếm mật ngọt và hương mê nơi cô đang tỏa ra, anh ta thật sự không thể nào chịu được trước mùi mê đang lấp đầy, hoàn toàn đánh mất lí trí còn sót lại.

Lâm Thư Tuyết hai tay nắm chặt ga giường, mắt mọng nước mở to, miệng hé ra thở dốc và hít sâu, hai chân tê dại như không còn sức lực mà để mặc người đàn ông đang có hành động hoang dại phía dưới, đầu óc như rơi vào khoảng không mịt mịt tối tăm.

Hạ Lâm Phong nghe tiếng rên động tình và nhịp tim đập mạnh của cô, miệng càng tà ác mà tách ra cánh hoa nhẹ, tiến vào, đảo quanh và mút lấy hương hoa, hương thơm kích thích cùng mật ngọt đang tỏa ra nhiều hơn, làm tốc độ liếm mút cũng nhanh theo, tay cũng tà ác hơn mà tiến lên một bên ngực mà nắn bóp.

Lâm Thư Tuyết chịu quá nhiều kích thích của anh ta, trên gương mặt đã hiện rõ mơ màng, lồng ngực liên tục thở gấp, môi đỏ ngâm vang càng nhiều hơn, cảm nhận rõ ràng được cái lưỡi, hơi thở, những nụ hôn và cái mút sâu liếm lấy nóng bỏng đang chạm thật hơn bao giờ hết, còn có bàn tay đang niết lấy nụ hoa trước ngực đầy kiều mĩ. Cô cảm thấy phía dưới như đang chảy ra càng nhiều, nụ hoa bị trêu đùa cũng cứng lên, muốn nóng cháy, toàn thân như bị hút cạn, hai tay bám chặt ra giường, mười ngón chân cong lên quắp lại, từng tế bào muốn căng trào bùng nổ, đến khi người đàn ông kia tốc độ mút mát càng lúc càng nhanh, thì toàn thân như bùng nổ đạt đến cao trào.

Mơ màng đưa mắt nhìn, người đàn ông trước mắt, đôi mắt đen tối phẳng phất lớp sương mỏng đang mê đắm nhìn cô, hơi thở nóng rực đậm mùi tình dục cùng với những giọt nước đang chảy ra bên khóe miệng, lưỡi còn cố tình đưa ra liếm lấy nó, hình ảnh mê hoặc lòng người đầy hoang dại làm tim như muốn nổ tung, người không kiềm được mà run lên thất thần.

Hạ Lâm Phong liếm lấy dòng nước bên khóe môi, đôi mắt như muốn ăn hết người con gái này vào bụng, nhìn cô đang ngây ngốc nhìn mình, mái tóc xỏa tung, đôi mắt động nước, hai cánh môi đang hé mở và da thịt ẩm ướt ửng hồng. Nhất là vùng ngực đầy dâm mĩ đang hiện lên, hai nụ anh đào đỏ ửng sóng nước và những vết cắn đã chuyển màu kiều kích, bụng cảm thấy có ngọn lửa đang di chuyển từ trên xuống dưới, muốn thiêu đốt dục hỏa đang khát khao phía dưới của mình.

Lâm Thư Tuyết mắt mở to nhìn người đàn ông mê hoặc trước mắt, nhìn anh ta đôi mắt đầy lửa tình đang rực cháy thiêu đốt mình, cái lưỡi kiều gợi đưa ra liếm lấy vệt nước bên khóe môi, hơi thở nóng khàn càng ngày càng nồng đậm hoan muốn rõ rệt trên không khí, tim đập mạnh hơn bao giờ hết, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Hạ Lâm Phong cong lên nụ cười kì lạ, cúi xuống bên tai cô, liếm lấy từng chỗ một của cái tai sớm ửng hồng, gặm cắn hôn nhẹ, sau đó mới nói ra mục đích trêu chọc của mình.

“Nơi đó thật ngon, như mật hoa quyến rũ vậy”

Bùm, Lâm Thư Tuyết đầu kêu to một tiếng, lời nói dâm mĩ vừa phát ra bên tai càng làm toàn thân run lên, mặt như trái gấc, mắt mơ màng mở to sóng nước, môi chỉ biết hé ra thở dốc rên rỉ vì hành động lúc này của Hạ Lâm Phong.

Hạ Lâm Phong vừa nắn bóp bờ ngực tròn trịa, vừa tà ác liếm nhẹ thì thâm phả hơi nóng bên tai Lâm Thư Tuyết, không thể phủ nhận, đây chính là sự tra tấn âu yếm ngọt ngào nhất, cũng là kiều gợi tư mật trực tiếp nhất của anh ta.

“Um...a...ừ...a...”

Lâm Thư Tuyết không chịu được sự tà ác, cái lưỡi đang gặm cắn nóng rực, nụ hôn ướt át đầy hoang dại, lại còn có lời thì thầm bên tai kích thích cực độ, hai mắt mở ra, đối diện với người đang trêu chọc mình, như là một lời van xin nhỏ bé, tiếng rên rỉ phiêu thoát đầy hương thơm liên tục phát ra, bộ ngực sữa cũng nhấp nhô theo bàn tay của anh ta.

Hạ Lâm Phong nhìn đôi mắt long lanh nước, còn có bờ môi đang hé mở thở dốc, hít vào ngậm khí khan, không kiềm được, anh ta điên cuồng cúi xuống chiếm lấy nó, mang theo hơi thở và hương vị đặc trưng của mình mà công chiếm đoạt lấy hết khoang miệng non nớt của cô.

Nụ hôn từ ngoài vào trong, từ đôi môi đỏ ửng cho tới khoang miệng ấm nóng, những âm thanh ướt át nóng bỏng đầy dính kết ngay lập tức vang ra, hòa quyện vào những cái vuốt ve nóng bỏng chiếm giữ mê luyến dây dưa không dứt.

Lâm Thư Tuyết bị Hạ Lâm Phong tấn công, miệng như không còn sức để mặc anh ta đòi hỏi, cái lưỡi bị mút đến tê dại, nước trong miệng bị anh ta hút cạn, thay vào đó là hơi thở và nóng bỏng đến rát da, hai cánh môi bị gặm cắn ửng đỏ mọng nước hé mở, khoe miệng còn chảy ra dòng nước bóng loáng diễm lệ.

Hạ Lâm Phong sau khi mạnh mẽ cuồng nhiệt chiếm lấy môi cô, lúc này lại đang nhẹ nhàng hôn lấy hai cánh môi, nụ hôn như muốn đưa Lâm Thư Tuyết vào trong hồ nước ấm. Lâm Thư Tuyết còn đang chìm trong mê man dịu dàng thì lập tức lại kêu lên một tiếng đau to, khoang miệng của anh ta đột nhiên trút xuống bộ ngực mẫn cảm, không kiêng dè mà mút mạnh một cái, còn cố ý cắn vào làn da đã sưng đỏ, làm nó càng đỏ ửng như muốn chảy máu, tê dại đến run nhẹ toàn thân.

Hạ Lâm Phong chồm người lên cô, tiếp tục nhắm nháp hai quả đào to ngọt lịm, dùng hết cách thức có thể để thưởng thức nhiều nhất, có tiếng ướt át đầy nước, có mút mát liếm lộng, cùng với âm thanh dâm mỹ liên tục phát ra, mãi đến khi ăn no lê hết tất cả nơi mẫn cảm nhất của cô, mang theo mùi dụ tình mà cuốn lấy môi cô một lần nữa, tiếp tục cho nụ hôn nóng bỏng vừa nãy, tay cũng tách nhẹ chân ra, người đột nhiên đi vào.

“A...a...a...”

Lâm Thư Tuyết chưa dứt được nụ hôn thì lại hứng chịu anh ta đi vào không báo trước, giật mình, cô đưa tay bám chặt lấy bờ vai nóng ẩm, mắt mở to, môi không kiềm được mà tiếng hít vào một hơi.

Hạ Lâm Phong biết vừa nãy đã giúp Lâm Thư Tuyết giảm bớt đau đớn rồi, không chần chờ, cúi xuống tiếp tục cuốn lấy môi cô, như là cố tình đánh lạc hướng sự chú ý của cô, hông cũng bắt đầu đong đưa nhẹ nhàng chậm chạp.

Nhìn người con gái trước mắt, mái tóc dính lại, mồ hôi ẩm ướt, hơi thở mỏng manh, tiếng rên kiều mị, da thịt ửng hồng và nơi đang ôm chặt lấy anh ta đầy nóng ẩm, hơi thở như không còn, cố gắng hít vào, chỉ thấy khô khốc đầy hơi nóng, trong bụng như đang có ngọn lửa cuộn trào, cuốn bay tất cả.

Anh ta có thể cảm nhận được cảm giác của mình lúc này, đó là duy nhất một điều, anh ta muốn có cô, muốn được yêu cô nhiều hơn, yêu mạnh mẽ theo cách của anh ta, muốn cô sẽ nhớ mãi khoảnh khắc này, muốn tình yêu của anh ta sẽ làm cô mê đắm mà rên rỉ, muốn hình ảnh kiều gợi này, chỉ xuất hiện trước một mình anh ta mà thôi.

Nghĩ vậy, hông lập tức tăng nhanh, tay cũng không yên mà xoa nhẹ hai bờ ngực đầy đà, cố ý niết mạnh hai đóa anh đào đỏ ửng, liền nhìn thấy đôi mắt óng nước mở to nhìn mình, tim, đập loạn, từng thể bào như muốn nổ tung, người muốn phát hỏa. Cúi xuống, gặm lấy đóa hoa anh đào, mút mạnh, liếm nhẹ, gặm cắn, ray rữa quần áo trong khoang miệng mà thưởng thức, tiếng nức nở càng nhiều, hai tay đang bám chặt vai mình càng chặt hơn, trong bụng, nhiệt hỏa cũng tăng cao, hông liên tục thúc vào sâu hơn, sâu hơn nữa.

Hạ Lâm Phong trước mắt, hơi thở khàn đặc, mồ hôi nóng bỏng, đôi mắt tối đen đang nhìn cô, trong đó, cô như nhìn thấy một màn đêm u tối, phẳng phất sương khói ham muốn đang tăng nhanh, như muốn nhấn chìm cô trong mê lạc.

Đột nhiên, người phía trên cố ý rút ra, rồi lại nhanh chóng tiến vào, cứ thế, càng lúc tốc độ càng nhanh hơn, hai chân bị nhâng cao, hứng chịu sự mạnh mẽ nóng rực liên tục ra vào, người như trên không trung, không kìm được mà ôm chặt lấy cổ anh ta lấy điểm tựa.

Hạ Lâm phong ôm siết chặt hơn, nghe tiếng rên rỉ nóng bỏng bên tai, hông càng không giữ được, thúc mạnh, tiến sâu, dây dưa nhấp nhô, hơi thở khàn đặc quay sang cuốn lấy môi cô, phía dưới tăng tốc càng nhanh hơn, như là chạy nước rút, điên cuồng cường liệt, lúc dây dưa, lúc dứt khoát, cố tình không giữ ổn định mà ra vào, tiếng yêu mị thoát ra như không ngừng.

“A...a...ư...um...”

Lâm Thư Tuyết thở dốc, không chịu được nữa, hai tay tuột xuống khỏi vai anh ta, cả người không còn khí lực mà nằm bẹp xuống giường, mắt đầy áp sương mờ, miệng hé mở kêu rên, toàn thân phủ đầy sương mỏng

nóng bỏng.

Người phía trên thấy vậy, nâng hông cô cao hơn, hông nhanh chóng tiến vào, sâu, sâu hơn, mạnh, mạnh hơn, lúc rút ra, tiến vào, lúc nhanh như cuồng phong, lúc chậm như nước chảy nhẹ, luật động không nhanh cũng không chậm, không dứt khoát cũng không dây dưa, làm cô gái phía dưới. Người như đang treo lơ lửng trên không trung, chỉ biết bám chặt chần dậm, miệng hé mở thở dốc nặng nề, cả người vô lực rã rời, để mặc anh ta thích làm gì thì làm, đến khi không chịu được nữa, chân như không còn sức mà buông thả, đầu mờ hôi tích đầy. Da thịt dính vào nhau cùng với âm thanh va chạm đầy ướt át, đôi mắt đọng nước như hồ thu, đầu óc bây giờ chỉ biết rơi vào miền đất trắng tinh mơ hồ.

Hạ Lâm Phong nhìn thấy biểu tình của cô, càng điên cuồng mà không kiềm chế được ôm cô dậy, đặt cô ngồi lên hông mình, theo khe hở chưa kịp khép, lại đưa dục vọng tiến vào, cảm nhận cô ngay lập tức bao chặt lấy mình, còn có tiếng rên bên tai như dụ dỗ, gằm nhẹ, thúc hông, luật động, dây dưa, ôm cô dính chặt người mình, tiếp tục tiến vào để chiếm lấy nhiều hơn, môi hôn hết tất cả thân thể trước mắt, hông đẩy lên càng lúc càng nhanh.

Anh ta cảm thấy lúc này, anh ta có được cô nhiều hơn, sâu hơn, nóng rực hút hồn hơn nữa, chỗ ấy đang bao phủ tận gốc, chiếm lấy tất cả của anh ta, dây thần kinh đập nhanh hơn, hông đẩy lên, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh, càng lúc càng làm anh ta điên cuồng nóng rực hơn nữa.

Lâm Thư Tuyết rơi vào mê man, gục đầu lên hõm vai nóng rực, tay không còn sức buông lỏng, da thịt hai người đang dính sát vào nhau, vùng ngực bị tàn phá ma sát càng mạnh với lồng ngực rắn chắc theo những luật động của anh ta. Cảm thấy toàn thân nóng cháy, thiêu đốt tất cả, lúc này, cô cảm thấy trần trụi hơn bao giờ hết, nóng rực đầy hơi lửa, toàn thân liên tục phải chịu đựng sự chiếm giữ mạnh mẽ, người nhấp nhô theo từng chuyển động, miệng ngoài rên rỉ thì bắt đầu phát ra những tiếng van xin nức nở yếu ớt đứt quãng. Cô sẽ không chịu được thêm phút giây nào nữa, quá nhiều kích thích làm cô muốn nổ tung, không còn sức lực, không biết cảm giác là gì, chỉ thấy phía dưới, vẫn bị người nào đó đòi hỏi không ngừng, vùng ngực lại bị nắn bóp đến tê dại.

“Hư...phù...a...um...a...”

Hạ Lâm Phong đột nhiên đẩy mạnh lên cao, Lâm Thư Tuyết giật nảy mình kêu lên sau đó ngã xuống giường, nơi giao nhau của hai người không vì thế mà dời ra, ngược lại, nó càng làm tăng thêm tình sắc nhiều hơn, rút gần ra, sau đó lại đẩy mạnh vào. Hạ Lâm Phong đè lên, cầm đùi ngọc thon dài gác lên vai mình, phía dưới ra vào càng nhanh hơn, liên tục như nước rút, mỗi cái đều tận sâu, tận cùng tất cả, rồi đột nhiên cả người Lâm Thư Tuyết như bị treo lên đỉnh cao, có gì đó chiếm hết tất cả, bên tai, ngoài nghe thấy tiếng rên nhẹ của anh ta, thì đã không chịu được mà thiếp đi.

Lâm Phong thở hổn hển, sau khi lấy lại được khí lực ban đầu, người còn dính mồ hôi mà nóng thêm, nhìn người con gái dưới thân đang nghỉ ngơi. Hơi thở càng nóng hơn khi nhìn thấy toàn thân phỉếm tình đang mời gọi trước mắt, làn da trắng mịn đầy dấu vết tím hồng, gương mặt mệt mỏi không kém phần mê hoặc, đôi môi sưng đỏ hé mở, mồ hôi vẫn đọng lại trên làn da. Nhất là chỗ liên kết của hai người vẫn chưa dời ra, một ngọn lửa cuộn trào lại bắt đầu bùng nổ, nhanh chóng liên tiếp phủ xuống người cô những hành động mộng mị hơn nữa, cho đến khi người con gái kia bị đánh thức, mơ màng nức nở xin dừng lại, nhưng vẫn bị cuốn vào cơn lốc tình ái không thể nào thoát khỏi. Cứ thế, một lần lại tới hai lần, hai lần rồi lại ba lần, tựa như sẽ mãi không bao giờ thấy đủ, đêm, hình như vẫn còn quá dài.

...

Không gian hiện lên, trong lành mát dịu, trong không khí, tựa như vẫn còn hơi tình đang lưu lại, quần áo vứt ngổn ngang, ga đệm nhàu nát, trên chiếc giường lớn, người đàn ông đang gối đầu trên bộ ngực trải đầy hôn ngân của cô gái mà yên giấc, chăn đệm đã che đi những kích thích phía dưới, chỉ còn lộ ra làn da có nhiều vết hồng phía trên vai của anh ta.

Hạ Lâm Phong từ từ mở mắt, cả người thoải mái thư mái, đưa mắt nhìn lên, thấy gương mặt đang ngủ say, mái tóc đã hết ướt dính, da thịt không còn ửng hồng và đôi môi kia không còn phát ra tiếng rên kiều mị nữa, cúi xuống đôi môi ửng đỏ còn sót lại sau cơn hoan ái, nụ hôn nhẹ nhàng như lời chào buổi sáng tràn ngập trong ngọt ngào.

Nghĩ đến đêm qua đã làm cô mệt mỏi, luyến tiếc rời giường, trước khi phủ lên người tấm áo choàng, thì đã lộ ra những vết hồng phía sau lưng, còn có vết cắn bên vai đến mờ ám, bước ra khỏi cửa, anh ta dự định sẽ làm bữa sáng nhẹ và chuẩn bị nước ấm cho cô, thời gian cô ngủ cũng đủ để anh ta chuẩn bị, có thể còn giải quyết được công việc trên bàn kia, sau đó anh ta sẽ bên cô cả ngày, anh ta muốn được bên cạnh cô cả ngày hôm nay.

Vừa bước xuống phòng bếp, còn chưa chuẩn bị những điều đang suy nghĩ, thì đã thấy Vivian ngồi dưới bàn, thấy anh ta, cô ta lập tức đứng lên, rõ ràng là cô đang đợi anh ta.

Hạ Lâm Phong ngồi nghe Vivian nói, trước mặt là thông tin cá nhân và băng đĩa ghi hình, Vivian nói gì, Lâm Thư Tuyết biết Mạnh Long chỉ giả vờ theo đuổi mình, nhưng lại cố tình để yên, nhằm muốn tiếp cận với anh ta. Lâm Thư Tuyết hoàn toàn không mất trí nhớ, cô làm như vậy chỉ để tìm tài liệu cơ mật của công ty, cuộn băng kia đã quay lại lúc cô thâm nhập phòng anh ta, thực chất cô không phải là một sinh viên, cô là phó chủ tịch tập đoàn ICA, tốt nghiệp lúc mười chín tuổi, và đã quản lý công ty cùng em trai mình, tổng giám đốc Lâm Thiên Bảo.

Trong đầu nhìn thấy những thứ này, lại tự hỏi mình, tại sao lúc ấy, anh ta lại không đọc rõ thông tin cá nhân của cô, mà chỉ cần nhìn thông tin trưởng thành của cô, tại sao anh ta không hề có ý nghĩa phải điều tra cô, phải tìm hiểu thân thế của cô, mà chỉ cần biết thời gian xa anh ta. Cô đã sống như thế nào, tại sao anh ta lại trở thành một thằng khờ chỉ biết cuốn theo cô mà không lúc nào tỉnh táo, Lâm Thư Tuyết, đây có phải là tất cả những gì cô.

Vivian nhìn Hạ Lâm Phong không nói gì, gương mặt rõ ràng là đang tức giận, nhìn ánh mắt đen sâu chìm vào màn đêm u tối, còn cảm thấy không khí đang lạnh dần đi, cảm nhận được không khí đang cô đặc nặng nề, miệng muốn nói thêm, nhưng lại không giám mở lời, cô bỗng nhiên cảm thấy sợ Hạ Lâm Phong, sợ người đàn ông khó hiểu này.

Hạ Lâm Phong đứng lên, không liếc nhìn bất cứ gì khác, anh ta như đang chìm trong suy nghĩ của riêng mình, chỉ hiện rõ một điều, đôi mắt như tảng băng và khí lạnh từ người anh ta tỏa ra ngày một nhiều hơn, như muốn bao trùm tất cả mọi thứ xung quanh, cứ thế, anh ta như một quỷ dữ, chân bước từng bước một, từ từ nhẹ nhàng mà hướng lên căn phòng kia.

19. Chương 19: Hạ Lâm Phong Nổi Giận

Không gian tĩnh mịch, yên lặng tựa như vô hạn, dường như tất cả mọi người vẫn còn đang mãi mê trong những giấc mơ say ngủ ngàn, cùng hòa tưởng với một thời gian vắng lặng đã xa, và dường như đâu đó trong đây, mới chỉ là sự khởi đầu cho tất cả.

Lâm Thư Tuyết còn đang chìm trong giấc ngủ thì đột nhiên bị nộ hỏa mạnh đánh thức, cái lưỡi không yên phận cố tình trêu chọc trong khoang miệng của cô, còn có đôi môi đang gặm cắn bờ môi cô nữa, dù không muốn tỉnh, nhưng Lâm Thư Tuyết cũng phải mơ màng mở mắt.

Nhìn thấy trước mắt là gương mặt đang nhìn mình chằm chằm của Hạ Lâm Phong, Lâm Thư Tuyết cảm thấy trái tim chỉ mới vừa thức dậy lại đập liên hồi, cảm thấy trong ánh mắt kia, là cả một bầu trời rộng lớn dịu dàng.

Đưa tay chạm nhẹ lồng ngực của anh ta, người vô thức nép lại gần hơn, nằm trong lòng anh ta, cô cảm thấy rất lạ, rất bình yên và hạnh phúc, bỗng nhiên cô rất muốn nói cho anh ta nghe cảm xúc hiện tại này, muốn anh ta biết được cô đang nghĩ gì, trái tim đang đập mạnh ra sao, muốn anh ta hiểu rằng lòng mình có bao nhiêu tình yêu dành cho anh ta, muốn nhìn anh ta cười, anh ta hạnh phúc.

Lâm Thư Tuyết nghĩ vậy, mắt mới hướng lên, môi mới chỉ chuẩn bị nói ra những lời tận đáy lòng, thì gương mặt đối diện đã thay đổi, chỉ thấy người trước mặt, đôi mắt toát lên cái gì đó xa lạ, dường như đây mới chỉ là điều ẩn dấu chưa phát ra, đến khi nó hiện rõ, thì không biết sẽ như thế nào, nhưng chỉ như vậy thôi, cũng đủ khiến cô trong phút giây nào đó, phải sửng người nhìn sâu.

Hạ Lâm Phong cầm lấy cầm Lâm Thư Tuyết, mắt nhìn người con gái trong lòng mình, trái tim, vẫn đang đập rộn ràng, nhưng chẳng biết cảm xúc trong lúc này là ra sao, không biết có bao nhiêu suy nghĩ đang hiện hữu, không biết trái tim có phải đang đau đến chết lặng, chỉ thấy đôi mắt có gì đó lạnh lẽo, có gì đó đau thương, có gì đó mất mát, môi mỏng phát ra, hướng người con gái xinh đẹp kia lên tiếng.

“Lâm Thư Tuyết, em có gì giấu tôi không?”

Lâm Thư Tuyết nghe thấy vậy, mắt vô thức đã thay đổi, trong đó hiện lên sự ngạc nhiên và mơ hồ, cô thật sự không hiểu anh ta tại sao lại nói vậy, liệu có phải anh ta đã biết chuyện gì rồi hay không, chỉ biết duy nhất một điều, rằng bây giờ lời nói và nét mặt của anh ta hoàn toàn đối lập nhau.

“Lâm Phong, thật ra...”

“Thật ra em là con gái tập đoàn danh tiếng, thật ra em vốn dĩ tốt nghiệp lâu rồi, thật ra em không phải vô tình gặp lại tôi, thật ra em vốn dĩ không mất trí nhớ, thật ra em đã lừa dối tôi ngay từ đầu”

Lâm Thư Tuyết nghe từng lời từng chữ phát ra từ đôi môi mỏng kiêu gợi của Hạ Lâm Phong, từng tiếng gần, từng âm cao nốt thấp, từng ánh mắt cử chỉ của anh ta, không khác nào đang làm đông cứng trái tim đang đập loạn nhịp của cô.

Hạ Lâm Phong thấy Lâm Thư Tuyết mở to mắt nhìn mình, xem ra cô chắc là đang rất ngạc nhiên, trong lòng không hiểu vì sao lại thấy xót xa, nặng nhối lòng, nếu như anh ta không nói, nếu như anh ta vẫn im lặng, nếu như vậy, thì không biết anh ta sẽ thành thẳng ngốc đến bao giờ, anh ta sẽ thành trò chơi của cô đến bao lâu, Lâm Thư Tuyết ơi Lâm Thư Tuyết, cô sẽ mang đến cho tôi những gì nữa đây, sau đau đớn nhớ nhung mười năm, hoang mang mê đắm bây giờ còn chưa đủ hay sao.

Thật ra cô là người như thế nào, thật ra đâu mới là cô, đâu mới là con người thật của cô đây, là người con gái nhỏ nhắn ta kiêu ngạo ngậy thơ đứng dưới mưa nhìn tôi, đôi mắt lúc thì khiên cường nhưng cũng có lúc lại long lanh ngần lệ, hay là người toan tính mưu mô lạnh lùng đầy nguy tạo, tại sao trong những lúc như thế này, tôi lại không thể nào biết được đâu mới là cô thật sự, tôi lại hoàn toàn mất phương hướng khi ở bên cô.

Tại sao tôi lại không nghĩ ra, là cô chưa hề nói thích tôi, chưa bao giờ chủ động lại gần hay chưa bao giờ dừng bước chân chờ tôi, mà chỉ có tôi, luôn là người gượng ép, luôn là người thua cuộc, hóa ra mấy tháng qua, trong lòng cô, tôi lại không là gì cả.

Vậy vì sao trong những lúc tôi gọi lại, những lúc tôi cướp đoạt, những lúc tôi tưởng như sẽ mãi chìm đắm như thế này, thì cô lại lặng im, chờ đợi, như thể cô đã sớm biết, tôi, vốn dĩ sẽ làm như vậy.

Lâm Thư Tuyết ơi Lâm Thư Tuyết, giá như ngày hôm nay chưa hề tồn tại, giá như tất cả những điều này sẽ mãi được giấu kín, giá như tôi sẽ vĩnh viễn không biết đến chuyện này, thì biết đâu, tôi cũng chấp nhận là một thằng ngốc như thế này, nhưng sẽ không có chữ giá như ở đây, mà chỉ có hiện thực, một hiện thực phũ phàng biết bao nhiêu, vì tôi đã biết tất cả.

Lâm Thư Tuyết vốn dĩ muốn mở lời giải thích, nhưng lực đạo bàn tay đang nắm cầm chợt thay đổi, cảm thấy nó như muốn bóp nát xương thịt cô, muốn phá hủy tất cả của cô vậy.

“Lâm Thư Tuyết, tôi không ngờ cô là người con gái như vậy, không ngờ bản tính kiêu ngạo tự tin của cô lại xấu xa đến thế, không ngờ vì mục đích của mình, cô lại dễ dàng lên giường với tôi như vậy, nói đi, cô đã lên giường với ai chưa”

Từng lời của Hạ Lâm Phong, cứ thế, chậm chậm đâm vào trái tim yếu đuối của ai đó...

Gương mặt ngỡ ngàng mở to đôi mắt, rõ ràng chân thật hơn bao giờ hết, rõ ràng là ngạc nhiên đến hóa đá, rõ ràng nó đang chạm vào con tim một cách tàn nhẫn nhất, ác độc nhất.

Miệng đắng ngắt, khô khốc, mắt cảm thấy nóng rát, bỏng ứ, nhưng cũng chẳng rơi xuống một giọt nước mắt nào, Lâm Thư Tuyết nghe những lời vừa phát ra, cảm thấy tất cả mọi thứ trước mắt đang sụp đổ, xung quanh đang xoay chuyển, và hình như trong không khí, nắng ấm đã bị phủ băng lên rồi, những lời cô vừa nghe đây, là từ miệng của Hạ Lâm Phong sao.

Lâm Thư Tuyết tưởng chừng đang bị choáng ngợp bởi lời vừa phát ra, dường như là không tin được điều này đang xảy ra, đầu óc, hiện tại chưa nghĩ được gì ngoài trống rỗng và đông cứng toàn thân.

Hạ Lâm Phong không thấy Lâm Thư Tuyết phản bác lại ý khiến, nghĩ rằng cô không còn điều gì để biện hộ, nghĩ rằng những lời mình nói là đúng, anh ta càng thêm tức giận hơn, khí lạnh tỏa ra càng nhiều, lực đạo tay nắm cũng mạnh hơn, môi từng từ từng chữ như gằn mà ra.

“Lâm Thư Tuyết, cô thật đê tiện, nói đi, cô đã để ai đụng vào phải không, anh ta là ai”

Lâm Thư Tuyết ánh mắt ẩn dấu đau thương hoàn toàn che phủ, thay vào đó, là vô hồn lạnh lẽo, hình như đã thu lại hết tất cả, để thể hiện sự kiên cường ẩn dấu yếu đuối của mình, hất tay Hạ Lâm Phong ra, ngồi thẳng lên, mắt hờ hững nhìn thẳng đôi mắt đen đầy giận dữ của anh ta, miệng cong lên, nụ cười lạnh lẽo trước lúc phát ngôn đầy vô tình.

“Anh biết cũng đã muộn rồi, tôi cũng không biết là có bao nhiêu người quỳ gối trước tôi rồi, quá nhiều, và trong đó, cũng có anh đấy”

Hạ Lâm Phong trong lúc tức giận, anh ta chỉ nghe loáng thoáng là cô đã cùng với rất nhiều người, và anh ta cũng chỉ là một trong số người như vậy, mắt hằn lên màu đỏ đục ngầu, toàn thân toát ra khí lạnh đầy áp lực, nhanh chóng đè mạnh Lâm Thư Tuyết xuống, tay đặt lên cái cổ xinh xắn, lời nói nguy hiểm như quỳ dữ đang lên cơn tái phát.

“Lâm Thư Tuyết, có gan hãy nói lại xem”

Hình ảnh Lâm Thư Tuyết cười nhẹ lơ đãng, vong tình quyền rũ bất cần hiện ra trước mắt Hạ Lâm Phong, khóe môi có độ cong nhất định, ánh mắt dường như là đang cười nhạo, như là không để ý, không khác gì đây chính là thêm dầu vào lửa.

“Sao nào, khó chấp nhận đến thế sao”

Bị Lâm Thư Tuyết đánh trúng nhược điểm của mình, Hạ Lâm Phong tưởng như là đã đạt đến giới hạn của sự tức giận, toàn thân run lên, mắt như lửa cháy, thô bạo cúi xuống cắn nát môi cô, tay không thương tiếc mà xé rách cái áo sơ mi cô đang mặc của mình, anh ta muốn nghiền nát, muốn làm cho cô khổ sở, muốn giết cô ngay lúc này, muốn phá hủy người con gái này ngay tức khắc.

“Lâm Thư Tuyết, cô sẽ hối hận, tôi sẽ khiến cô hối hận muốn chết”

Lâm Thư Tuyết không ngờ Hạ Lâm Phong sẽ làm vậy, người vùng vẫy muốn trốn thoát, Hạ Lâm Phong, anh ta bị điên sao, không muốn, cô không muốn anh ta đụng vào trong lúc này, không muốn anh ta xem thường mình hơn nữa.

Hạ Lâm Phong tức giận, thô bạo lôi Lâm Thư Tuyết lại, lấy cái khăn trắng τρί tay cô, sau đó đẩy ngã cô xuống giường, nét mặt rõ ràng là đang điên cuồng đến cực hạn.

“Sao nào, đây cũng đâu phải lần đầu cô nằm dưới thân tôi, đừng tỏ ra thanh cao như thế, nhìn thật ghê tởm”

Lâm Thư Tuyết mắt nóng rực, môi run run cắn chặt lại, đến lúc này, nước mắt đã không kìm được mà trào ra, không biết nó đang rơi rớt xuống khóe mắt hay nhỏ giọt tận trong tim, chỉ thấy từng hành động của anh ta, từng lời nói và nụ hôn đầy đau đớn vẫn tiếp tục diễn ra khiến tim như muốn chết lặng, cô lúc này, như là một con búp bê rách, từng giây, từng phút một, đều phải hứng chịu những nhát đao đang xuyên qua da thịt mình, đau...tưởng như không thể thở được.

Tiếng thở dốc, lời gằn gừ, hành vi thô bạo xen lẫn chiếm đoạt...

Nước nỡ, chảy dài, đau thương, đang xâm chiếm, đau, tưởng như đã chết đi sống lại không biết bao nhiêu lần...

Ngày hôm qua, có tiếng cười, lời nói dịu dàng, có trái tim đang bồi hồi đập mạnh, nhưng hôm nay, chỉ còn là một màu đen u tối, trái tim, như đã ngừng đập mất rồi.

...

Lâm Thư Tuyết mắt đang nhắm lại chợt mở ra, vô hồn nhìn người đàn ông đang ngủ bên cạnh mình, sự dày vò, tính chiếm đoạt, lời nói nhục mạ, tất cả đang đầy ắp trong tim, nó tưởng như sẽ làm cô phải phát ra tiếng gào khóc nghẹn ngào giá buốt, toàn thân lạnh lẽo vô thức run rẩy, từng giọt, từng giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống, chậm chạp, đau đớn, hơi thở như bị nghẹn lại.

Gương mặt mà cô yêu, gương mặt đã từng niếm, gương mặt khiến cô an giấc mỗi khi đêm về, nay lại làm cô không thể nào thở nổi, làm cô cảm thấy xa lạ hơn bao giờ hết, Hạ Lâm Phong, trái tim tôi, hình như đã ngừng đập mất rồi, hình như tất cả, đã chết lặng mất rồi.

Lâm Thư Tuyết đứng lên, toàn thân hiện lên những dấu xanh đỏ găm cắn, tóc tai rối bù đáng thương, môi bị dày vò đến bật máu, nhìn xung quanh, chỉ thấy chiếc váy ngủ và áo trắng rơi rớt khắp nơi, còn lại là áo sơ mi trắng của anh ta cùng chiếc áo ngủ mềm mại dưới sàn nhà lạnh lẽo là còn nguyên vẹn.

Cô không muốn mang đi bất cứ thứ gì của anh ta, không muốn anh ta còn tồn tại bên mình, bước vào nhà tắm, tự lấy chiếc áo choàng, sau đó, chân lại nhẹ nhàng bước về phía cánh cửa.

Nhưng sự đời đâu phải như ai muốn, cánh cửa bảo mật được khóa lại từ bên trong, cho dù là có đập phá, vặn mở cỡ nào, thì có lẽ nó vẫn lặng yên đứng nhìn cô như vậy, làm sao đây, cô không muốn ở đây thêm phút giây nào nữa, cô muốn rời đi, muốn bỏ chạy.

Người đàn ông lẽ ra đang ngủ say không biết từ lúc nào đã thức dậy, hiện nay, anh ta đang đứng đằng sau bóng dáng nhỏ nhắn ta, như ma vương bao trùm ánh sáng, đôi tay rắn chắc nhấc bổng cô lên vai, lời nói lạnh lùng đầy tức giận vang lên, bước chân từng bước một hướng về phía chiếc giường cũ của mình.

“Cô muốn đi đâu, chưa có sự cho phép của tôi, cô đừng mơ tưởng thoát khỏi đây”

“Buông tôi ra, anh không có quyền cấm cản tôi”

Lâm Thư Tuyết thật lòng là đang rất hoảng sợ, hình ảnh vừa rồi lại thay nhau hiện lên trong đầu, cô cảm thấy sợ anh ta, sợ người đàn ông này, cũng cảm thấy ghét anh ta, ghét tội đồ, nhưng đồng thời, lại cảm thấy đau lòng, thương anh ta, tuyệt vọng vô cùng.

Vùng vẫy đánh đập, nhưng cũng chẳng làm gì khác được, chỉ thấy mình bị ném xuống giường, như là món đồ bị vứt bỏ, rồi người đàn ông kia lại cúi xuống, một lần nữa chiếm lấy cô, càng điên cuồng bá đạo hơn nữa, anh ta, như đang ban ra hình phạt, dày vò từng góc nhỏ trong cô.

Hạ Lâm Phong trước khi tạm dừng sự điên cuồng, không quên tà ác mà bóp mạnh một bên ngực của cô, miệng cũng không bỏ qua mà mút cắn mạnh bên ngực còn lại, đến khi thỏa mãn, mới buông ra, tay gian xảo vuốt qua vùng kết hợp của hai người, nghe tiếng nước vang lên khi phân thân mình rút ra, để lại lời nói kinh miệt rồi khoác áo bước đi.

“Bây giờ, cô chỉ là công cụ tiết dục của tôi thôi, nhớ đấy, tôi sẽ khiến cô phải hối hận”

Lâm Thư Tuyết toàn thân rã rời không còn sức lực, nước mắt ngấn lệ âm thầm rơi, mơ màng mờ ảo nhìn cánh cửa đang khép lại, trước khi nó hoàn toàn đóng, còn lưu lại bóng người đàn ông quyền rũ bước đi.

Nước mắt đã không kìm được thì nhau rớt xuống, tiếng khóc nghẹn ngào thoát khỏi cánh môi đỏ au, run run nức nở đầy thương tâm, nỗi đau quá lớn, khiến cô không thể nào đứng vững được nữa, mà chỉ biết khóc cho cạn nỗi lòng.

Tim, đau quá, đau muốn chết đi, muốn được chết lặng ngay lúc này, còn nỗi đau nào lớn hơn không, còn tình yêu nào, vĩ đại đến như thế này không, chẳng còn gì, ngoài trái tim đã bị đâm nát, bóp nghẹt, vỡ tan, yêu, hóa ra là như vậy sao, nực cười biết bao nhiêu.

Đã cố dặn lòng không được khóc, cố kìm lại nước mắt bên khóe mi, nhưng vì sao, lại thấy rơi ra càng nhiều, vì sao, mộng ảo lại biến thành ác mộng, không muốn như thế này, ngu ngốc và yếu đuối đến như vậy, không muốn là một người hèn nhát và nhu nhược, có ai, cứu cô thoát khỏi nơi này không.

Mấy ngày liên tục, Hạ Lâm Phong đều ở bên cạnh cô, ngày đêm cướp đoạt, cả hai, như chìm vào trong biển cả dục vọng của riêng mình, bắt ép cô ăn uống, đến mức dùng đủ những uy hiếp cưỡng đoạt, những khi đây đưa đủ mọi tư thế, làm cô chỉ biết vô hồn mà chịu đựng, vô hồn mà khóc than.

...

Ngày hôm nay, Hạ Lâm Phong phải lên công ty từ sớm, nếu không phải đây là cuộc họp mang tầm vóc thế giới, nếu không có đối tác của nhà nước tham dự, thì anh ta nhất định sẽ để lại cho Mạnh Long rồi.

Đến khi buổi họp dừng lại thì đã là quá trưa, ngồi trên vị trí cao nhất, sắc mặt Hạ Lâm Phong lúc này thật khó coi, khó coi đến cực điểm.

Không biết vì sao lúc này anh ta lại thấy nhớ cô, nhớ hương vị và thân thể của cô, nhớ những lúc mình tà ác làm cô phải run rẩy yếu đuối, nức nở nghẹn ngào mà vứt bỏ lớp nguy trang của mình, nghĩ đến đây, phía dưới lại bắt đầu có phản ứng, chết tiệt, tại sao anh ta lại nghĩ đến người đàn bà đó.

Mạnh Long tiến vào, nhưng lại thấy Hạ Lâm Phong đang suy nghĩ gì đó, rõ ràng là đang chờ đợi cái gì, từ khi Lâm Thư Tuyết ở cùng với Hạ Lâm Phong, số ngày anh bạn của anh ta có mặt càng ngày càng ít, bù lại, công việc anh ta lại càng nhiều thêm, thật là tức chết mất.

“Lâm Phong”

Hạ Lâm Phong vẫn không trả lời Mạnh Long, đưa mắt nhìn đồng hồ, lời nói phát ra đầu tiên, cũng là lời cuối cùng, Mạnh Long không thể làm gì hơn, ngoài tức giận dùng dằng bước đi, không quên mĩa mai vài câu cho hả giận.

Mạnh Long vừa bước đi chưa được năm phút, thì cánh cửa đang đóng lại mở ra, trên tay người vệ sĩ đang ôm một người con gái được cái khăn mỏng bằng tơ lụa che phủ, ánh mắt nhìn thấy cảnh này chợt nhú mày.

Người vệ sĩ nhận rõ sự tức giận của anh ta, không cách nào ngoài lên tiếng giải thích, cũng may anh ta không phải là người cuốn khăn và chạm vào da thịt cô gái này, nếu không, chỉ sợ cánh tay này khó giữ được mất.

“Thưa chủ nhân, tiểu thư vẫn chưa tỉnh nên tôi đành phải làm vậy”

Hạ Lâm Phong mặt đen ngịt, mắt không hài lòng đứng lên, toàn thân phát ra khí thế kinh người, nhận người con gái trong tay tên vệ sĩ, không quên cảnh cáo đe dọa.

“Đóng cửa và đi đi”

Hạ Lâm Phong quay người đi vào phòng nghỉ ngơi phía trong, một chiếc giường màu đen tuyền loại King, rèm che màu lam nhẹ u tối, tất cả trang thiết bị đầy đủ như phòng nghỉ ngơi ở nhà của anh ta vậy.

Đặt cô xuống giường, đưa tay tháo chiếc khăn tơ tằm ra, lập tức lộ rõ dung nhan mê người đang ngủ say, nhất là đôi môi đỏ au bị hành hạ liên tục mấy ngày nay.

Dời tầm mắt xuống phía dưới, đồng thời cũng tháo lớp khăn bằng lụa trắng đang bao quanh cô ra, da thịt trắng nõn cùng những vết xanh tím rải rác khắp nơi lập tức hiện rõ, nhìn thấy cảnh sắc này, anh ta buột lòng phải hít vào ngậm khí lạnh, một tia yêu thương đột nhiên hiện hữu, nhưng chỉ là trong giây lát, vì lời nói của cô lại vang lên bên tai mình.

Tức giận, anh ta cúi xuống chiếm đoạt đôi môi đang ngủ say, điên cuồng gặm cắn như muốn nuốt hết tất cả của cô, tay cũng không yên phận mà tìm kiếm da thịt và nơi mềm mại đầy đà nhô cao.

Lâm Thư Tuyết bị hành động quen thuộc làm tỉnh giấc, mắt mơ màng mở ra, đến khi nhận biết được chuyện gì đang xảy ra, lập tức muốn đẩy người đàn ông đang ở giữa khe ngực của mình liếm mút ra, toàn thân run lên lạnh lẽo.

“Buông ra, tên ác độc”

Hạ Lâm Phong rất quen thuộc mà cầm lấy hai cổ tay cô để lên đỉnh đầu, thành thạo tháo chiếc và vạt ra, nhanh chóng chói tay cô lại, rồi mặc kệ sự kháng cự của cô mà tiếp tục chuyện đang khát khao này giờ.

No nê thỏa thích bộ ngực đầy đà, tay cũng rất quen thuộc mà tìm đến hoa tâm của cô, đến khi một ngón tay tiến vào, thì cũng là lúc miệng gặm lấy nụ hoa đang run nhẹ kia mà cắn mút, cảm giác khít khao mềm mại làm anh ta càng thêm điên cuồng, tay không ngần ngại mà tiến vào ngón thứ hai để khám phá.

Lâm Thư Tuyết hít vào ngụm khí lạnh, môi run rẩy cắn vào nhau, trong mắt, đọng đầy nước mắt cùng những làn sương mỏng, chịu đựng kích thích của anh ta, sự trêu chọc dày vò đến xấu hổ tận cùng, miệng bất giác hé ra, thở ra những tiếng rên rỉ thì thào theo đó phát tán trong không gian trầm đục đầy dục vọng.

Ngón tay đang hoành hành ngang dọc trong nơi sâu kín đột nhiên rời ra, thay vào đó, là những nụ hôn trải dài từ vùng ngực đầy dấu răng xuống dưới làn da non mịn, đến khi dừng lại nơi mị tình dụ dỗ, cái lưỡi không chần chừ tách ra nếp thịt non, liếm nhẹ, đưa đẩy, rồi mới đẩy vào, còn dã man hơn mà luồn lách tận cùng bên trong ướt át, những nơi mà ngón tay thon dài không đến được.

Lâm Thư Tuyết môi cắn bật ra máu, toàn thân thổ dốc, hơi thở nặng nhọc đáng thương, mấy ngày qua, cô càng ngày càng hiểu rõ sự tà ác của anh ta, càng ngày càng biết anh ta có bao nhiêu nguy hiểm thâm trầm.

Những tiếng mút mát liếm lộng đầy ẩm ướt cứ vang lên bên tai, như là trêu ngươi bản thân cô vậy, những yêu thương say đắm, nay khác nào những hành hình của thần chết.

Ngón tay đưa lên đôi môi run rẩy, cường liệt cạy ra hàm răng đang cắn chặt, buộc nó phải mở cửa, rồi nhanh chóng tiến vào nghịch phá trêu chọc, càng thích thú khi nước miếng cùng ẩm áp đang bao quanh ngón tay, lưỡi đồng thời mút mạnh một lực, mật ngọt theo đó tràn ra, dính đầy chiếc lưỡi đang chờ mong mĩ vị.

Hạ Lâm Phong ranh mãnh liếm lấy tất cả của cô, tà ác trước mặt cô mà vươn lưỡi liếm nước bọt trên ngón tay mình, trộn lẫn với mật ngọt đang trong miệng mình, khoe môi, còn rớt xuống những giọt óng ánh chưa kịp nuốt xuống.

Lâm Thư Tuyết không kìm được mà tim đập mạnh, toàn thân run rẩy, mắt mơ màng hoảng hốt xen lẫn xấu hổ tận cùng, bị anh ta cường liệt giữ đầu, hứng chịu cảnh sắc tà ác vô hạn, tay còn không tha mà khảy nhẹ, vuốt ve vùng đất vẫn còn đang rỉ nước, rõ ràng là đang làm cô phải nhục nhã.

Hạ Lâm Phong hơi thở nặng nhọc, đôi mắt tối đen càng mờ sương hơn nữa, hít vào những ngụm khí nóng, từng tế bào đang gào thét, nơi cương cứng phát ra ham muốn tột độ, tiến lại gần cô, mắt hẳn lên tia đen vẩn đục, một tay cầm lấy cổ cô, tay kia giữ lấy phân thân to lớn ra lệnh.

“Liếm nó đi”

.....

20. Chương 20: Mê Hoặc Yêu Mị

Lâm Thư Tuyết mắt mơ màng chuyển biến dữ dội, đôi mắt đang mở to hết cỡ nhìn người đàn ông quỳ trước mặt mình cùng cự vật to lớn tấn ra khí mê và nhỏ giọt kích thích, hoảng sợ, cô vô thức lùi lại phía sau, môi khô khốc nuốt ngụm khí khan.

Hạ Lâm Phong như biết trước hành động của cô, tay giữ cầm càng chặt hơn nữa, từ từ đưa ham muốn tiến lại gần đôi môi mềm mại ẩm ướt của cô, anh ta muốn khoang miệng ẩm áp ẩm ướt của cô bao lấy anh ta, xoa dịu lửa nóng đầy hoang dã đang trường đau này.

Đến khi cự vật đối diện đôi môi run rẩy, hai làn da hoàn toàn đối lập nhau, một thơm mát, một nóng rực đầy nam tính, Hạ Lâm Phong tà ác nhìn gương mặt tái xanh của Lâm Thư Tuyết, cố tình để đầu nhọn chạm lấy làn môi run run.

Lâm Thư Tuyết hít vào ngụm khí lạnh, nhưng chỉ toàn là hương dã tính của anh ta, nồng đậm nam tính cùng ham muốn hoang dại, tim đập loạn nhịp sợ hãi nhìn thứ đó đang đẩy nhẹ trêu chọc làn môi mình, cảm nhận nó nóng như lửa làm da cô phải bốc cháy.

Hạ Lâm Phong hít sâu đột ngột tiến vào, lập tức khí lạnh hoàn toàn biến mất, chỉ còn khoang miệng nóng ẩm ẩm ướt, dễ chịu ôm lấy cự vật của anh ta, hờn nhẹ thoải mái, hông cũng tự giác thúc vào sâu hơn nữa, muốn được nhiều hơn nữa.

Lâm Thư Tuyết lần đầu chịu cảnh này, hoàn toàn không biết làm thế nào, người trở như đá, miệng mở to hơn, chỉ biết trong miệng mình, có gì đó đang cựa quậy qua lại, làm cô không thể thở được nữa.

Vật nam tính như được sưởi mát, càng điên cuồng mà tiến vào sâu hơn, cái lưỡi đặt dưới càng mát lạnh, tiết ra nguồn nước thơm mát ngọt ngào, anh ta thúc vào, tìm kiếm cái lưỡi thơm tho mềm mại trơn mát để trượt ghẹo.

Lâm Thư Tuyết sau khi hoàn hồn thì mặt đỏ tía tai, lưỡi bị đè nặng vô tình chuyển động cho đỡ tê dại, cô không ngờ rằng, chính hành động này, lại khiến dã thú thức tỉnh, điên cuồng hơn nữa.

“Ngoan, mút nó đi”

Lâm Thư Tuyết nghe tiếng thở dốc dục dỗ của anh ta, lưỡi chần chừ liếm nhẹ một cái, nhận thấy anh ta run lên thở dốc, cảm giác muốn làm chủ dâng lên, mạnh dạn hơn lướt qua làn da nóng rực, mút nhẹ mà trượt trượt, đến khi anh ta như chìm trong say mê thì...

“A...”

Hạ Lâm Phong rõ ràng là đang chìm trong mê luyến ngây ngô của cô, thì không ngờ khi sắp lên đến đỉnh, một hành động không ngờ tới lại xảy ra, phân thân nóng rực đầy gân xanh buộc phải rời khoang miệng ẩm ướt, hiện rõ là dấu răng cắn trên phân thân đang ngẩng cao đầu.

Lâm Thư Tuyết kiêu ngạo nhìn lại ánh mắt đầy lửa cháy của anh ta, lưỡi theo bản năng đưa ra liếm môi nóng rực, nào ngờ, hình ảnh dâm mỹ này lại đổ thêm dầu vào lửa.

Hạ Lâm Phong nhìn cô không mảnh vải, da thịt ửng hồng đầy dấu hôn ngân, hơi thở không ổn định làm bộ ngừng dục mà nhấp nhô theo nhịp thở, nhất là gương mặt mê luyến cùng giọt nước bên khóe môi, găm lên, anh ta kéo cô xuống giường đầy giận dữ lên tiếng.

“Giám cản tôi, để xem tôi “cản” lại cô như thế nào”

Lâm Thư Tuyết hoảng hốt muốn kêu lên, nhưng môi nhanh chóng bị chặn lại, chỉ còn tiếng thở dốc trầm đục khi dương vật tiến vào, nóng rực và mạnh mẽ hơn trước, nó như là đang trả thù cô vậy.

Hạ Lâm Phong từng chuyển động một, càng lúc càng nhanh hơn trước, điên cuồng che lấp lí trí, dục vọng chiếm lấy tất cả, anh ta như điên dại mà tiến vào rút ra, liên tục không ổn định, tà ác mà dơ dôi chân của cô gác lên vai mình, tiến vào mạnh hơn, sâu hơn nữa.

Lâm Thư Tuyết rên rỉ nức nở chịu đựng, phía dưới đang bị chiếm lấy, cường đoạt đầy dã tính, cảm thấy nơi đó tê dại, nóng rực, chặt kít và ẩm ướt, tay nắm chặt ga giường, nước mắt tủi nhục lặng lẽ rơi xuống.

Hạ Lâm Phong lật người cô lại, bắt cô chống tay lên thành giường, tiến vào từ phía sau cô, cảm nhận có được nhiều hơn nữa, không ngần ngại thúc mạnh, tiến sâu, xoay hông, chuyển động điên loạn như ngựa đứt dây cương đang phi trên thảo nguyên bao la rộng lớn.

Hai tay cũng bao lấy hai bờ ngực mà nắm chặt, nhào nặn, chơi đùa, kẹp lấy, vuốt nhẹ, dùng đủ mọi thủ đoạn để làm người con gái trong lòng phải bật khóc nức nở, hông cũng không dừng mà vẫn tiếp tục luật động liên hồi.

Lâm Thư Tuyết mồ hôi thấm đẫm toàn thân, người rệu rã buông lỏng khụy xuống, hai chân run run vô lực không sức sống, hai tay mỏi đến rã rời, toàn thân như bị hút hết hơi thở.

Nhưng tất cả vẫn chưa ngừng lại, người đàn ông như vẫn chưa thỏa mãn với khát khao điên cuồng, hai tay ôm lấy eo cô, bắt cô ngồi trong lòng mình, để cự vật không có mỡ đầu mà ngay tức khắc tiến vào sâu hơn.

Lâm Thư Tuyết kêu lên một tiếng, mắt mờ sương muốn nhắm nghiền lại, nhưng vẫn phải chịu đựng mà nhấp nhô theo luật động của anh ta, đến khi hoàn toàn không kìm được, đôi mắt mệt mỏi nhắm nghiền lại, mặc kệ người đàn ông đang điên cuồng phía trên mình.

Hạ Lâm Phong đến khi thỏa mãn đã là xế chiều, 3 tiếng đồng hồ điên cuồng hoan ái, làm chính anh ta cũng cảm thấy mệt mỏi mà ngã xuống cùng cô, tìm lại hơi thở, không biết suy nghĩ gì, mà mắt tối đen tình dục biến mất, chỉ còn lại giá rét dâng trào.

Đứng lên, lấy cái khăn che đi thân hình mê người, không che đầy gì cả, anh ta bước vào nhà tắm bên cạnh, lộ ra da thịt bị bầm tím do vết cào đem lại, hơi thở đục ngầu chỉ còn lại lạnh băng.

Người thư ký bước vào, nhìn gương mặt tối đen của anh ta, cô run rẩy để tập hồ sơ lên bàn, nhanh chóng lui ra khỏi căn phòng hắc ám này, trước khi đi, mắt không quên liếc nhìn một lượt quanh căn phòng, như là tìm tòi một cái gì đó.

Năm giờ chiều, Hạ Lâm Phong dứt ra khỏi suy nghĩ của mình, tiến lại phía chiếc giường đang lặng im kia, đưa tay lên ôm cô vào lòng, sau đó lại lặng lẽ bước ra khỏi cánh cửa.

Bước chân trầm ổn tiến về thang máy riêng, bỏ lại sau lưng lời bàn tán và ánh mắt tò mò nghi vấn ganh tị, nhận thấy người trong lòng đang nhúu mi tỉnh giấc, anh ta không hài lòng quay lại nhìn đám người, mắt lướt qua từng người một như dao nhọn, lập tức không khí trở lại ban đầu không tiếng động.

Đến khi bước vào trong thang máy, có lẽ do tiếng ồn ào vừa nãy đã làm Lâm Thư Tuyết nhúu mày một hồi tỉnh giấc, nhận ra mình đang nằm trong lòng anh ta, cô chán ghét muốn đứng dậy, nhưng bàn tay đang ôm mình càng chặt hơn, như khóa sắt khóa chặt cô vậy.

Lâm Thư Tuyết tức giận thở dốc, mắt kính thường không nhìn anh ta nữa, nào ngờ bị anh ta đặt xuống, buộc phải dựa vào đá ba tư lạnh lẽo, da thịt nóng chắc đề xát người cô, cổ tình trêu chọc châm biếm.

Khăn lụa mềm mại ôm sát thân người, nhưng vì hành động vừa nãy quá mạnh, nên đã bung ra mất nửa bên, lấp ló ẩn hiện da thịt đầy dụ hoặc.

Hạ Lâm Phong nhấn thời gian chậm lại trên bảng điều khiển, vật nam tính nóng rực chà xát hoa tâm của cô, trải xuống đôi môi chín mọng những nụ hôn cuồng nhiệt, tay đồng thời luồn vào da thịt bên dưới lụa mỏng, tham lam vuốt ve khắp nơi.

Lâm Thư Tuyết hai tay đâm vào tấm lưng của anh ta, nhưng cứ như là đâm vào bức tường đá vậy, bị anh ta kiêu khích phía ướn át, chân run run không vững mà khụy xuống, môi mọng nước thở dốc trốn chạy, đừng nói anh ta muốn làm ở trong này chứ, thật là biến thái.

Hạ Lâm Phong để tấm lụa rơi xuống sàn, theo đó cũng hạ Lâm Thư Tuyết xuống tựa vào sàn đá lạnh, miệng vẫn tiếp tục tham lam cắn mút, tay cố ý trêu chọc nơi ẩm ướt đang tiết ra mật hoa.

Đến khi rút ngón tay ra, thì nó đã bao đầy mật dịch, nụ cười tà ác khéo dài trên đôi môi đỏ mọng, anh ta cố tình xoa nó lên hai nụ hoa đang dựng đứng, nhìn nó óng ánh lấp lánh, cổ họng khô khốc cúi xuống, điên cuồng chiếm lấy mà tàn phá.

Lâm Thư Tuyết mắt mơ màng nức nở, khoang miệng anh ta như muốn cắn đứt nụ hoa nhỏ nhắn ta của cô, còn trêu đùa nơi bí mật kia nữa, nước mắt tủi hận đau đớn lăn dài, môi run run nức nở nghẹn ngào.

Hạ Lâm Phong nâng chân thon ra, nhìn thấy mật hoa đang tiết mật, anh ta cúi thấp, thúc mạnh vào, không kìm được mà hút vào ngậm khí lạnh, tại sao nơi này của cô luôn chặt khít như lúc đầu, luôn cuốn lấy anh ta, muốn anh ta chiếm đoạt như vậy.

Lâm Thư Tuyết đầu dựa vào đá lạnh, mặc dù là thang máy đặc chế, nhưng cô vẫn cảm nhận được sự di chuyển lên xuống của nó, lại còn những chuyển động nhanh đến chóng mặt của người đối diện, làm cô thấy bất an trong mơ hồ.

Hạ Lâm Phong mắt càng ngày càng đục ngầu, cũng như thời gian 1 tiếng đang từ từ rút ngắn, đến khi chỉ còn 5 phút nữa, luật động điên cuồng như ngựa phi, nụ hôn mạnh mẽ tham lam đến cực hạn và những cái cắn mút như báo hiệu cho sự chấm dứt, cũng chính vào lúc này, Lâm Thư Tuyết lại không chịu được nữa mà ngắt lịm đi, mê man trong biển cả dục vọng.

Cánh cửa thang máy mở ra, người đàn ông gương mặt vẫn còn sót lại nét dụ tình quyến rũ bước ra, trên tay anh ta ôm lấy cô gái được che bằng dải lụa, ẩn dấu dưới đó là dung nhan đầy người tò mò, bước chân trầm ổn tiến về cánh cửa, rồi huyền bí bước lên chiếc xe đang chờ sẵn, tựa như là vua của tất cả muôn loài.

...

Một buổi trưa nắng nóng, cánh cửa phòng luôn đóng lại chợt mở ra, Lâm Thư Tuyết không biết thiếp đi từ khi nào, chỉ thấy gương mặt chất đầy những mệt mỏi muộn phiền, đôi mắt đang nhắm lại vẫn còn ẩn chứa những giọt nước mắt đã cạn khô cùng đôi môi sưng đỏ hé mở.

Tiếng mở cửa làm cô tỉnh giấc, vô thức ngoảnh mặt nhìn nơi phát ra tiếng động, gương mặt rõ ràng là đang ngạc nhiên hết cỡ, vì người vừa mới bước vào, không ai khác, chính là Vivian.

Vivian ung dung tiến đến gần Lâm Thư Tuyết, mắt sắc nhọn nhìn chăm chăm người con gái không mảnh vải trước mắt, chỉ cần nhìn như thế này, cô cũng biết đã xảy ra chuyện gì, cảm thấy ghen tị, căm thù, chán ghét người con gái này, cứ tưởng Hạ Lâm Phong khi biết sự thật sẽ đuổi cô ta đi, nào ngờ, còn nhốt cô ta lại nữa, thật sự không thể nào hiểu nổi.

Lâm Thư Tuyết ngồi lên, gương mặt không khỏi khó chịu nhìn Vivian, cô ta làm sao vào đây được, cô ta đến đây làm gì, là để nhục mạ cô sao, chỉ sợ làm cô ta thất vọng rồi, Lâm Thư Tuyết cô, cho dù có làm sao đi nữa, cũng không thể để ai khinh thường mình, nhất là loại người như Vivian.

Giọng nói châm chọc của Vivian vang lên, không khác nào đã đánh tan không khí im lặng đang diễn ra, có thể tưởng tượng cô ta đang tức giận và vui thích như thế nào khi nhìn người khác gặp họa như vậy.

“Lâm Thư Tuyết, cảm thấy thế nào?”

Lâm Thư Tuyết không trả lời lại, gương mặt rõ ràng là xem thường cùng không để ý đến lời nói vừa rồi, Vivian, cô ta không xứng để nói chuyện với cô, đúng là loại người ngu dốt.

Nhìn Lâm Thư Tuyết phớt lờ lời nói của mình, cơn tức giận càng tăng thêm, cắn môi, bước chân hùng hổ tiến về hướng cô ta, tay muốn dơ lên, nhưng lại bị giữ lại.

“Vivian, đừng làm tôi tức giận, sẽ chẳng hay ho gì cho cô đâu”

“Cô...”

Lâm Thư Tuyết buông mạnh tay Vivian xuống, đứng lên, bước chân không ngần ngại hướng về phía cánh cửa, nhưng chưa đi được bao lâu, thì tiếng gọi đằng sau đã kéo cô lại.

“Cô nghĩ cô sẽ dễ dàng trốn thoát khỏi đây sao, nếu không có tôi, cô đừng mong rời xa nơi này”

Lâm Thư Tuyết nhíu mày, quay đầu lại, trong mắt rõ ràng là không hài lòng, một lúc sau mới hiểu được lời cô ta nói, môi ẩn chứa ý cười mỉa mai, nhìn thẳng mắt của cô ta, cô tự tin lên tiếng.

“Không phải cô là người muốn tôi rời đi nhất sao”

“Cô...”

Vivian thấy Lâm Thư Tuyết nói tổng ra, hừ nhẹ, bước lại gần cô hơn, đôi mắt hằn lên sự tức giận, rõ ràng là đang nhân nhượng biết bao nhiêu, trong đôi mắt, cũng ẩn dấu những tia sáng kì lạ.

“Hừ, cô biết vậy là tốt, tốt nhất hãy biến mất khỏi mắt tôi vĩnh viễn đi”

Cuối cùng, Lâm Thư Tuyết bước đi cùng Vivian ra gara xe, an phận nằm trong cốp xe của cô ta, và cứ thế, bánh xe từ từ chuyển động, từ từ rời xa niềm hạnh phúc tưởng như sẽ vĩnh viễn tồn tại.

Nằm thu lại nơi chật chội, nước mắt tuôn rơi trên gương mặt tuyết mịn xanh xao, hai tai muốn ôm lấy toàn thân lạnh lẽo, để xoa dịu đi những đau đớn đang hiện diện, nhưng chẳng hiểu vì sao, lại càng cảm thấy đau nhiều hơn, lạnh lẽo nhiều thêm, và gương mặt của anh ta, lại càng rõ nét hơn bao giờ hết.

Tiếng bánh xe kít lại, lời tra hỏi của bảo vệ, tiếng đối thoại thì thầm nhỏ nhẹ bên ngoài kia, như không hề ảnh hưởng đến cô một chút nào, bây giờ, nước mắt đã che mắt bầu trời, đau thương đã nhuộm đậm con tim, tất cả, đã biến mất hoàn toàn.

Hạ Lâm Phong quan xe vào, thì lại thấy một chiếc xe rẽ ra, nhíu mày nhìn theo, chiếc xe hoàn toàn không ẩn tượng, anh ta bỏ qua chiếc xe ấy, và tiến thẳng vào cánh cổng, phía sau, có cảm giác như đang đánh mất thứ gì, tim nghẹn lại, đau đớn lạ lẫm.

Lâm Thư Tuyết đến lúc tưởng như chiếc xe sẽ không bao giờ dừng lại, thì nó lại dừng lại, trải qua gần tiếng đồng hồ di chuyển, cuối cùng cũng dừng lại như lúc đầu.

Cốp xe thô bạo mở ra, ánh nắng chiếu vào đột ngột làm người ở trong bóng tối vì không thích ứng được mà đưa tay lên che mắt, đến khi mở mắt ra, thì người ngồi trong xe mới sững lại ngạc nhiên.

Trước mắt cô là những gương mặt của đám đàn ông, ánh mắt đang nhìn cô đầy thèm thuồng tục tĩu, da thịt không kìm được mà nổi lên lạnh lẽo, chỉ cần nhìn như vậy, cũng cũng biết sẽ có chuyện gì xảy ra, Vivian cô ta...

Vivian cười tươi bước xuống xe, nhìn gương mặt đang hoảng sợ của Lâm Thư Tuyết, rất thích ý, rất vui vẻ, rất sáng khoái mà bước lại gần cô ta, lời lẽ cay độc phát ra, mắt hằn lên sự tức giận.

“Lâm Thư Tuyết, trước khi đi, tôi sẽ tặng cô món quà này, cũng là món quà cô cuối cùng cô để lại cho anh ấy, thật không biết khi anh ấy nhìn thấy món quà này sẽ có biểu hiện như thế nào, thật chờ mong”

Lâm Thư Tuyết nhú mày nhìn đám đàn ông lực lưỡng, trong lúc hoảng sợ nhất, lại chính là lúc cô mạnh mẽ và tỉnh táo nhất, Vivian thật thâm hiểm, loại tính kế này là thứ cô ghét nhất từ trước đến nay, nếu chỉ là mười người, thì cô còn giám chắc phần tanh tag, nhưng lại là mười lăm người, mà cô lại mới bị Hạ Lâm Phong cướp đoạt mấy tiếng, chỉ sợ...

Không để Lâm Thư Tuyết nghĩ ngợi, một người đàn ông trong số đó đã lôi cô xuống, lời dâm tà phát ra, theo sau đó là những tiếng cười sở khanh chán ghét.

“Cô em, xuống đây, đại gia sẽ chăm sóc em tận tình, chu choa, ăn mặc gọi cảm như vậy, là muốn quyến rũ đại gia sao, ha ha ha, ta rất thích”

Lâm Thư Tuyết đứng lên, mắt liếc qua nhà kho cũ, nhìn thấy bên kia có những thanh gỗ và sắc rì, nếu có nó, tỉ lệ tanh tag sẽ cao hơn, nhưng liệu có kịp không, bọn họ rải rác quá gần.

Vivian lên tiếng mở đầu, người đàn ông lẽ ra sẽ đưa camera cho cô ta lại vật cô ta xuống, người khác cầm camera quay chính diện cô ta, tiếng cười vang lên cùng với lời nói lật giọng trắng trợn.

“Xem ra là con nhà giàu, dạng tiểu thư này ta chưa được thưởng thức, cùng lắm chơi hai đứa một lúc, cướp tiền và xe bỏ chạy là được rồi”

“Ý kiến hay, nhanh lên, tao không chịu được rồi”

Vivian bị xé rách quần áo, tiếng hét thất thanh và tiếng khóc nức nở không làm dừng hành động dâm tà kia lại, mà lại càng làm họ càng nổi điên hơn, ánh mắt lộ rõ vẫn đục hơn bao giờ hết.

“A...các người làm gì đấy, lũ khốn, bỏ bàn tay dơ bẩn đó ra, không...hu...hu...hu...”

Đến khi chiếc váy bó sát bị xé rách, đường cong mê người hiện ra, da thịt trắng bóc mềm mại, đôi gò ngực nhô cao đầy đà cùng chiếc quần lót ren chữ T kiêu gợi lộ rõ, đám đàn ông mắt đỏ đậm nuốt khan nước bọt, có người định lực yếu mà chảy cả nước dãi, một gã anh cả tiến lên, vừa bước vào vừa cởi khóa quần, liếm liếm môi, giọng nói không ổn định lên tiếng.

“Mẹ kiếp, đẹp quá, tao không chịu được rồi, cùng lắm là chơi nó cùng mày”

“Tốt, đến đây đi, mày trước tao sau, làm nó sướng đến chết đi sống lại”

Mấy người đàn em nuốt nước miếng nhìn hai đại ca của mình, rõ ràng là đang thèm thuồng mĩ vị trước mắt, nhất là đứa đang quay phim, toàn thân run rẩy cùng phân thân đang phùng lên ở đáy quần, rõ ràng là không chịu được cảnh dâm mĩ trước mắt, ngay lúc này, có một gã trong đó đột nhiên chuyển tầm nhìn sang Lâm Thư Tuyết đang bị hai người giữ chặt, mắt sáng lên, giọng vui mừng lên tiếng.

“Ha ha ha, cô em, yên tâm, em sẽ không cô đơn đâu”

Lâm Thư Tuyết mắt lạnh nhìn đám người, động tác nhanh nhẹn thoát khỏi hai tên giam giữ, nhanh chóng tiến về chỗ đựng dụng cụ, chỉ cần có thanh gỗ kia, cô nhất định sẽ thắng bọn chúng.

Nhưng hiện thực lại không như vậy, khoảng cách đích đến chỉ còn là hai bước chân thì tóc cô bị kéo lại, mười gã đàn ông lập tức bao quanh lấy cô, mãi lo trả đòn bọn chúng, thì thanh gỗ đập mạnh từ phía sau khiến cô ngã quỵ, vết thương nhanh chóng làm mất cô mờ ảo, nhúc nhích đến bóng râm.

Lũ đàn ông nhanh chóng xé rách chiếc áo của cô, lộ ra lấp ló ẩn hiện là da thịt mềm mại trắng hồng và đường cong mê người, lại còn có những dấu hôn ngân kích tình, rõ ràng là một con yêu tinh mê hoặc lòng người nhất thế gian.

Có thể nghe thấy tiếng nuốt nước bọt hay hít thở mạnh, mấy tên không kìm được mà chảy nước dãi liên tục, có người lấy lại được tinh thần đầu tiên, đột nhiên xông vào, đưa bàn tay dơ bẩn đen xạm đối lập với nước da trắng hồng, như hổ đói muốn vồ lấy con mồi, thì tiếng gầm gừ vang lên.

“Đại ca mày chưa thưởng thức, mà bọn mày dám dùng trước sao?”

Bàn tay chuẩn bị chạm vào chợt dừng lại, mặt thống khổ vì chịu đựng quay lại, muốn mở lời lên tiếng công bằng, thì lời phát ngôn và hành động vừa dứt ra khỏi cô gái của tên đại ca thứ hai làm bọn chúng tạm hài lòng.

“Bọn mày chơi đã con này đi, để hai bọn tao xử lý trước đã”

“Dạ”

Lâm Thư Tuyết tay chuẩn bị hành động chợt dừng lại theo bước quay người của tên đàn em, nhìn phía Vivian, đã là một mảnh hỗn độn, da thịt nõn nà trắng trẻo đầy dấu cắn mút xanh tím ửng hồng, tóc tai rối xù, cả người hiện lên nước bọt của hai gã để lại, nhất là bộ ngực bị tàn phá và nơi tư mật chảy đầy máu, dường như là không chịu đựng được nữa nên không biết đã ngắt từ bao giờ.

Bây giờ mười người tranh nhau nhào vào, đủ nơi bị chà đạp lại tiếp tục phải chịu đựng, nhìn gương mặt thêm thường dân của bọn chúng, cô kinh tởm muốn ói, không ngờ, miệng đắng ngắt muốn nôn ra, không kìm được mà nôn khan liên tục.

Hai gã cười hề tiện tiến về phía cô chợt nhíu mày, như là bị mất hứng, anh ta hằn học quát lên, kêu bọn đàn em mang nước đến, đổ hết lên người cô như để rửa sạch thứ bẩn thỉu.

Lâm Thư Tuyết không hiểu vì sao bụng lại đau dữ dội, không thể nào phản kháng ngoài bị bọn chúng lôi đi chỗ khác, bụng cô, cảm thấy thật đau, đau quá, có gì đó đang quặn thắt, cắt ngang bụng mình, làm cô chỉ muốn chết đi, mất mơ màng càng ngày càng tối lại, bên tai là tiếng cười dâm tà từ từ tắt hết, và bóng tối, đã che mất tất cả.

Cảm thấy mệt mỏi, muốn được dừng lại, nghỉ ngơi, đã quá đủ rồi, rất muốn buông xuôi, có lẽ, chết đi, sẽ không còn cảm thấy đau đớn như vậy nữa...

Hai gã đàn ông đang chuẩn bị tiếp tục thưởng thức, bốn bàn tay đang muốn cởi hết miếng vải che ra, thì tiếng gầm đầy giận dữ vang lên, kèm theo đó là bóng người như cơn lốc tiến vào.

“Buông cô ấy ra”

...

21. Chương 21: Suy Sụp

Ngày hôm nay, một ngày mới đã bắt đầu ló rạng, không có tiếng cười đùa vội vã hay dòng người qua lại tấp nập, hiện tại, không gian trong một căn nhà kho đã trở nên vắng lặng, đậm màu dơ bẩn.

Trong không khí tưởng như tĩnh khôi đã nhuốm đậm mùi dục vọng, và dường như đâu đó, những ô uế bẩn thỉu nhất thế gian đang hiện hữu một cách chân thật hơn bao giờ hết, quần áo bị xé rách, tinh dịch bắn tràn trề và quang cảnh dâm mỹ vẫn hiện ra một cách tàn nhẫn, nhưng nổi bật nhất trong đây. Là hình ảnh cô gái nhỏ nhắn ta đã ngắt lịm đi kia, trên gương mặt tái xanh, đôi mắt nhắm nghiền tựa như đang mệt

mỗi lần, toàn thân chỉ được che đi bằng bộ váy trắng nhẹ, gọi lên cho người nhìn một cái gì đó tang thương đến yếu đuối.

Người đàn ông vừa mới xuất hiện, một thân khí chất sang trọng và nam tính đầy lôi cuốn, không thể phủ định, sự xuất hiện của anh ta đã cứu sống cô gái kia một mạng, anh ta chính là vị cứu tinh hộ mệnh của cô ấy.

Đám người nhìn người đàn ông, chỉ thấy anh ta lao vào như điên dại, đôi mắt nhìn cô gái đã ngất lịm đi chất chứa đầy khủng hoảng, dường như là có gì đó đang nghẹn lại bên cổ họng, làm tiếng gọi phát ra như run rẩy nghẹn ngào.

“Tuyết, Tuyết”

Đôi tay run run ôm lấy người con gái bé nhỏ vào lòng, tiếng gọi tên chất chứa một điều gì đó hoang mang tận đáy lòng, đôi mắt tràn ngập đau lòng ánh lên ngọn lửa yêu thương vô hạn.

Tất cả tưởng chừng như đã dừng lại, đám người vẫn trở mắt nhìn, gã đàn ông vẫn ôm cô, và cô gái đã ngất đi kia thì vẫn ngất đi trong vòng tay anh ta.

Nhưng nào ngờ, một người đàn ông vừa mới chạy vào, toàn thân một màu đen u tối phát ra khí lạnh âm hàn, ngay lập tức đã bao trùm khắp nơi, anh ta như một thần chết được ánh nắng bao quanh, đến khi nhìn thấy người con gái đang nằm trong lòng người khác, mắt đen mở to đỏ ngầu, chân nhanh chóng chạy lại phía cô và tiếng hét thất thanh vút cao đầy nhói đau.

“Thư Tuyết”

Đưa tay ôm lấy cô vào lòng, nhìn gương mặt đau đớn xanh xao đã ngất đi, cảm nhận hơi thở cô dường như đang mong manh lắm, làm trái tim trong lồng ngực nhói đau vô cùng, nghệt thở biết bao nhiêu.

Đôi mắt vô tình nhìn xuống phía dưới, như là để kiểm tra xem cô còn chịu thương tổn chỗ nào khác nữa không, nào ngờ, dòng máu chảy dài đỏ au nổi bật trên nước da trắng tinh xảo đã nhuộm đậm chiếc váy trắng mềm làm anh ta như điên người.

Bấp dùi thon dài đang chảy xuống những giọt máu đỏ, như là nhát đao đang đâm vào tim anh ta, từng giọt máu rớt xuống đất, cũng như từng mũi dao đang đâm vào tận cùng anh ta vậy.

Hơi thở như ngừng lại, nước mắt muốn chảy ra, đau đớn như nhấn chìm anh ta trong sợ hãi, làm toàn thân không kìm được mà lung lay như sắp đổ vỡ, hít vào khí lạnh, ánh mắt đau thương hẳn nên lo lắng, bước chân chạy đi, nhanh như là phía sau có vực thẳm đang truy đuổi.

Người đàn ông còn đang ôm cô trong lòng lại bị anh ta ta đột nhiên giành lấy, ngạc nhiên xen lẫn nghi vấn, làm người đàn ông kia chỉ trở mắt ra nhìn anh ta cướp đi, đến khi lấy lại tinh thần, thì đã thấy bóng lưng kia khuất xa, không biết làm gì hơn là đuổi theo phía sau, bên tai, chỉ nghe thấy lời ra lệnh còn sót lại của anh ta, như là tiếng phán xét cuối cùng của sự sống còn.

“Giết”

...

Người đàn ông từ nãy đến giờ vẫn ngạc nhiên nhìn người đột ngột xuất hiện kia, nhìn anh ta vội vàng leo lên trực thăng và hoang mang ôm cô lao như gió vào phòng bệnh, nhìn rõ trong mắt anh ta là đau đớn và sợ hãi, đây, rõ ràng là sự lo lắng, một sự lo lắng không phải với ai cũng có.

Nhớ lại tiếng khóc nghẹn ngào run rẩy qua điện thoại, nhớ lại lời kêu cứu đầy yếu ớt của cô, anh ta mặc dù không biết đã có chuyện gì xảy ra, nhưng lúc này, chỉ muốn đắm vào gương mặt người bên cạnh kia một phát.

Tuyết sẽ không bao giờ khóc, nếu nỗi đau ấy không quá lớn, sẽ không bao giờ tuyệt vọng, nếu tang thương ấy không quá nhiều, rõ ràng, cô đã phải chịu thương tổn rất nhiều, nên mới sợ hãi như vậy.

Người đàn ông vừa mới xuất hiện, đôi mắt vẫn hiện lên những tia lo lắng cùng đau lòng, nhưng thêm vào đó, là lạnh lùng cùng những suy nghĩ đầy hờn ghen.

Người kia là ai, tại sao lại ôm cô, tại sao lại dùng ánh mắt ấy nhìn cô, tại sao trong lòng anh ta, cô lại yên tâm mà ngất đi, tại sao anh ta lại tới chậm hơn, lại chỉ biết trơ mắt nhìn cô như vậy.

Trong giây phút này, anh ta cảm thấy mình thật vô tích sự, thật hèn nhát và thật ích kỷ biết bao nhiêu, khi cô còn đang ở trong căn phòng kia, thì anh ta lại hờn ghen đến như vậy, cảm thấy như là, cô đang cười trên nỗi đau của anh ta vậy.

Hai người đàn ông với hai suy nghĩ riêng vẫn cứ im lặng như vậy mà chìm vào trong thế giới của riêng mình, đến khi có tiếng báo hiệu cửa phòng vang lên, và người y tá xuất hiện, thì cả hai mới giật mình đứng lên.

“Mời anh Lâm Thiên Bảo vào”

Hai người đều đứng lên bước lại phía cô y tá, nhưng cuối cùng, cũng chỉ có 1 người được lựa chọn, Lâm Thiên Bảo bước vào theo y tá, bỏ lại sau lưng, là bức tượng trơ như đá.

Lâm Thiên Bảo, anh ta là Lâm Thiên Bảo...

...

Người đàn ông ngồi ngoài không ai khác chính là Hạ Lâm Phong, nãy giờ đứng bên ngoài, anh ta chỉ muốn đẩy ngay cánh cửa kia ra mà xông vào, sự chịu đựng lúc này không khác nào là một cực hình, anh ta muốn nhìn thấy cô, ngay lúc này.

Đến khi tưởng như sẽ không thể nào chịu đựng được nữa, thì cánh cửa kia đã mở ra, chiếc giường bệnh được đẩy nhanh đi, còn có Lâm Thiên Bảo chạy theo bên cạnh, anh ta bàng hoàng nhìn Lâm Thư Tuyết đang ngất lịm đi, trái tim đập loạn nhịp như đã ngừng đập, bám lấy thanh sắt của giường, hai tay nắm chặt như hằn lên gân cốt, miệng run rẩy nhìn người yêu trong lòng mà gọi tên.

“Thư Tuyết, hãy tỉnh lại, anh còn rất nhiều chuyện muốn nói với em, hãy tỉnh lại đi”

Muốn nói thêm điều gì đó, nhưng bóng cô đã khuất ngoài cánh cửa phòng phẫu thuật, từ nãy giờ anh ta như một người vô hồn, vô hồn chờ, vô hồn đợi, vô hồn không biết có chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ thấy Lâm Thiên Bảo túm lấy cổ áo Hạ Lâm Phong, nhanh chóng dấn xuống một dấn mạnh lên mặt anh ta, từng lời từng chữ, như đang đâm vào nỗi đau và sự sợ hãi nhất của Hạ Lâm Phong.

“Hạ Lâm Phong, anh xem anh đã làm gì với chị tôi, anh vốn biết chị tôi thân thể yếu đuối, vốn biết chị ấy có di chứng do phẫu thuật để lại, vậy mà nhìn xem, anh đã làm gì chị tôi thể này, nếu chị tôi có gì xảy ra, tôi sẽ không tha cho anh đâu.”

Hạ Lâm Phong không bận tâm khoe môi đang chảy ra tia máu, không bận tâm đến đau đớn vừa phải hứng chịu, bên tai, chỉ còn nghe thấy tiếng nói vừa rồi, hoang mang lo sợ như nhấn chìm anh ta xuống biển cả bấp bênh, Thư Tuyết...

Không khí giữa hai người tiếp tục im lặng như lúc đầu, đến khi tiếng chuông báo hiệu được vang lên, và ngay lúc này, một y tá hỏi tên, nhưng không thấy ai nhận, cuối cùng, chiếc xe được đẩy đi, lao nhanh về phía thang máy kia mà không ngừng lại.

“Ở đây có người nhà bệnh nhân Lâm Thư Tiết không?”

Vì lý do người nằm trên xe ấy đã bị che kín, vì lý do cái tên ấy không phải là cái tên mình muốn tìm, nên Hạ Lâm Phong vẫn không để ý gì nhiều, chỉ lơ đãng nhìn theo mười giây rồi sau đó quay về hướng cánh cửa kia, nhưng dù chỉ là mười giây lơ đãng, nhưng cũng đủ để lại một đời hối hận trong lòng anh ta.

Hạ Lâm Phong vẫn chìm vào suy nghĩ mà không quan tâm đến bất cứ một ai, cho dù là Lâm Thiên Bảo nghe điện thoại và vội vàng bước đi, thì anh ta cũng không để ý nhiều, đến khi giật mình nhìn bác sĩ cùng y tá đẩy ra 1 chiếc xe đẩy khác, thì anh ta mới nhanh chóng hỏi.

“Bác sĩ, Lâm Thư Tuyết vẫn chưa xong sao?”

Vị bác sĩ nhìn Hạ Lâm Phong, ánh mắt hiện lên ngạc nhiên khi nhìn anh ta, sau đó mới từ từ giải thích cho anh ta nghe, không khác nào là đang tát một cái tát vô hình vào mặt anh ta vậy.

“Anh là người nhà bệnh nhân sao, xe đẩy vừa này là Lâm Thư Tuyết, nhưng vì âm tiết quá giống nhau, nên y tá đọc nhầm là Thư Tiết, và chúng tôi đã báo lại ngay cho người nhà biết rồi”

“VẬY CÔ ẤY...”

Bác sĩ chỉ để lại một câu rồi bước đi, nhân sinh, nhân tử, như là quy luật của thế gian, vì vậy, nhìn nhân sinh, nhân tử, cũng là quy luật của bác sĩ, nhưng không hiểu vì sao, bước chân của vị bác sĩ này lại hiện lên chút gì đó vội vã và mất bình tĩnh thất thường.

“Xin lỗi gia đình, chúng tôi đã cố gắng hết sức, hiện nay bệnh nhân đã được chuyển đến nhà xác, xin chia buồn cùng với gia đình”

Hạ Lâm Phong nghe lời nói còn sót lại, như còn vang vọng đâu đó bên tai mãi không buông, ánh mắt mở to đau đớn, bước chân vô thức bước đi thật nhanh, sau đó, đã chuyển thành vội vã hoảng sợ, đẩy cửa nhà xác, anh ta nhanh chóng bước vào.

...

Nhà xác trắng xóa, thang thương như chính tên gọi của nó vậy, những chiếc xe đẩy trống không, chỉ còn tro bụi một chút khí lạnh còn sót lại trên mặt đệm, khiến đôi mắt Hạ Lâm Phong mở to, hiện lên bàng hoàng cùng khủng hoảng lo lắng vô cùng.

Vị y tá trải 1 chiếc khăn trắng lên chiếc xe đẩy cuối cùng, trên thành xe đẩy, có ghi ba từ rất quen thuộc - Lâm Thư Tuyết - đã đập vào mắt anh ta ngay lập tức, chạy lại, hai tay bám lấy vai y tá, mắt hằn lên tức giận như muốn bóp nát cô ta vậy.

“CÔ ẤY ĐÂU, NÓI, CÁC NGƯỜI ĐÃ ĐƯA CÔ ẤY ĐI ĐÂU RỒI, TRẢ CÔ ẤY LẠI CHO TÔI NGAY”

Y tá đột nhiên bị anh ta làm cho sợ hãi, chỉ biết run run trả lời, hai bàn tay sắt như đang bóp nát xương cô vậy, nỗi hoang mang chưa từng có dâng lên, che kín tất cả bầu trời của cô.

“NGƯỜI NHÀ BỆNH NHÂN ĐÃ ĐẾN NHẬN XÁC, CHÚNG TÔI...”

Hạ Lâm Phong điên lên, hoàn toàn không nghe lời giải thích đầy run sợ kia, anh ta như không tin lời y tá nói, như một con quỷ dữ, gần từng tiếng mà đe dọa tính mạng của con người.

“CÁC NGƯỜI NÓI DỐI, CÔ ẤY ĐÂU, TÔI SẼ KHÔNG THA CHO CÁC NGƯỜI, TRẢ CÔ ẤY LẠI ĐÂY”

Y tá nhìn thái độ của anh ta, nhìn ánh mắt đỏ ngầu đang đầy tức giận, sợ hãi từ trong chính trái tim phát ra, còn sợ hãi hơn là khi nhìn thấy máu me bệnh tật và người chết, cố gắng vùng ra, như đi tìm lấy con đường sống cuối cùng, cô chạy nhanh về phía cánh cửa, bên tai, chỉ còn nghe thấy tiếng hét lên đầy đau đớn ở trong phòng.

...

Hạ Lâm Phong tay đập mạnh vào tường, năm ngón tay rỉ ra máu chảy, anh ta như một con thú điên, gào lên tiếng gầm đau đớn, tay, cũng liên tục đập xuống sàn nhà lạnh, làm động lại, những giọt máu đỏ tươi nổi bật.

“A.....THƯ TUYẾT.....A.....A...”

Trong căn phòng cách âm, tiếng gào ấy, như một tiếng khóc thê lương tuyệt vọng, như 1 nỗi đau đã hóa thành máu thịt, nước mắt lại một lần nữa chảy ra, lăn dài trên gương mặt cương nghị lạnh lùng, giờ đây, trong mắt anh ta, chỉ còn lại nước mắt đang dâng trào.

Khóe môi run rẩy hét lên, rồi từ từ chuyển thành tiếng nức nở nghẹn ngào, chân như không đứng vững được mà quỵ xuống, sụp lại bên cạnh chiếc giường lạnh lẽo, nước mắt vẫn chảy ra, như chưa bao giờ chảy nhiều đến thế.

“THƯ TUYẾT... VÌ SAO...VÌ SAO....A...”

Vì sao chứ, chuyện gì đang xảy ra, anh ta thậm chí chưa nhìn mặt cô nữa mà, có phải là đã nhầm lẫn gì không, có phải đây chỉ là một giấc mơ dài mà thôi, anh ta không biết gì hết, chỉ biết rằng, trái tim này, hơi thở này, tất cả đã biến mất theo cô mất rồi.

Đau đớn lắ, đau đớn muốn nhắ chìm anh ta trong khổ cực, trái tim, trong lúc này chẳng còn thấy đập nữa, nó như đang bị ai đó bóp nghẹt, quặn thắt, nhói buốt, tê tái từ từ cho đến khi được chết đi.

Chỉ biết rằng nỗi đau này quá lớn, lớn đến nỗi làm anh ta phát điên, phát dại, chỉ biết đắm xuống, tàn phá bản thân vô dụng này, biết rằng chính vì mình, nên đã đánh mất cô rồi.

Chỉ cần nghĩ mất cô, chỉ cần nghĩ rời xa cô, là trong tim, máu như bị rút đi từ từ, đau quá, đau đến chết nghẹt, đến vỡ nát.

Anh ta mất cô, mất cô thật rồi, mất cô, anh ta sẽ phải làm gì đây, anh ta sẽ sống thế nào đây, làm thế nào anh ta có thể sống mà không có cô, cô đã lìa xa anh ta thật rồi.

Vì sao cổ họng lại nghẹn lại, nặng nề đến thế, vì sao trong tim, lại đau đớn đến thế này, vì sao trước mắt, cảm thấy như là đã chết lặng rồi.

“Hu hu hu...hu hu hu....hu hu...”

Thư Tuyết, tôi sẽ phải làm sao, tôi muốn nhìn em, muốn ôm em, muốn nói cho em biết mình đã ân hận như thế nào, muốn cùng em nói lời xin lỗi, nhưng tất cả, hình như đã muộn mất rồi, hình như, tôi cũng sẽ chết theo em mất thôi.

Sẽ sống thế nào, cho ý nghĩa, khi hiện tại, tôi chẳng còn gì, ngoài trái tim, đang ngừng đập, và hơi thở, đã khô cạn, tôi đau lắ, đau hơn lúc nào hết, đau hơn lúc em rời đi, hơn lúc em giận hờn, đau, đến tưởng như đã chết rồi.

Nghĩ đến đây, khóe môi không tìm được hé dài độ cong, nụ cười thê lương đến tang thương, tuyệt vọng đến nước mắt chảy dài, bước chân đứng lên, nhìn như muốn lao vào, lao qua bức tường kia, là có thể thấy được cô trước mắt, trái tim, vẫn đau, nhưng xen lẫn, là một sự giải thoát cuối cùng, anh ta không muốn mình lại chờ cô nữa, lần này, anh ta sẽ tìm cô, và rất nhanh, là có thể nhìn thấy cô rồi.

Chỉ là tất cả sẽ không phải diễn ra như suy nghĩ, và ngay cả một con đường cuối cùng, thì anh ta cũng không có quyền lựa chọn, chân mới dịch chuyển chưa tròn một bước, thì cả người đã ngã xuống, đau đớn từ chính trái tim đang dần lan truyền khắp mọi nơi, các mạch máu như đông cứng, lạnh lẽo thấm tận xương tủy, bóp nghẹt, khó thở, nặng nhọc, đau, như đã vượt qua 18 tầng địa ngục vậy.

Hai bàn tay nắm chặt, miệng khô khốc hé mở, khó nhọc hít vào ngụm khí lạnh, mặc kệ trái tim đang đau đớn dày vò, mặc kệ nước mắt đã che mờ ánh nhìn, mặc kệ toàn thân đang ngày càng lạnh giá, trước khi nhắm mắt, anh ta chỉ kịp để lại lời nói, như một lời nức nở đớn đau.

“Thư...Tuyết...xin...lỗi...”

Người đàn ông buông thả sức lực, như là đã đấu tranh đến giây phút cuối cùng, và bây giờ, anh ta đã trả lại cho căn phòng, không gian tĩnh lặng như lúc đầu. Người đàn ông đang nhắm mắt, mười ngón tay vẫn nhỏ giọt máu tươi, nước mắt còn đọng lại, đã chứng minh hết những đau đớn vừa chịu đựng.

Anh ta nằm sụp bên cạnh chiếc giường, nơi vừa mới có người yêu thương nhất của mình ở đó, đã gào lên đau đớn, đã thổ thệ lời yêu, rồi lại nức nở khóc than như một đứa trẻ, và bây giờ, anh ta như đang yên bình mà nỗi bước theo cô.

Cánh cửa ngay sau đó bật mở, bác sĩ và y tá chạy vào, tiếng hỏi hắ, bước chân chuyển động liên tục, ngay sau đó, anh ta đã rời xa nơi mà mình lưu luyến nhất, cánh cửa nhà xác, từ từ đóng lại.

...

Trong phòng chuyển bệnh, năm bác sĩ hàng đầu tập trung xung quanh giường mổ, cả năm người đều đang cảm thấy lo lắng, hình như còn có thể nhìn thấy những giọt mồ hôi đang tích đầy trên trán của họ.

Người đàn ông nằm chính giữa, nếu chỉ là một căn bệnh tim bình thường, thì rất là dễ dàng xử lý, nhưng bệnh tình của anh ta lại khác, vì trái tim đang đập thoi thóp bên phía ngăn phải, đã làm thay đổi tất cả, và nếu như nhìn kỹ hơn, sẽ thấy được một sợi dây như chỉ trong suốt nổi lên các tĩnh mạch lại, đây, hoàn toàn là ghép nhân tim, đã có chuyện gì xảy ra.

Trong tiềm thức của ai đó, vẫn hiện lên những hình ảnh được lưu lại, từ từ, ngày tháng đã xa lại một lần nữa thức tỉnh, nó như một bảo vật thế gian, được trân trọng đến từng phút giây hiện diện.

mười năm trước, khi tất cả còn là những trời non mới nở, khi tất cả vẫn còn là một trang giấy trắng tinh khôi, và khi ấy, nó là tất cả những gì hạnh phúc nhất, êm đềm nhất.

Hạ Lâm Phong đứng dưới cơn mưa, lặng yên đứng đó, đôi mắt hiện lên mong chờ mà nhìn vào chiếc nhà màu trắng trước mặt, thời gian đứng đợi, đã không biết là bao lâu.

Ngày hôm qua, khi Lâm Thư Tuyết đứng dưới cơn mưa đầu mùa, nhìn anh ta, và nói những lời anh ta không thể hiểu được, thì hôm nay, anh ta đã biết thế nào là lời cô muốn nói, là cô muốn rời xa nơi này, muốn vĩnh viễn không bao giờ để ý đến anh ta nữa.

Anh ta không hiểu vì sao, ngày hôm qua, anh ta chỉ biết lặng người nhìn bóng cô biến mất, không chạy theo, đuổi kịp, cũng không gọi tên cô lại, mà chỉ đứng nhìn một chỗ thế thôi, và hôm nay, anh ta lại không biết tại sao mình lại có mặt ở đây, không hiểu tại sao lại đứng lặng ở đây chờ đợi, chờ đợi một điều gì đó sẽ xảy ra.

Những cơn mưa đầu mùa, vẫn tiếp nối liên tục suốt tuần qua, và dưới những cơn mưa ấy, luôn có một chàng trai mới lớn, chỉ đứng lặng trong màn mưa, ở công viên, dưới tán cây xanh, trong vĩa hè, nơi ghế đá hay là trước cửa nhà của cô gái nào đó, và trong đôi mắt đen sâu cuốn hút lòng người ấy, đều hiện lên những thương tâm đầy đau khổ.

Rồi vào một ngày nọ, bóng dáng chàng trai ấy không còn xuất hiện nữa, ghế đá trống không, vĩa hè vắng lặng, cửa nhà không người và công viên lác đác cây xanh trở trọi mất bóng ai, những cơn mưa đầu mùa đã chuyển dần sang quen thuộc, mở đầu cho cơn mưa lớn hơn, là tiếng sấm chớp vang trời cùng tiếng gió thổi ào ào như đổ bão.

Cũng là mưa, cũng là thương tâm đợi chờ, nhưng sự chờ đợi ấy, hiện nay đang thiếp đi trong bệnh viện hàng đầu thế giới. Tiếng dao kéo, nước chảy, tiếng thảo luận, bước chân nhanh, sắt đập, khí lưu thông, tất cả, như đang báo hiệu một sự gấp gáp khó lành, và tất cả, đã phải thức trắng đêm, để chuyển rời trái tim sang ngược hướng.

Và mười một năm sau, cũng là thương tâm, cũng là đau đớn, cũng là quặn thắt tim người, chàng trai ấy, lại tiếp tục chịu đựng suốt một đêm dài, trong tiềm thức, phía trái tim bên phải, hình như vẫn hiện lên gương mặt thừa ban đầu.

...

Một tháng sau:

Một tháng, không phải dài, cũng không phải ngắn, nhưng đối với một người, nó lại là một năm, một đời, một thế kỉ...

Trong căn biệt thự rộng thênh thang, khắp nơi xung quanh đều tràn ngập hương sắc hoa tươi, chỉ có điều, tất cả đều là hoa Tử Đằng tím ngắt, một màu tím, có gì đó u uất, tang thương, buồn bã đến kì lạ.

Đi vào sâu hơn nữa, sâu hơn nữa, là căn phòng có cánh cửa đen tuyền tối tăm, và khi mở ra, nó lại là cả một thế giới khác. Bên trong căn phòng được trang trí rất sang trọng, màu nổi bật vẫn là đen và trắng, chỉ duy nhất khác một điều, là chiếc giường màu tím nhẹ nhàng như muốn ru hồn người vào giấc ngủ.

Hai cánh cửa tủ đối diện chiếc giường được mở ra, nhìn qua thì cứ tưởng là tủ đựng đồ, nhưng thực ra trong đó, là cả một căn phòng bí mật được giấu kín.

Bên trong căn phòng, tất cả họa tiết đều là màu trắng và tím nhẹ, đồ vật bên trong rất đơn giản, bộ sofa lớn dài, chiếc bàn gỗ nhỏ, một cánh cửa sổ đang được mở ra và một chiếc giường màu trắng nhẹ nhàng cô đơn.

Người đàn ông ngồi trên ghế, toàn thân thả lỏng như không còn sức lực, trước mắt anh ta, là cái bàn chất đầy những khung hình lớn nhỏ khác nhau, đôi mắt vô hồn nhìn vào những bức tranh treo khắp nơi trên tường, trong tay, chỉ cầm duy nhất một chiếc khăn len màu tím nhẹ, cảm giác anh ta mang lại, chỉ là một chữ số 0 trống rỗng.

Trong đôi mắt ấy, có cái gì đó đau đớn, có cái gì đó hệt hăng lạnh lùng vô cảm, hình như là nỗi đau quá lớn, nên đã che lấp đi tất cả, không hiện hữu, nhưng cũng đủ làm người ta phải nhói lòng.

Đôi mắt đang lạnh lẽo bỗng rung động, rồi một thứ gì đó chảy ra, nhẹ nhàng, nóng bỏng, ướt đẫm mắt ai, chiếc khăn được đôi tay đưa lên, che kín khuôn mặt, chỉ thấy đôi vai, vẫn run lên từng hồi một, nghẹn ngào biết bao nhiêu.

Nếu như không nhìn thấy, nếu như sẽ chẳng có hôm qua, nếu như tất cả chỉ là bắt đầu, thì tôi vẫn chọn lựa, được yêu em, bên em, và chờ em...

Nhưng vì sao hôm nay, cảm thấy đã quá nặng nề, cảm thấy đã quá đớn đau, quá khổ sở, thì tôi vẫn muốn bên em, yêu em, và chờ em...

Bây giờ, tôi cảm thấy mình thật ngu si, thật hận thù, tôi hận chính tôi, đã để vuột mất em khỏi cuộc đời này, làm sao, để chính mình không còn chịu đựng những điều này nữa.

Muốn quên đi, gạt bỏ, muốn xóa tan, không nhớ nữa, để trái tim, sẽ không còn chịu đựng những dày vò như thế này nữa.

Nhưng trong những giấc mơ, trong những cơn mưa, hay trong những nơi em đã từng đi qua, thì tôi luôn nhìn thấy bóng dáng em trong đó. Nhìn thấy nụ cười, ánh mắt, gương mặt đầy hoài niệm, hay chỉ là những tiếng thì thầm cùng tiếng cười khúc khích mỗi khi đêm về, và nó, đã trở thành cơn ác mộng, 1 cơn ác mộng không lối thoát của tôi.

Thư Tuyết, Lâm Thư Tuyết, tôi ước gì tôi có thể hận em, hận em đã rời xa mình một lần nữa, hận rằng lần rời xa này, sẽ là lần rời xa vĩnh viễn, là lần rời xa tàn nhẫn nhất sẽ theo tôi suốt cuộc đời, nhưng tôi lại không làm được như thế, mà ngược lại, tôi lại hận chính tôi, hận chính bản thân mình.

Từ bao giờ, tôi lại yếu đuối như thế này, từ bao giờ, một giấc mơ lại trở thành nỗi sợ hãi của tôi đến như thế, tôi chẳng biết gì, chỉ biết một điều, là tình yêu của tôi, chỉ có tăng chứ không giảm đi một chút nào, chỉ thấy nỗi nhớ trong tim, càng dâng đầy hơn bao giờ hết, tôi nhớ em, nhớ rất nhiều, Tuyết ơi...

...

Tại một trạm trại hoa của thành phố Flower, những cánh đồng hoa trải dài trên khắp nông trường và thành phố, thành phố Flower là một thành phố hoa nổi tiếng nhất thế giới, không chỉ là yên bình và thơ mộng, mà nó còn chứa đựng cảnh đẹp rất trữ tình và êm dịu.

Trên đồi cao xanh mướt, nhìn xuống phía dưới, là cả một đồi hoa trải dài như vô tận, mỗi dãy hoa, là một màu sắc, mỗi đồi hoa, là một loại riêng, tất cả được nhìn từ phía xa, trông như một dải ngân hà đa màu sắc tuyệt đẹp, một căn nhà gỗ màu trắng, một chiếc ghế tựa lưng lông mềm, và trên chiếc bàn gần đó, một ly nước nóng hơi thơm lừng ngầy ngất đang ngút hương.

Người con gái đang nằm trên chiếc ghế, gương mặt nhắm nghiền im lặng, da mặt tái xanh yếu ớt cùng hàng lông mi rung động nhẹ nhàng, đôi môi đỏ au càng làm nước da nổi bật đến khác người, trên người chỉ mặc một chiếc váy trắng, nhìn thật mỏng manh và yếu ớt.

Từ căn nhà trắng bước ra, người đàn ông anh tuấn như hoàng tử, trên tay cầm một chiếc khăn choàng màu tím mỏng, bước chân cố gắng giảm nhẹ tốc độ mà đi về hướng cô gái.

Khi cái khăn ấy chưa kịp chạm vào da thịt, thì cô gái đang ngủ đột nhiên mở mắt, đôi mắt rõ ràng hiện lên bất an và hoảng sợ, không che dấu được mà run nhẹ toàn thân, người đàn ông nhìn thấy vậy, lòng lại thấy đau đớn vô cùng, thở dài, anh ta choàng khăn lên cho cô, miệng nhỏ nhẹ quan tâm hỏi thăm.

“Chị lại gặp ác mộng nữa sao?”

Cô gái nhận ra người bên cạnh là ai, gương mặt đã rút lại như ban đầu, chỉ còn là một mặt nước lạnh thính, như là suy nghĩ một lúc, sau đó mới lên tiếng, giọng nói nhỏ nhẹ yếu ớt như không tồn tại âm vang.

“Không có”

Người đàn ông ngồi xuống bên cạnh, không tìm được cớ lòng, đưa tay ra đặt lên tay cô, như là để truyền thêm sức lực, đôi mắt hiện rõ yêu thương và đau lòng.

“Uống thử xem, đây là loại trà mới đây”

Nhận tách trà của người đàn ông, chậm chạp đưa lên môi thưởng thức, nhưng chỉ mới uống vào 1 ngụm, lại không kìm được mà nôn khan một hồi, da thịt tái xanh lại càng xanh hơn.

“Tuyết, chị làm sao vậy?”

Lâm Thư Tuyết cũng không hiểu vì sao lại ghét hương trà này, đây rõ ràng là hương Bằng Lăng mà cô thích, rồi không hiểu tại sao, bụng lại đau nhói một cái, không kìm chế được cơn đau đột ngột kéo tới liên tục, cô kêu lên một tiếng và ôm lấy bụng mình.

“A...đau quá...”

Người đàn ông kia chính là Lâm Thiên Bảo, thấy Lâm Thư Tuyết kêu đau, anh ta cuống cuồng bế cô lên, chạy xuống chiếc xe gần đó, miệng don đúc người tài xế đang cho cá ăn mở xe.

Chiếc xe lao với tốc độ chóng mặt, vượt qua con đường rộng thênh thang ít xe cộ, rồi lại phanh gấp trước bệnh viện thành phố, Lâm Thiên Bảo bế trên tay Lâm Thư Tuyết chạy thẳng vào phòng cấp cứu riêng, miệng ra lệnh cho bác sĩ lại khám, cũng đúng thôi, vì đây chính là một trong dãy bệnh viện của tập đoàn Lâm gia mà.

Bác sĩ trẻ Kiều Linh chạy vào ngay sau đó, sau khi xem xét một hồi, cô bác sĩ trẻ tuổi xinh đẹp khẽ nhíu mày, mặt rõ ràng là không hài lòng với anh ta mà lên tiếng, cô không biết rằng, lời phán xét của mình, đã gây ngạc nhiên cho hai chị em nhà Lâm gia biết bao nhiêu.

“Anh thật là cẩu thả, phụ nữ mang thai ba tháng rồi mà không bồi dưỡng gì hết, lại còn để yếu ớt như vậy, anh biết như thế rất nguy hiểm không, thật không hiểu nổi các anh làm chồng như thế nào nữa”

Lâm Thiên Bảo không thèm chấp cô bác sĩ mới, chỉ nhìn Lâm Thư Tuyết, lại thấy gương mặt ngạc nhiên mở to mắt của cô, thế là anh ta liền đoán được là cô cũng mới biết như mình, có thai, không cần suy nghĩ cũng biết nó là con của ai.

“Ngày mai tôi sẽ đi Flower, công ty giao lại cho tổng giám đốc Mạnh”

Mạnh Long đưa mắt nhìn Hạ Lâm Phong, lời muốn nói lại không biết có nên mở lời hay không, đang lúc phân vân do dự, thì Hạ Lâm Phong đã để lại lời nói quyết định rồi bước đi, nhìn theo bóng lưng anh ta, Mạnh Long không thể làm gì khác là thở dài buồn bã.

Một tháng qua, nhìn Hạ Lâm Phong nhốt mình trong căn nhà của anh ta, tự làm những gì với anh ta mà nói trước đây là vô nghĩa, nhìn anh ta ngày càng ít nói, ngày càng vô cảm, ngày càng lạnh lẽo vô hồn, thì anh ta chỉ biết than với Lâm Thư Tuyết một câu, Thư Tuyết, nỗi đau này quá lớn rồi, lớn hơn mười năm trước rất nhiều, cô đã giết chết cậu ấy rồi.

Hạ Lâm Phong quyết định sang Flower tìm kiếm loại hoa Bằng Lăng tím mới, anh ta đã tự chế tạo ra một loại nước hoa, lấy tên là Tuyết, hương liệu chính là Bằng Lăng và sen trắng, có lẽ suốt một tháng qua, mục tiêu sống duy nhất của anh ta chỉ có vậy, tiến đến thành phố Flower, điều gì sẽ chờ anh ta đây.

22. Chương 22: Gặp Lại

Trên đường phố rộng lớn, thỉnh thoảng có vài chiếc xe hơi sang trọng đi lại, cũng có những chiếc xe đạp vô tư hồn nhiên chạy bon bon trên vỉa hè, rồi vài chiếc xe hàng con xinh xắn chở một xe lớn hoa, theo gió, những cánh hoa rơi xuống, thả mình phiêu du trong gió, nhìn nó, cứ như là một cơn mưa hoa, từng cánh hoa, như là từng hạt mưa, đang rơi vào mắt, vào tâm, vào lòng ai đó.

Chiếc xe đen quẹo vào tấm bảng xanh, trên tấm bảng có ghi lời chào đón, đón chào những du khách, những con người đã đến với thành phố ngàn hoa, và xuất hiện trước mắt người ngồi trong xe, là cả một thành phố nhộn nhịp thân thiện đầy mến khách

Thành phố hoa Flower hiện lên trước mắt, tất cả mọi nơi như đang tràn ngập trong nắng ấm, thoang thoang trong không khí, hương hoa đa vị bao phủ khắp mọi nơi, trải dài, trải dài chỉ thấy những trời non nhụy vàng.

Những làn gió dịu nhẹ làm mơn trớn lòng người, con người ở đây, trên môi, nụ cười như luôn hiện hữu, dường như, đây chính là thế giới thần tiên trong những câu truyện cổ tích kể lại.

Người ngồi trong xe nhìn những cánh hoa đang bay trong gió, không chỉ là một màu, mà là nhiều màu, nhiều, như những cánh kim tuyến lấp lánh đến chói mắt, dịu dàng đầy ảm áp, và nó, cứ như là một liều thuốc trị thương hữu hiệu nhất.

Hai bên đường là những vườn hoa nở rộ, kia là dây hoa hồng, hoa lưu ly, hoa mẫu đơn, còn có hoa sen, hoa lan, hoa thiên kiều, rồi bên cạnh là hoa đào, hoa mai, đồng tiền thơm ngát, và còn rất nhiều, rất nhiều loại hoa nữa, nhưng tất cả, đều lu mờ trong mắt anh ta, đến khi đi vào sâu hơn nữa, những dây Tử Đằng nhiều màu sắc hiện lên, trái tim đã chết, không hiểu vì sao lại biết đau.

Còn nhớ một ngày, khi đứng dưới bóng đêm lấp lánh, dây hoa Tử Đằng được kết lại, trao tay ai đó, và khi ấy, lúc nhìn thấy nụ cười nhẹ nhàng của em, trái tim, đã đập mạnh đến nhường nào.

Xe dừng lại ở một thành phố thu nhỏ, không chỉ còn là những dây hoa đa sắc đa màu, mà thấp thoáng ẩn hiện, còn là sườn đồi xanh mướt, là những cái cọc trắng đen che ngang với những ngôi nhà gỗ xinh đẹp, những con người đang chăm hoa, tưới nước, thả thú, chăn nuôi, hay chỉ là ngồi trên bãi cỏ xanh tắm nắng.

Cánh cửa xe được mở ra, một người đàn ông cao lớn từ trong xe bước xuống, đôi mắt được che đi bằng chiếc kính đen chính hiệu, mặc dù không nhìn thấy cửa sổ tâm hồn kia, nhưng chỉ cần nhìn dáng người thon dài tuyệt mỹ này, cũng có thể biết được người đàn ông ấy có bao nhiêu nam tính và cuốn hút.

Anh ta đứng trước một ngôi biệt thự sang trọng, tháo mắt kính ra, sau đó, bước chân trầm ổn tiến vào, theo sau anh ta, là một người thanh niên cầm chiếc áo khoác đen dài sang trọng.

Những người làm bên cạnh nhìn thấy người đàn ông, trong mắt ai cũng hiện lên tò mò và để ý, có người biết anh ta, có người lại không, bên tai nhau, họ thì thầm to nhỏ như là một lời hoan ca cho mùa màng bội thu đầy lúa chín.

“Cậu chủ tới, vậy là chúng ta lại được nhìn thấy ngài mỗi ngày rồi”

“Phải đó, ôi, sao ngài ấy lại càng ngày càng đẹp hơn thế này”

“Cậu chủ, đó là cậu chủ sao?”

Trên một dải đất cao, cách vài con đường ngoằn ngoèo với ngôi biệt thự, một ngôi nhà gỗ hiện ra, bên cạnh nó, là một dây Tử Đằng tím ngát, mỗi một dây, đều là những bông hoa chất lượng và đẹp nhất ở thành phố này.

Người con gái nằm trên ghế đưa mắt ra nhìn những bông hoa được trồng trong hoa viên, mặc dù là ngắm nhìn, nhưng trong mắt, lại mờ mịt như hồn đang trôi dạt ở phương nào.

Đến khi có một ly trà thơm lừng đặt vào tay, hơi ấm nóng hổi như truyền đến da thịt, thì cô gái mới giật mình ngược nhìn, sau đó lại thở nhẹ ra, như là đã bỏ xuống một gánh nặng nào đó lớn lắm.

“Chị, chị cần suy nghĩ lại”

Lâm Thiên Bảo nhìn Lâm Thư Tuyết, ánh mắt đầy quan tâm lo lắng và bất an, làm sao mà anh ta không lo lắng được, khi Thư Tuyết không muốn phá đi đứa nhỏ này, cũng không báo cho Hạ Lâm Phong biết, chị ấy muốn một mình nuôi đứa bé, muốn giấu cha nó cả đời, chuyện này, thật sự là không hề đơn giản chút nào.

Lâm Thư Tuyết không trả lời câu nói của Lâm Thiên Bảo, chỉ nhắm mắt lại, tựa như đang ngủ, nhưng gương mặt, lại khẽ rung động hàng mi, nó, như là đang rút xuống, những giọt nước mắt không biết đã rơi bao nhiêu lần.

Lâm Thiên Bảo hiểu cô rất kiên nghị, nếu đã quyết định, thì chỉ sợ anh ta khó mà xoay chuyển được, nhận ly sữa lại, phủ lên người cô một chiếc khăn to mỏng, thở dài trong lòng rồi mới bước ra.

Trong lòng bây giờ, không biết đang có tư vị gì, nhớ lại lúc gặp Thư Tuyết ở bệnh viện, lúc nhìn gương mặt đầy lạnh nhạt, lúc nghe tiếng kêu cứu và nước mắt đóng đầy, rồi nhìn máu chảy đỏ tươi xuất hiện trên váy, nhìn cô xanh xao run rẩy nhưng vẫn không kêu đau khi y tá chữa trị vết thương trên đùi cho mình, cứ như vết thương ấy chẳng phải của cô vậy, lúc ấy anh ta cảm thấy, có gì đó đang đè nặng lòng mình, nặng vô cùng.

Nhìn người chị kiên cường cứng rắn trong phút chốc lại trở lên lạnh lùng và ít nói, nhìn bên ngoài mặc dù là vô cảm trầm ổn, nhưng bên trong lại che dấu sự yếu đuối đầy đau khổ, vậy mà bản thân lại không làm gì được, ngoài trơ mắt đứng nhìn.

Lâm Thư Tuyết nghe tiếng cửa đóng, mắt mới từ từ mở ra, quay lưng lại với cánh cửa, đôi mắt lúc đầu chỉ là vô hồn, nhưng sau đó, đã chuyển thành mơ hồ đầy hơi nước, tay gầy yếu ôm lấy bờ vai mình, cố gắng kìm lại sự run rẩy của da thịt lạnh giá, bên khóe môi, mấp máy run run như đã cố kìm lại tiếng khóc.

Nỗi đau cố giấu kín, bây giờ đã hoàn toàn phơi bày, ngỡ rằng bản thân sẽ không thương tổn, nhưng có chăng, chỉ là vết thương ngày càng đục khoét sâu hơn, rộng hơn, đến nỗi không thể nào chữa được, và khi đối diện với nó, lại chân thực hơn bao giờ hết.

Đã từng vứt bỏ những suy nghĩ về anh ta trong đầu, từng muốn đổi lòng, rằng đối với bản thân, anh ta, chẳng là gì cả, và cô, sẽ không bao giờ phải khóc vì anh ta đâu.

Nhưng tất cả điều đó, lại trở thành một chuyện không thể nào thực hiện, vì trong đầu, anh ta luôn hiện ra, trong tim, vẫn luôn in đậm, và vết thương, càng làm cô nhớ anh ta nhiều thêm, cũng như nước mắt, không biết đã chảy bao nhiêu lần.

Nếu như không yêu, sẽ không nhớ, nếu như không quen, sẽ không đau, nếu như cô và anh ta trước đây chưa từng gặp mặt, thì chắc hẳn trái tim sẽ không đau, đến nhường này.

Gặp gỡ làm chi, khi tương lai quá xa vời, giá như không trao trái tim, chắc có lẽ sẽ không đau đến vậy.

Còn nhớ lời hẹn ước, cùng nắm tay đi suốt cuộc đời, còn nhớ đã từng hứa, sẽ cùng ngắm mặt trời mọc trên đỉnh núi cao, nhưng tất cả, chỉ sợ là phù du, vì hiện tại, cô, không thể nào thực hiện được.

Vốn dĩ nghĩ rằng, tất cả rồi sẽ được tròn vùi theo thời gian, và dù là yêu đến đâu đi chăng nữa, thì nó, cũng sẽ biến mất dần theo năm tháng, nhưng nào ngờ, bản thân, hóa ra chỉ là lừa mình dối người.

Vì trái tim vẫn yêu, vẫn đau, vẫn nhớ, cho dù là đã cố gắng, đã dằn lòng, nhưng tất cả, đều chẳng thể nào thay đổi.

Cô vẫn yêu anh ta, người đàn ông ngang tàng bá đạo, vẫn nhớ anh ta, những phút giây chiếm hữu đầy dịu dàng, thậm trí là những lúc hiểu lầm đau đớn, thì hình như, nó lại là khoảnh khắc mà cô nhớ nhất.

Có thể là ngu ngốc, khi những phút giây hạnh phúc vui vẻ, lại dễ tan biến hơn là những lúc buồn đau, và những đau khổ tưởng chừng như chỉ mới hôm qua, nhưng nó sẽ in sâu, theo ta suốt cuộc đời.

Đau, chưa bao giờ đau đến thế, cho dù là những tháng năm nhưng nhớ chưa gặp, thì cũng có trong đó, là niềm vui của kỉ niệm ngọt ngào, nhưng bây giờ, tất cả đã vụn nát, dù là hạnh phúc đến đâu, thì đều bị một phút đau đớn xóa mất, có chăng, trong lòng bây giờ, chỉ toàn đau khổ.

Nước mắt không muốn rơi vẫn cứ chảy dài, lăn đầy trên má, nhuộm đầm mắt ai, nhưng vẫn không phát ra âm thanh nào, dường như là nỗi đau quá lớn, nên tiếng nấc đã bị kìm lại bên cổ họng, chặn lại những đau thương, tưởng như sẽ hủy diệt tất cả.

Hé môi nhợt nhạt rung động, như là để cố lấy hơi thở mỏng manh, sống mũi nặng trĩu, xót xa, nước mắt bây giờ, đã ướt đầm gối êm, nó cứ như một con suối nhỏ, lặng lẽ chảy dài vô thức, tham lam hít vào thêm không khí, thì mới có thể không bật ra tiếng khóc được, nặng nề quá, nặng nề đến chết đi được.

Đau đến quặn thắt, đến nghẹt thở, rồi tiếng nức nở đã không kìm được mà như nước vỡ tràn đê, tuôn trào trên mảnh đất khô cằn héo úa, phủ vào đó, là màu sắc của hiện thực, nói rằng nó đau, nó khổ biết bao nhiêu.

Lâm Thư Tuyết nước mắt chảy dài, tiếng khóc lúc đầu chỉ là chậm chạp, nghẹn ngào, yếu đuối, nhưng sau đó, lại hóa thành nức nở, tắc ngang, dường như là khóc, đối với cô cũng là một khó khăn lớn.

Không muốn khóc đâu, vì người đàn ông ấy không đáng, không muốn nhớ nhiều, vì những kỉ niệm chẳng muốn mang theo, nhưng tất cả, đều không rời cô lấy một bước, nhất là đứa con, đang nằm trọn trong bụng mình.

Con, con sao, muốn cười, nhưng tại sao nước mắt lại chảy nhiều thêm, cô sẽ làm gì với đứa bé này đây, nó là kết quả của tình yêu không trọn vẹn, là thứ duy nhất còn sót lại của cả một hiện thực phũ phàng hơn bao giờ hết, là minh chứng mà anh ta để lại cho mình, và nó sẽ ám ảnh cô, suốt cuộc đời này.

“Hu hu hu ... hu hu hu...a.... ...”

Tim cảm thấy đau quá, nghẹt thở, như đã chết mất rồi, tình yêu, rốt cuộc là gì, mà mang lại, chỉ toàn là vô vọng thế này...

Con ơi, mẹ sẽ phải làm gì cho con, khi tình yêu đã trở thành nỗi sợ hãi, khi chính bản thân mẹ, lại yếu đuối như thế này, mẹ sợ, mình sẽ ngã quỵ, suy sụp mà không đứng vững được, vì nỗi đau mà cha con mang lại, quá lớn, quá xót xa.

...

Hạ Lâm Phong trong bộ vest đen ôm lấy thân hình người mẫu, đứng trên đỉnh cao nhất của thành phố, nhìn qua ống nhòm phóng to, những dãy hoa Tử Đằng hiện lên trước mắt, trải dài như những cánh đồng lúa xa tít trời.

Người bên cạnh đứng chờ nãy giờ, thấy anh ta không nhìn ống nhòm nữa mà chỉ khoanh tay nhìn qua ô cửa kính thì mới bắt đầu trình bày nhiệm vụ của mình, trong lòng thầm than may mắn là đã kịp thu thập dữ liệu từ trước.

“Thưa chủ tịch, thành phố Flower có ba trang trại hoa Tử Đằng nổi bật nhất, một là Viêm trang, hai là Kỳ trang và thứ ba là Snow trang”

Hạ Lâm Phong nghe tên Snow trang, trong đầu lại nghĩ đến cô, tuyết, là những bông tuyết rơi đầy, phủ xuống khắp nơi, cũng như nỗi đau mà cô để lại, đã gieo xuống lòng mình, không biết đến khi nào mới quên, thực sự, là có thể quên sao.

“Vậy đến Snow trang”

Snow trang là một trang trại không trồng hoa vì mục đích buôn bán, mà nó cũng như những ngôi nhà bình thường khác, có đồi cỏ xanh trải dài, ngôi biệt thự màu trắng bình dị, và hàng Tử Đằng tím tươi mát đang đón mình trong nắng ấm, tất cả, cũng bình thường như những trang trại khác.

Chiếc xe đen dừng lại ở đường chính, Hạ Lâm Phong bước xuống, đưa mắt nhìn vào, qua cánh cổng trắng, là cả một khoảng đất rộng bao la.

“Có người đã đặt cho ngôi biệt thự này tên là biệt thự băng giá, còn vị tiểu thư sống ở đây chính là công chúa tuyết trong lời đồn, nghe nói vị công chúa ấy cứ như một thiên thần tuyết vậy, lúc nào cũng mặc váy trắng, da thịt trắng tinh, mái tóc đen dài và gương mặt đẹp đến say lòng người”

Hạ Lâm Phong không nghe người trợ lý nói nữa, anh ta không cần phải quan tâm cô ta là ai, đưa tay mở cánh cửa cổng bằng gỗ, bước chân bình ổn tiến vào, và trái tim, bỗng nhói đau từng hồi, nó lại nhớ cô, nhớ đến điên đi được.

Đi theo con đường nhỏ giữa ngọn đồi xanh, càng lên cao, khoảng cách ngôi nhà càng rút ngắn, có một điều mà chính Hạ Lâm Phong cũng không phát hiện ra, là trái tim đang bị đóng băng kia, hình như đang đập mạnh hơn lúc đầu.

Người con gái trước mặt, váy trắng xòe to, tóc dài buông thả, da thịt trắng nõn, hai tay đang ôm con chó nhỏ vào lòng mà vuốt ve, anh ta lại lầm tưởng đó là cô, và vẫn như mọi khi, vẫn bước vội về phía cô mà giữ lại.

Nhưng mới chỉ đi được nửa đường, thì gương mặt ấy đã quay trở lại, và tất cả mọi thứ trong giây phút đầu, tưởng chừng như đã đứng im bất động, rồi sau đó, nó lại tiếp tục chuyển động, xoay tròn theo vòng tuần hoàn của thế gian.

Cô gái mở to mắt, trong đấy chứa đầy ngạc nhiên nhìn người đàn ông vừa mới xuất hiện, anh ta, cứ như là một vị hoàng tử từ truyện cổ tích bước ra, ánh mắt rõ ràng đang hiện lên sự mơ màng vừa mới hình thành.

“Cô chính là chủ nhân ở đây?”

Cô gái ngây thơ còn chìm đắm trong mơ mộng, đôi mắt vẫn còn nhìn anh ta chưa rời, cái đầu lúc thì gật gật, lúc lại lắc lắc, không biết là đang suy nghĩ gì, mà chỉ thấy hai đôi má trắng mịn như được đánh phấn hồng rạng rỡ.

Hạ Lâm Phong không thích đứng đây nữa, cảm giác chờ đợi lúc đầu không còn, mà chỉ thấy chán ghét cùng hệt hẵng, đưa mắt nhìn thoáng qua hàng Tử Đằng, không nói gì, anh ta xoay người bước đi.

Cô gái đứng phía sau thấy anh ta xoay người, muốn lên tiếng gọi lại, nhưng cảm thấy ngại ngùng vô cùng, không biết làm gì khác ngoài dõi mắt nhìn theo, người đàn ông ấy, thật đẹp trai.

Hạ Lâm Phong cho xe chạy về còn mình thì đi bộ trên đường, không hiểu vì sao, bây giờ anh ta chỉ muốn ở một mình mà thôi, cảm thấy mọi thứ xung quanh, thật nặng nề vô cùng, cảm thấy nhớ cô, nhớ rất nhiều, nhớ đến nỗi không biết làm thế nào cho vui bớt.

Thư Tuyết, tôi nhớ em, nhớ em quá, tưởng như nỗi nhớ này, sẽ giết chết mất tôi, nhớ em, trái tim, lại thấy đau đớn vô cùng.

Trời bỗng dưng chuyển gió, rồi một hạt, hai hạt, rồi vô số hạt mưa rơi xuống, vừa nãy trời còn đang nắng đẹp, mà bây giờ, mưa đã rơi đầy trời.

Một hạt mưa chạm xuống mặt anh ta, lạnh lẽo, tê buốt hết cõi lòng, rồi các hình ảnh đã cố lãng quên, lại chợt ủa về như tia chớp, cũng là mưa, cũng là kỉ niệm, có cô nhìn anh ta, mỉm cười, có cô nước mắt đọng đầy, quần thất tim gan, có cô bên cạnh, dịu dàng êm ái, và nỗi nhớ đang dâng đầy, như muốn nhấn chìm tất cả các giác quan.

Và rồi tiếng mưa đổ xuống, như át đi hết những thương tâm tuyệt vọng, ầm ầm vang vọng, che hết âm thanh của đất trời, nhưng lại không thể che được, tiếng trái tim đang kêu gào đau đớn.

Trong cơn mưa, dưới những hạt mưa nặng hạt đang trút xuống, có một người đàn ông, toàn thân ướt sũng, đôi mắt hiện rõ đau đớn thương tâm, không biết là mưa hay nước mắt, mà đọng đầy hiện hữu trong đấy, hình ảnh này, đã đập vào mắt ai đó, như đang đẩy sâu vào, nhát dao đã cắm sẵn trong tim.

Lâm Thư Tuyết ngồi trong chiếc xe ô tô đậu bên đường, đôi mắt mở to nhìn người đàn ông trước mắt, trong đầu chỉ hiện lên một suy nghĩ, anh ta, tại sao lại ở đây.

Như không có gì, quay mặt vào trong xe, lấy lại hết bình tĩnh ban đầu, dấu đi tiếng trái tim đang đập mạnh, giọng vô cảm phát ra.

“Thiên Bảo, chạy đi”

Lâm Thiên Bảo nhìn qua kính, anh ta đã cố tình dừng lại, hy vọng chị ấy sẽ nghĩ kỹ, nhưng nào ngờ, chỉ thấy trong đôi mắt kia, vẫn chỉ là hờ hững như vô hồn.

Khi chiếc xe từ từ lăn bánh, thì người đàn ông đang chuyển nhẹ bước chân đột nhiên ngã sập xuống, cô gái vẩy trắng đứng phía xa thấy vậy vội vàng cầm dù chạy lại, cô ta không ngoài ai khác, chính là cô gái vừa nãy.

“Anh gì ơi, anh có sao không, anh hãy tỉnh lại đi”

Cô gái còn đang cố gắng lay tỉnh anh ta dậy, nhưng vẫn chỉ thấy anh ta im lặng như lúc đầu, đang không biết làm gì, thì đột nhiên có chiếc xe dừng ngay bên cạnh.

Lâm Thư Tuyết tức giận trừng mắt nhìn Lâm Thiên Bảo mở xe bước xuống, mắt hơi thoáng nhìn ra ngoài, thấy cô gái bên cạnh rất lo lắng mà lay người anh ta, làm như là đã quen lâu lắm rồi, anh ta ta có bị làm sao, cũng không liên quan gì đến cô, nhưng tại sao anh ta lại bị như vậy, anh ta bị bệnh gì sao.

Lâm Thiên Bảo nhíu mày nhìn cô gái đòi theo, không biết làm gì ngoài cho cô ta ngồi lên ghế bên cạnh mình, Hạ Lâm Phong, anh tốt nhất nên biết ơn tôi đây, đừng gây thêm phiền phức gì cho tôi nữa.

“Anh gì ơi, dù gì đồ tôi đã ướt rồi, anh cứ để tôi ngồi dưới với anh ấy cũng được mà”

Cô gái như muốn nói gì thêm, nhưng nhìn nét mặt khủng bố của anh ta, là vì lần đầu bị người ta dọa nạt, nên chỉ biết ậm ực im lặng, mắt vẫn không quên luyến tiếc mà nhìn xuống phía dưới.

Nhìn xuống hàng ghế đằng sau, thấy người con gái gương mặt lạnh tanh ngồi yên mà không quan tâm đến người đàn ông đang ngất đi bên cạnh, rõ ràng là có ý chẳng liên quan đến mình, mặc dù là không muốn, nhưng nhìn anh ta lung lay như sắp té, vẫn không kìm được mà yêu cầu.

“Chị có thể giữ anh ấy lại không, em sợ anh ấy sẽ ngã mất”

Lâm Thư Tuyết không thèm để ý mà nhìn ra ngoài, cho dù gương mặt đang vô cảm, nhưng bàn tay đang run rẩy phía dưới đã tố cáo tất cả.

“Kít”

Như để chứng minh lời nói của cô ta là đúng, chiếc xe đang yên lành bỗng ngoằn ngoèo rồi phanh gấp, ngay sau đó, là hai lời nói cùng lúc vang lên.

“Đó, chị phải giữ anh ấy lại”

“Lâm Thiên Bảo, không biết lái xe thì xuống đi”

Lâm Thiên Bảo cười ngượng, nhưng vẫn chứng nào tật ấy, xe mấy lần vẫn nghiêng ngả thẳng gấp, làm Lâm Thư Tuyết mặc dù là tức, nhưng đôi tay vẫn theo phản xạ mà giữ lấy người đang nằm lại.

Đến khi chạm vào da thịt của anh ta, cảm nhận sự lạnh lẽo còn hơn chính trái tim mình, một cảm giác nhói đau dâng trào, làm bản thân không kìm được mà run nhẹ, như là chính mình đang phải chịu đựng nỗi đau của anh ta vậy.

Hạ Lâm phong, tại sao anh lại xuất hiện trước mặt tôi, mà lại còn đau khổ như vậy, tôi cứ ngỡ rằng suốt cuộc đời này, tôi sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa, nhưng nào ngờ, anh lại xuất hiện, như thế là sao chứ.

Cô gái ngồi trên ghế đầu vô tình quay xuống, nhìn thấy cô gái kia vẫn như vậy, vẫn bày ra gương mặt lạnh lùng không quan tâm, nhưng đôi tay, đã đưa ra để giữ người đàn ông ấy lại, mà người đàn ông ấy, lại tựa đầu dính sát vào bàn tay cô, như là đã tìm được hơi ấm vậy, không hiểu tại sao khi nhìn thấy cảnh tượng này, cô lại thấy hai người họ dường như là đã quen biết từ trước rồi, hòa hợp đến khó hiểu.

Lâm Thư Tuyết ngồi trên xe, nhìn Lâm Thiên Bảo cùng bác sĩ đỡ Hạ Lâm Phong xuống, còn cô gái kia thì vội vàng chạy theo sau, đôi tay trống rỗng, đang run run lạnh lẽo, lạnh còn hơn cảm giác chạm vào anh ta khi này.

Không hiểu cái đang có là gì, chỉ thấy lòng, lại nặng nề hơn bao giờ hết, dường như sự hận thù ngày xưa, đang được hình ảnh cấp cứu kia xóa đi hết, và nước mắt, đã không kìm được mà chảy xuống, rơi đầy trên đôi tay lạnh lẽo.

Tiếng khóc nghẹn ngào, nức nở theo sau đó rớt xuống, trong không gian chật hẹp, nó cứ như một lời than vãn uất ức bị tắc nghẹn, náo nức đầy thương tâm, còn dai dẳng, vang vọng mãi trong bóng tối chật hẹp này.

Lâm Thiên Bảo sau khi hoàn tất hết tất cả, nhìn Hạ Lâm Phong trong phòng bệnh, muốn chạy lại một chút, nhưng điện thoại trong túi đã reo lên, không thể làm gì ngoài bước đi, trước khi rời xa, anh ta không quên để lại một hy vọng.

“Tôi tên Lâm Thiên Bảo, người con gái vừa ngồi phía dưới là Lâm Thư Tuyết, nếu có chuyện gì, cô hãy gọi điện theo số này cho tôi, tôi quen với người kia, nhờ cô trông chừng anh ta một chút nhé”

Người con gái kia gật đầu lấy lệ, đôi mắt vẫn đầy lo lắng nhìn vào trong, không hiểu vì sao vừa mới gặp người đàn ông kia, thì cô đã cảm thấy thương anh ta rồi, có lẽ, đây là định mệnh chẳng.

Lâm Thiên Bảo cùng Lâm Thư Tuyết vừa về đến nhà, thì Lâm Thư Tuyết đã nói ra một câu xanh rờn, khiến Lâm Thiên Bảo cảm thấy nín thở khám phục chị mình.

“Ngày mai chuyển sang Việt Nam, chị muốn về Hà Nội”

“Chị, Hạ Lâm Phong rất nguy kịch, chúng ta...”

“Chị không quan tâm”

“Anh ta bị bệnh tim đó, khéo khi còn phải phẫu thuật, chị đành lòng sao, cho dù là hai người có hiểu lầm, chị cũng không nên tàn nhẫn như vậy chứ”

Lâm Thư Tuyết im lặng không nói, ra ý là không cần bàn cãi nhiều, làm Lâm Thiên Bảo tức giận, bước chân như dậm xuống sàn nhà mà đi, anh ta bó tay với cô chị ngang ngược này rồi.

...

Hạ Lâm Phong lúc tỉnh dậy đã là sáng hôm sau, người đầu tiên anh ta nhìn thấy, lại là người không hề quen biết, cô ta là ai, sao lại ở đây, anh ta bị sao thế này, đầu, thấy nhức vô cùng.

Cô gái để ý từ lúc Hạ Lâm Phong tỉnh lại đến giờ, mặc dù là không vừa lòng vì anh ta không quan tâm hay hỏi han gì mình, nhưng vẫn lên tiếng hỏi thăm.

“Anh có đau ở đâu không?”

Hạ Lâm Phong mặt lạnh lùng nhìn cô gái, ánh mắt vô cảm như băng đông kín, nhọn hoắt và thâm trầm, giọng khàn khàn vang lên, lời nói phát ra, như một gáo nước lạnh từ đá chảy ra, tê buốt lòng ai.

“Cô có thể đi rồi”

Người con gái mở to mắt nhìn, chuyện gì chứ, trên đời lại có người như vậy sao, cô dù gì cũng cứu anh ta, mà anh ta lại không biết ơn, còn muốn đuổi cô đi nữa sao.

“Anh...”

Hạ Lâm Phong quay đầu đi hướng khác, mắt nhìn ra ngoài ô cửa kính, trong đầu, miên man suy nghĩ gì đó không rõ ràng, không hiểu vì sao, trong phút giây nào đó, anh ta lại cảm giác được ấm áp của cô, rất gần, gần đến chân thật.

Người con gái nhìn thái độ của anh ta, dùng dùng tức giận chạy ra ngoài, lúc sau cánh cửa lại mở, nhưng người bước vào, lại là quản gia của Hạ gia.

“Thưa cậu chủ, có người nói lệ phí đã được thanh toán rồi”

“Ai”

“Là Lâm tiểu thư, Lâm Thư Tuyết ạ”

...

Hạ Lâm Phong mặc dù là nhìn trầm ổn, nhưng rõ ràng là đang chờ đợi một điều gì đó, mắt, vẫn cố kiếm tìm bóng hình quen thuộc, đến khi cô gái bước ra, đã chiếm lấy tất cả tầm nhìn.

“Xin chào anh, tôi là Lâm Thư Tuyết”

Hạ Lâm Phong gương mặt chứa đựng u buồn và lạnh lẽo, xoay người, anh ta bước chân ra ngoài, cảm thấy cuộc sống này, thật chán chường, tất cả, cứ như là một màu đen u tối.

Ngỡ tưởng hơi ấm ấy, bàn tay ấy, da thịt ấy, là quen thuộc, nhưng nào ngờ, lại chỉ là ảo tưởng mà thôi, ảo tưởng như thế này, không biết đã mộng tưởng bao nhiêu lần, hiện thực và mộng tưởng, anh ta bây giờ đã không cách nào phân biệt được.

Hai người con gái đứng phía sau, đôi mắt hiện lên chút gì đó tội lỗi, lời thì thầm nhỏ nhẹ, không kìm được chứa đựng áy náy và day dứt.

“Làm như vậy có được không, thiếu gia mà biết thì...”

“Tiểu thư đã dặn, không được làm sai”

“Nhưng anh ta, nhìn có vẻ rất đau buồn...”

Sân bay quốc tế Flower, Hạ Lâm Phong một thân cao lớn cuốn hút hết tất cả ánh mắt mọi người, bước chân sải dài như người mẫu nam trên sàn catwalk, nhưng thêm vào, là thâm trầm và cao ngạo của bậc đế vương quyền quý.

Tất cả ánh nhìn đều đổ dồn về phía anh ta, nhưng trong mắt, lại không chứa đựng bất kỳ một thứ gì, bước lại phòng chờ của VIP để quản gia lo giấy tờ, chân đang đi chợt dừng lại, trước cánh cửa trắng chỉ một chút nữa là cách ly với thế giới bên ngoài.

Đôi mắt lạnh băng thay đổi nhìn sang bên cạnh, trong đáy mắt là ngỡ ngàng và bàng hoàng vô cùng, khu vực bước vào trong máy bay của khách, anh ta nhìn thấy, duy nhất chỉ một người, chân chính, hiện thực đến ngỡ ngàng, trái tim trong lồng ngực, đập nhanh như trống dồn, miệng theo thói quen gọi lên tên người yêu dấu, như để xác định đây có phải chăng đang mơ.

“Tuyệt...”

Lâm Thư Tuyết ngồi trong lòng Lâm Thiên Bảo giật mình khi nghe thấy tiếng gọi tên mình, đầu vô thức quay lại, đến khi hai đôi mắt đối diện nhau, thì tất cả thời gian như ngưng lại.

Hạ Lâm Phong, sao anh ta lại ở đây?

23. Chương 23: Yêu Thương Liệu Có Quay Trở Về

Sân bay vẫn chuyển động theo quy luật vốn có của nó, dòng người vẫn qua lại tấp nập như thường ngày, ở đâu đó xung quanh đây, có người nào đang nắm lấy đôi tay, vì vẫn chưa muốn rời xa, có người đang gượng con khỏe môi, cho lời nói hẹn ước mai sau, cô tiếp viên xinh xắn yêu kiều, đang cúi đầu hướng dẫn khách hàng xa, và trong không khí, có nhiều lắm giây phút chia ly, nhưng trong muôn vàn những hình ảnh này, duy nhất chỉ nhìn thấy một đôi nam nữ, mới chỉ là cho buổi đầu gặp lại.

Lâm Thư Tuyết hoàn toàn sững người khi nhìn vào đôi mắt của Hạ Lâm Phong, trong phút giây đầu tiên khi nhìn thấy anh ta, trái tim trong lồng ngực, vốn bị đóng băng đã bắt đầu đập lại rộn ràng.

Cô nhìn thấy trong đôi mắt đó, có tất cả những thứ có thể làm cô sụp đổ trong lúc này, không giữ nổi bình tĩnh, mặt vội vàng quay đi hướng khác, ánh mắt không dấu được hoang mang và lo lắng, tay vô thức nắm chặt lấy cánh tay của Lâm Thiên Bảo, miệng thúc giục anh ta bước đi nhanh chóng.

“Đi nhanh, Thiên Bảo”

Đáng tiếc cho Lâm Thư Tuyết là Lâm Thiên Bảo hoàn toàn ngoảnh mặt làm lơ với lời hối thúc của mình, vì thế, cô chỉ biết ngồi im mà lắng nghe tiếng tim đập tăng tốc của bản thân, cũng như đón nhận ánh nhìn như lửa cháy hừng hực của anh ta, tiếng bước chân, càng lúc càng gần hơn.

Hạ Lâm Phong cố gắng kìm chế sự khấn trương, nhưng bước chân đã không còn theo suy nghĩ của chính mình, anh ta lao như bay về phía cô mà vô lý, đôi tay nhanh chóng ôm cô vào lòng, và trong phút giây ấy, tất cả như vỡ òa trong khoảnh khắc này.

Anh ta không phải là đang mơ, vì anh ta có thể cảm nhận được cô trong vòng tay mình, chân thật biết bao nhiều, quen thuộc đến nhường nào, có hơi ấm gần gũi, mái tóc mượt mà, có da thịt mềm mại, cùng đôi mắt trong veo, cô, thật sự là đang ở trong vòng ôm của anh ta.

Ngỡ tưởng chỉ là mơ, và bản thân, rồi sẽ chạm vào chỉ có hư không mà thôi, nhưng tất cả, đều là sự thật, hóa ra trong cuộc đời này, anh ta thật sự còn có cô.

Kìm nén không được những bất ổn bồn chồn, lời nói phát ra như thủ thỉ cho một mình cô nghe thấy, tựa như đây là lần đầu tiên anh ta ghen ngào xúc động, lo sợ bất an đến như vậy.

“Thư Tuyết, em còn sống thật sao?”

Cúi đầu vào lồng ngực cô, nghe được rõ hơn tiếng trái tim đang đập nhẹ nhàng, trong giây phút này, tất cả những che dấu chịu đựng của thời gian qua đã hoàn toàn sụp đổ, bởi vì đôi tay đang run run, tiếng nói ghen ngào và giọt nước mắt nóng hổi không ai biết đến đã bán đứng tất cả, nhưng Lâm Thư Tuyết, cô biết tất cả những điều đó.

Lâm Thư Tuyết cũng không thể che dấu được sự rung động của chính bản thân, mặc dù đã cố tỏ ra không có chuyện gì, nhưng sâu thẳm trong lòng, cô biết mình đã bị mềm lòng ngay từ lúc đầu.

Phải, ngay từ lúc đầu, lúc anh ta đột nhiên ôm cô vào lòng, lúc cảm nhận được hơi ấm quen thuộc đang bao lấy quanh mình, nghe thấy tiếng nói khàn khàn nhỏ nhẹ, như đang rót mật vào tai, cũng như cảm nhận được có cái gì đó đã rút xuống từ đôi mắt kia, thắm vào da thịt, thì tất cả, cứ như một cơn lốc xoáy, cuốn cô đi theo những yếu đuối ban đầu do anh ta tạo ra.

Nhưng cuối cùng, giây phút ấy lại quá ngắn ngủi, vì những đau thương trong tiềm thức kia lại thức tỉnh, và nó đã xóa đi hết, tất cả những điều này rồi, có chăng, chỉ còn là những khi anh ta kính trọng và không tin tưởng, là những lúc yếu đuối nhưng đổi lại chỉ có sự lạnh lùng và chán ghét, hận thù, đã che hết yêu thương mất rồi.

“Buông ra”

Hạ Lâm Phong vẫn còn đang chìm đắm trong hạnh phúc vừa mới tìm lại, thì đột nhiên nghe thấy tiếng nói lạnh lùng không cảm xúc của cô, toàn thân cứng đờ, mắt vô thức đưa lên nhìn thẳng đôi mắt ấy, như là để kiểm tìm một cái gì đó từ chính đôi mắt của cô, nhưng có chăng, chỉ còn lại sự xa lạ vô hồn.

Khi nhìn vào đôi mắt cô, đôi mắt ngày xưa long lanh sáng ngời, đôi mắt có thần và sự trí tuệ hơn người, đôi mắt nhìn anh ta trong veo như đang cười, mềm mại đầy nắng ấm, nhưng bây giờ, chỉ toàn là hư không và lạnh lẽo, trái tim, không hiểu vì sao lại thấy đau, có gì đó từ chính đôi mắt này, đâm vào, đè nặng tất cả.

“Tuyết...”

Lâm Thư Tuyết quay mặt đi, đưa mắt vô tình không nhìn anh ta nữa, có thể đây là sự trốn tránh, mà cô nghĩ mình sẽ lấy lại được bình tĩnh một cách hữu hiệu nhất, và cũng để kịp thời lập cho mình một hàng rào chắc chắn, không cho bất cứ ai có thể lay chuyển được trái tim, ánh mắt lạnh dần đi, giọng lạnh nhạt lên tiếng.

“Đừng gọi tên tôi, tôi không quen anh”

Hạ Lâm Phong nghe Lâm Thư Tuyết nói vậy, tim chợt nhói đau vô cùng, đôi mắt không che giấu được đau thương mà nhìn cô, khi nghe cô nói câu nói ấy, anh ta đã không kìm được mà thốt lên, lời nói có gì đó gấp gáp, hoang mang, sợ hãi và bàng hoàng, như chính trái tim đang căng cứng vì động lạnh của anh ta vậy.

“Xin lỗi, hãy thứ lỗi cho anh, tất cả, chỉ là hiểu lầm thôi, xin em, Tuyết”

Lâm Thư Tuyết khóe môi cong cười yếu ớt, trong lòng cảm thấy xót xa vô cùng, lời anh ta nói ra thật nhẹ nhàng, như thể chuyện này không là gì trong mắt anh ta vậy, nhưng anh ta có biết, đối với cô, nó đã trở thành một cơn ác mộng, mãi mãi không thể nào quên được.

Người đàn ông mình yêu, lại cường bạo, sỉ nhục, không tin tưởng mình, liệu còn nỗi đau nào, lớn hơn như thế này nữa không...

Lẽ ra ngày hôm nay không nên xảy ra, lẽ ra hai người, chỉ nên là hai đường thẳng song song, và đừng bao giờ gặp lại, nhưng cuộc đời, lại không bao giờ có chữ lẽ ra, giá như, hay nếu như cả, bởi vì cuộc đời sinh ra đã là không bao giờ được quay trở lại quá khứ, hối hận, cũng quá muộn rồi.

Không thấy cô nói gì mà chỉ lạnh tanh im lặng, Hạ Lâm Phong toàn thân như cứng lại, trong lòng bắt đầu dâng lên những hoang mang và lo lắng, từng suy nghĩ, như là đang đẩy anh ta vào địa ngục đốn đau, từng ánh nhìn, như là đang cướp đi trái tim vừa mới sống lại.

Anh ta chỉ nhìn thấy trong mắt cô, là sự hận thù và chán ghét, cô thật sự hận anh ta, hận đến mức chấp nhận giả vờ chết đi để được rời xa anh ta, cảm thấy thật trở trêu, ghen ngào, trái tim, như bị ai đó bóp nghẹt, đau khổ nặng nề như chết lặng người.

Trong phút giây này, anh ta chợt nhận ra mình đã làm tổn thương cô quá nhiều, nhiều đến nỗi đã đẩy khoảng cách của hai người ra quá xa, không thể nào cứu vãn, một nỗi sợ hãi sẽ mất cô lần nữa lại bùng lên, mãnh liệt như lửa đang rực cháy, anh ta lo sợ, đau đốn, hoang mang, khao khát, và trái tim, cũng vì thế mà đập nhanh, mạnh đến khác thường.

Hạ Lâm Phong đột nhiên toàn thân run nhẹ, hơi thở nặng nhọc làm mày khẽ nhíu lại, có gì đó đang canh ta ngang lồng ngực, làm hơi thở như bị tắc lại, đau đốn vô cùng, nhưng Lâm Thư Tuyết lại không nhận ra sự khác lạ của anh ta, mà chỉ liếc nhìn Lâm Thiên Bảo đứng bên cạnh rồi yêu cầu.

“Đi thôi”

Hạ Lâm Phong đến bây giờ đã không thể nào chịu đựng được nữa, đau đốn nhanh chóng chiếm lấy toàn thân, làm hai tay đang ôm cô như không còn sức mà rã rời gân cốt, mặc dù vậy, nhưng anh ta vẫn cố gắng ngã xuống rồi mới buông cô ra, hít vào những hơi thở nặng nề, đôi mắt vẫn tham lam mà nhìn bóng lưng người mình yêu đang ngồi trước mắt.

Thư Tuyết, anh hoàn toàn không muốn để em nhìn thấy mình như thế này, bởi vì anh cứ ngỡ rằng, trong cuộc đời này, anh sẽ không còn nhìn thấy em lần nào nữa, ngỡ rằng lần cuối cùng này, bản thân rồi sẽ lặng thầm mà mang hình ảnh em rời xa, nhưng thật may là em còn sống, và như thế, đối với anh cũng đã đủ rồi, cho dù là có bị em nhìn thấy mình trong lúc yếu đuối, thì anh cũng sẽ mỉm cười lại, với duy nhất mình em thôi.

Khi biết em rời xa, anh đã ngỡ rằng mình sẽ không thể nào sống được, ngỡ rằng chính mình, sẽ phải giết chết chính bản thân, để có thể đi tìm em, nhanh hơn nữa, để nỗi đau, sự nhớ nhung, dằn vặt, sẽ không còn dày vò anh thêm giây phút nào nữa.

Nhưng không hiểu vì sao, anh bây giờ lại muốn sống được thêm lâu hơn nữa, để có thể nhìn em, chăm sóc, bên cạnh em, một chút nữa thôi, muốn được bù đắp hết lỗi lầm của bản thân, được nhìn em cười và lắng nghe em nói hai tiếng tha thứ, muốn rất nhiều, nhiều lắm, nhưng không biết, thời gian liệu có còn đủ không.

Bờ môi nhợt nhạt như cố gắng muốn nói điều gì đó, nhiều lắm, chỉ sợ nói không hết thôi, nhưng thật sự chẳng thể làm được điều ấy, vì những đau đốn dằn vặt làm anh ta chỉ biết vô lực hé môi run rẩy, một giọt nước mắt rơi xuống, đau đốn lắm, đau đốn vô cùng.

Lâm Thư Tuyết chấn động nhìn Hạ Lâm Phong đột ngột ngã xuống, rồi khi bàn tay đang ôm chặt mình bất chợt buông ra, thì trái tim, không hiểu vì sao lại nhói đau nặng nề, cũng không biết tại sao, mình lại quay người để nhìn lại.

Đến khi tất cả đôi mắt chỉ chứa đựng mỗi anh ta, thì hình ảnh anh ta trong mắt, lại làm cô tê buốt toàn thân, thoáng chốc, bầu trời này, chỉ còn lại mỗi anh ta mà thôi.

Nhìn Hạ Lâm Phong toàn thân vô lực yếu ớt, hơi thở mỏng manh nhưng đôi mắt vẫn ngược lên nhìn mình, nhìn hai bàn tay mặc dù đang nắm chặt để chịu đựng những đau đốn, nhưng nó vẫn hướng về phía mình như muốn nắm lấy, không hiểu vì sao, tâm, bỗng nhói đau vô cùng, có gì đó đang dâng lên, từ sâu thẳm đáy lòng mềm yếu.

Cô nghĩ mình sẽ có đủ can đảm, để có thể rời xa anh ta trong lúc này, nhưng khi nhìn thấy anh ta như vậy, không hiểu vì sao, tất cả đã hoàn toàn sụp đổ.

Mạnh mẽ được nguy trang, yếu ớt bị che giấu, và tình yêu cố tình giấu kín, đã phơi bày trước tất cả mắt rồi, tâm nhìn không hiểu vì sao chợt mờ đi, không còn nhìn rõ thứ gì trước mắt nữa, mà chỉ thấy bóng anh ta, mờ ảo đang đau đốn, nước mắt, cuối cùng đã không giữ được mà tuôn ra.

Lâm Thư Tuyết đưa tay ra, rồi chợt khựng lại giữa không trung vắng lặng, nhưng không biết suy nghĩ gì, sau đó mới từ từ chạm vào bàn tay anh ta.

Hạ Lâm Phong thấy cô quay lại nhìn mình, bàn tay lạnh lẽo được đôi tay ấm nóng giữ lấy, trong đôi mắt kia, anh ta thấy mình đang hiện hữu trong đó, lấp lánh sáng ngời, lòng, cảm thấy ấm áp biết bao, bờ môi gợi cảm nhợt nhạt khẽ cong nụ cười, ánh mắt rõ ràng vẫn ngập đầy những yêu thương.

Nhưng trong nụ cười ấy, lại không che dấu được những đau đớn đã cố chịu đựng, môi mấp máy, khăn khăn khó nhọc lên tiếng, lời nói phát ra, khô khốc, đứt quãng, làm người con gái kia khi nghe thấy, tan vỡ hoàn toàn.

“Anh... xin... lỗi... vì đã...quá... yêu em...”

Lâm Thư Tuyết nghe hết lời Hạ Lâm Phong nói, sống mũi cảm thấy cay cay, nặng trĩu, căng cứng toàn thân mà vỡ òa ra khóc, nước mắt thi nhau rơi xuống, rớt đầy trên gương mặt người đàn ông phía dưới, cảm thấy lòng dạ, nặng nề đau đớn, cảm thấy trái tim, đang dâng lên từng đợt đau như cắt, làm tiếng khóc nghẹn ngào không giữ được mà vang lên, thương tâm khổ sở biết nhường nào.

“Hu hu hu...Phong...”

Nước mắt, đau đớn, u buồn, tuyệt vọng, dường như đang cuốn lấy yêu thương để cộng hưởng, Lâm Thư Tuyết đã không còn giữ được trái tim mình, mà chỉ biết cúi xuống, ôm lấy người đàn ông trong lòng để khóc than.

“Hu hu hu... hu hu hu...”

Người đàn ông trong lòng, bờ môi hé nở nụ cười mềm yếu đầy hạnh phúc, ánh mắt vẫn cố gắng nhìn người con gái mình trọn đời yêu thương, Thư Tuyết, nếu có kiếp sau, thì anh vẫn xin thượng đế có thể ban tặng tình yêu của em, một lần nữa.

Lâm Thư Tuyết ôm chặt anh ta hơn, miệng nức nở nghẹn ngào run run thấm đẫm đau thương, cúi đầu gục xuống mặt anh ta, cảm nhận gương mặt mà mình yêu hận vẫn đang nhìn mình, trái tim như bị ai đó cửa đi, bóp nghẹt như vỡ vụn rồi, cảm nhận được đang có gì đó lớn lắm rồi xa mình, có gì đó đáng sợ đang đe dọa tất cả, cuộc sống hình như đang gấp gáp chạy đua theo những phút giây cuối cùng.

Mãi đến khi người đàn ông trong lòng hé môi nở nụ cười nhẹ, một giọt nước mắt từ đôi mắt ấy chảy ra, chạm vào da thịt, nóng rực như lửa thiêu, và bàn tay đang nắm lấy tay mình chợt buông lỏng, vô lực rớt xuống theo quán tính của nó, thì tiếng hét lên đầy đau đớn đã không kìm được mà phát ra, nức nở như lưỡi dao nhọn đang đâm vào lòng người, nhói buốt, tê dại, bị thương... như vẫn còn vang vọng chưa muốn rời.

Đau thương, tuyệt vọng, dầy vò, vỡ tan, đã nhuộm đẫm hết trời xanh, và bầu trời này, đã chuyển màu mất rồi...

“Phong, tỉnh lại, không...a a a...”

...

Năm tháng sau, thời gian trôi qua, nhẹ nhàng, nhưng không hoảng loạn như lúc đầu, mà chỉ còn lại yên bình và lặng lẽ, lặng yên như thế giới đã ngừng lại và không xoay vần nữa, tất cả, như còn lưu giữ mãi thừa ban đầu.

Trong hoa viên trồng đầy hoa Tử Đằng, Tử Đằng cao vút, che đầy hết trời xanh nắng ngát, nó cứ như một vòm trời, che lấp đi tất cả mọi thứ xung quanh, và người con gái đang nằm giữa bầu trời hoa ấy, như là đang được bao bọc vào một thế giới hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài.

Người con gái nằm trên chiếc ghế lông to dài trắng mịn, dưới những bóng hoa, vấy tím nhẹ nhàng như đang úp mình trong gió, gương mặt đang say giấc mà chìm vào giấc ngủ mơ, trong giấc mơ không biết đang thấy gì, mà chỉ thấy rung nhẹ hàng mi.

Đôi mắt đang nhắm lại bỗng nhiên rung động mạnh, rồi sau đó bất chợt mở ra, bàng hoàng đầy hơi nước, trong đấy, chứa đầy những hoang mang và sợ hãi, nhìn cô lúc này, cứ như một con mèo nhỏ đang run sợ trước trời mưa bão tố.

Ánh mắt hiện rõ đau thương như đang bị đè nặng, nước mắt, từng giọt, từng giọt một rơi ra, nặng nề đầy đau xót, trong mắt, như còn lưu giữ mãi cơn ác mộng ngày hôm đó, bên tai, như còn vang vọng mãi lời trách mắng thừa hôm nào.

Có người đã từng nói, anh ta đã vì cô, đứng đợi suốt mấy đêm dài, có người đã từng nói, anh ta đã vì cô, chịu biết bao thương tổn lẫn cô đơn, và cũng chính vì cô, đã giết chết anh ta ba lần trong một cuộc đời.

Thật sự anh ta đã vì cô, chịu nhiều thương tổn như vậy, thật sự cô đã nhẫn tâm, giết chết anh ta ba lần trong cuộc đời, và thật sự trong cuộc đời này, cô chính là khắc tinh duy nhất của anh ta, cũng thật sự là cô, đã đẩy anh ta ra khỏi cuộc đời mình.

Trong giây phút nhìn anh ta ở phòng bệnh, cô đã tưởng tượng ra mình đã nhẫn tâm đến thế nào, khi lừa dối anh ta rằng mình đã biến mất khỏi cuộc đời này, vì lúc ấy, cô cũng cảm nhận hết được, những đau khổ anh ta phải chịu đựng lúc bấy giờ, cũng chính khoảnh khắc ấy, đã trở thành một khoảng ký ức không thể nào quên được trong cô.

Nếu như lúc đứng trước mặt anh ta, cô có thể hạ xuống lòng tự trọng một chút, để giải thích được rõ hơn cho anh ta hiểu, và khi anh ta hỏi đến chuyện ấy, cô sẽ không vì kiêu ngạo mà dối lừa, thì có lẽ, hiểu lầm sẽ không nổi tiếp hiểu lầm như thế này.

Đôi mắt yếu đuối ngược nhìn mọi thứ xung quanh, nhưng không thể nhìn thấy bóng anh ta ở đâu hết, nước mắt, lại rơi ra một lần nữa, mềm yếu, xót xa vô cùng, trái tim, thấy nghẹn ngào biết bao nhiêu.

...

Trung tâm mua sắm sầm uất vẫn nhộn nhịp như thường ngày, trên tầng VIP của đỉnh trung tâm, khác với sự ồn ào náo nhiệt phía bên dưới, là không gian im lặng không tiếng ồn trên lầu cao, bởi vì ở đây, chỉ có những khách hàng quý mới được lui tới.

Trong một shop bán đồ sơ sinh của trẻ em, các quý bà vẫn đang lảng lảng chọn lựa đồ cho con, cháu, hay người thân của mình, nhưng thỉnh thoảng, ánh mắt lại không giấu được tò mò mà liếc nhìn ba người nam nhân cao lớn sang trọng tuần tú phía bên kia.

Bên dãy đồ trẻ sơ sinh, ba người nam nhân đầy tri thức vương giả đang cầm cùi xem xét những mẫu mã mới nhất của thế giới, nhìn gương mặt của họ, cứ như là đang giải một bài toán nào đó khó cấp tiến sĩ vậy.

Hình ảnh ba người đàn ông đi mua đồ trẻ em thật là thú vị và buồn cười, nhất là những nét mặt biểu cảm hết sức dễ thương đầy lúng túng, khi nhìn thấy cảnh tượng này, ai cũng nghĩ đến người phụ nữ kia nhất định sẽ là người hạnh phúc lắm.

Người thanh niên mặc bộ đồ lịch sự, áo sơ mi cùng quần Jeans, khoác bên ngoài là chiếc áo thun màu trắng trẻ trung năng động, gương mặt vẫn còn non nớt đang cầm hộp tã giấy trẻ em, ngẩng ngó đọc tỉ mỉ từng chữ một trên bì, thỉnh thoảng lại còn nhích mắt kính lên, mày hơi nhíu lại, trông thật buồn cười.

“Cái này không được, tỷ lệ oxi quá cao, hương được liệu nhiều quá, không tốt cho da trẻ sơ sinh”

Người thanh niên thấy không vừa lòng, vứt cái đó ra khỏi khay đựng của nhân viên đang đứng phía sau, nhưng vừa loại bỏ được một cái không cần thiết, thì lại có hai bàn tay thoăn thoắt vớt liên tục nhiều loại khác vào, nhíu mày, anh ta đưa mắt nhìn theo.

Gã đàn ông mặc quần Jeans áo thun năng động đứng bên cạnh, đầu tóc bông bênh lãng tử, đôi mắt anh đào câu hồn thiếu nữ, cũng như đang câu luôn bất kể thứ gì mà anh ta nhìn thấy trước mắt, thảo nào mà anh đã vứt ra, nhưng không hiểu ở đâu mà nhiều thế, hóa ra là tại tên kia, anh chàng mắt kính thấy vậy không hài lòng nhíu mày lên tiếng.

“Làm ơn, anh có biết lựa đồ không vậy, là dành cho trẻ sơ sinh đó, nó còn non nớt và yếu ớt, chứ không phải cho người da thú như anh đâu”

Gã đàn ông kia không hài lòng với lời anh ta nói, vẫn thoăn thoắt cho đồ mà mình thích vào, vừa cho, vừa trả lời theo ý mình muốn, mặc kệ tên cù lẩn kia có vứt ra, anh ta vẫn vơ hết cho vào bằng được.

“Đây là hàng được chứng nhận quốc tế, lo gì, là tôi mua cho tiểu bảo bối, liên quan gì đến cậu”

“Cái gì mà chúng nhận, không thể tin tưởng hoàn toàn, đứng gọn ra một góc, để cho tôi chọn”

Bị đuổi, hoàn toàn không hài lòng, gã hùng hổ vét hết đồ vào, sau đó chấp tay ngang hông trợn ngược mắt lên, thách thức không thương tiếc, rõ ràng là không vừa lòng với câu nói vừa rồi, lòng tự tôn nghe về bị đả kích nặng nề.

“Tên kính cận, có gan nói lại xem, có tin là tôi giết chết cậu ngay lúc này không”

“Anh làm gì được tôi chứ, đồ lằng nhằng”

“Cậu có ngon nói lại xem nào”

“Sợ anh chắc”

Hai người trước mắt cho dù có đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán hay cãi đến miệng khô lưỡi tê thì từ đầu đến cuối vẫn không liên quan đến người bên cạnh.

Người đàn ông một thân vest đen lịch lãm cuốn hút đang tỉ mỉ cẩn thận chọn một giỏ đồ riêng cho mình, sau khi chọn đủ rồi, vừa mới ngược mắt lên thì vô tình nhìn thấy shop đồ đối diện, không để ý hai người đang cãi nhau in ỏi, làm như không quen biết mà một mình bước đi.

Shop đối diện là chuyên bán trang phục cho phụ nữ khi có thai, ở đây, đều là những mẫu thiết kế gốc chính hiệu của các hãng thời trang nổi tiếng trên thế giới, người đàn ông vừa bước vào, đã thu hút hết ánh nhìn của mọi người.

Từ nãy đến giờ, ánh mắt anh ta vẫn chưa rời khỏi chiếc váy màu tím nhẹ bằng lụa tơ tằm được treo phía trên cao, kiểu dáng mềm mại nhưng không kém phần tinh xảo, mỏng manh nhưng thêm vào đó là sự che đậy hút hồn, chất liệu vải nhìn vào đã thấy mát mịn và uyển chuyển, có thể tưởng tượng được trong đầu là khi cô mặc vào thì có bao nhiêu quyến rũ.

Miệng còn chưa kịp lên tiếng chọn đồ thì đã có tiếng người đàn ông phía sau vang lên dành lấy chiếc váy mà anh ta đã chọn, không khác nào là cướp tay trên của anh ta.

“Tôi lấy cái váy tím kia”

Gã đàn ông vừa mới xuất hiện quay sang nhìn người đàn ông bị mình cướp đồ, hé một nụ cười tươi cuốn hút, cầm lấy túi xách, nháy mắt với cô tiếp viên đưa đồ cho mình, trước khi bước ra ngoài không quên để lại nụ cười chiến thắng.

Người bị cướp đồ cũng không có hỏi còn chiếc váy nào như vậy nữa không, anh ta quay người, bước chân hướng về phía khác, mà cho dù anh ta có hỏi, thì chỉ sợ cũng không có cái thứ hai cho anh ta chọn, ở đây, đều là những thứ duy nhất chỉ có một mà thôi, nhưng cho dù có, anh ta cũng chưa chắc đã chọn lại, bởi vì anh ta không bao giờ muốn dùng đồ mà người khác đã dùng qua.

Cuối cùng, anh ta cũng đã chọn cho mình những thứ mình thích, chiếc váy kia, chưa chắc đã đẹp bằng mười chiếc váy trong hộp của anh ta, đôi khi không có được, cũng không phải là xui xẻo, mà có được rồi, cũng chưa chắc đã hoàn toàn là may mắn.

...

Ba người đàn ông sau một ngày trời cuối cùng cũng mua được đồ mình chọn, tất nhiên là sau khi hai người kia tranh cãi, thì sẽ không có chuyện chung đụng gì với nhau cả, vì thế, khi ba người bước vào, thì theo sau là sáu người giúp việc bưng đồ.

Bỏ mặc hai người đang thù hằn nhau kia, người đàn ông mặc vest đen bước đi lên lầu, sau khi gột bỏ bụi đường, anh ta mới bước xuống hoa viên phía dưới nhà.

Hoa viên được thiết kế tinh tế nhưng không kém phần mềm mại duyên dáng, những dây Tử Đằng nhiều màu sắc như những câu vòng hoa đẹp mắt, che rợp bóng mát cho cả một hoa viên rộng lớn, ở đây, tất cả sản đi đều được trải bằng lông mềm có độ đàn hồi cao.

Bước vào phía trong, nơi trước mặt là hồ cá lớn, trong đó có nhiều loại cá khác nhau, phía bên cạnh có trồng thêm nhiều loại hoa nhỏ xinh xắn, tất cả cứ như một thế giới thần tiên mà mọi người hay mơ ước, và xuất hiện ở chính giữa, một chiếc ghế lông thật to như đang ôm trọn cô gái kia vào lòng.

Cô gái nằm tựa trên ghế, đôi mắt thất thần không biết đang suy nghĩ gì mà nhìn vào khoảng không trước mắt, trong mắt, chỉ thấy một màn sương mù trắng trong lạ lẫm, không tìm được yêu thương, bước chân chuyển động nhanh hơn, tiến về phía người con gái kia mà ôm lấy.

Lâm Thư Tuyết còn đang suy nghĩ vẫn vơ thì người đột nhiên bị một vòng tay ôm trọn, thân thể lúc đầu còn cứng lại, nhưng sau đó đã thả lỏng nhẹ nhàng, mắt cũng lấy lại được tâm điểm của tầm nhìn.

“Lại suy nghĩ lung tung rồi, không biết là phụ nữ có thai khác có suy nghĩ nhiều như em không nữa”

Nghe thấy lời nói yêu thương chiều chuộng vang từ trên xuống, cảm thấy bản thân được bảo vệ và che chở, cái cảm giác này, thật là hạnh phúc quá, tất cả u buồn vừa nãy còn đây, nay dường như đã tan biến mất.

“Phải đấy, Thư Tuyết cũng không muốn trở thành gánh nặng như vậy đâu”

Người có thể để cô dịu dàng nhỏ nhẹ, người có thể nhìn cô yếu đuối mỏng manh, duy nhất chỉ có mình Hạ Lâm Phong, đúng vậy, từ trước đến giờ, người duy nhất trên đời này, chỉ có mình anh ta mà thôi.

Hạ Lâm Phong nghe cô đùa giỡn, khoe môi kẻ cong lên nụ cười dịu dàng, ôm cô chặt hơn, đôi mắt ánh lên tia sáng long lanh, trước khi nói, không quên đặt xuống một nụ hôn nhẹ lên trán cô.

“Anh không có ý đấy, em không được nghĩ xấu cho anh đâu”

Lâm Thư Tuyết chẳng nói gì nữa, anh ta ta miệng lưỡi ngày càng dài, không biết có tẩm thuốc gì hay không nữa, nhưng trong lòng, cũng không tìm được ngọt ngào đang dâng lên, nụ cười nhẹ cũng theo đó thoáng hiện ra.

Không đợi Lâm Thư Tuyết nói gì, Hạ Lâm Phong đã cầm ly sữa vừa được mang đến, ánh mắt ôn nhu nhìn cô, miệng lên tiếng dỗ dành.

“Uống đi cho nóng”

Lâm Thư Tuyết nhún mày nhìn Hạ Lâm Phong, sau đó quay sang nhìn ly sữa trên tay anh ta, nhìn màu trắng mịn được chứa bên trong, cổ họng đã cảm thấy có gì đó chặn lại.

Hạ Lâm Phong dĩ nhiên biết chắc cô đang nghĩ gì, Lâm Thư Tuyết không sợ bất cứ thứ gì ngoài ba thứ, một là sữa, hai là kim tiêm, ba là thuốc bắc, chính vì vậy, anh ta cũng đang rất đau đầu với cô, vì hầu như ba điều này đang xảy ra thường xuyên.

“Nếu em không muốn, thì anh có thể giúp đỡ”

Lâm Thư Tuyết liếc Hạ Lâm Phong một cái, cô đã lĩnh giáo qua sự giúp đỡ của anh ta, và thật không giám để anh ta giúp mình lần thứ hai nữa, đây không phải là giúp đỡ, mà là thừa nước đục thả câu thì có, nghĩ vậy, mặc dù là không nguyện ý, nhưng cũng phải cầm lấy ly sữa khủng bố kia mà uống.

Hạ Lâm Phong hài lòng nhìn Lâm Thư Tuyết ngoan ngoan uống hết ly sữa, nhận lại ly sữa cô đưa, môi đột ngột cúi xuống, chiếm lấy cái môi xinh xắn đỏ mọng của cô như một sự khen thưởng.

Lâm Thư Tuyết không phòng bị nên chỉ biết bị động đón nhận nụ hôn mãnh liệt của Hạ Lâm Phong, người cũng bị anh ta ôm trọn vào lòng, cảm nhận vòng ôm ấm áp đang bao lấy mình, trái tim vẫn không giữ được mà đập loạn nhịp.

Hạ Lâm Phong sau khi thỏa mãn mới rời môi cô ra, trước khi tách môi, anh ta không quên luyến tiếc mà mút nhẹ hai bờ môi đỏ ửng, trên môi cô, phả xuống hơi nóng cùng phát ra lời mờ ám tà mị.

“Mùi sữa thật thơm”

Lâm Thư Tuyết nghe anh ta nói vậy, hai má cũng không tìm được mà ửng hồng rạng rỡ, đôi mắt lúc đầu là ngại ngùng né tránh, nhưng sau đó đã trừng mắt liếc nhìn, trong lòng thầm đo xem độ mặt dày của Hạ Lâm Phong là bao nhiêu.

...

Màn đêm rất nhanh buống xuống, che đi hết nóng nực ngày thường, trên bầu trời cũng đã xuất hiện nhiều ngôi sao, lấp lánh tỏa sáng như đang cười.

Hạ Lâm Phong nằm bên cạnh Lâm Thư Tuyết, đưa mắt nhìn người con gái đang ngủ say trong lòng mình, trái tim, mới thấy bình yên lại.

Anh ta ngỡ rằng mình sẽ không còn được tận hưởng những giây phút này nữa, nhưng rất may, điều này lại đến với anh ta một lần trong đời.

Đến bây giờ, chính anh ta cũng không hiểu tại sao mình lại có thể vượt qua được ngày hôm đó, không biết mười mấy tiếng đồng hồ trong phòng bệnh, mình làm sao có thể duy trì hơi thở, chỉ biết rằng khi tỉnh lại, thì bên cạnh đã có cô kề bên.

Cô lúc ấy, không khóc lóc hay mềm yếu, không lạnh lùng hay xa lạ, mà chỉ im lặng và nhìn anh ta mà thôi, mãi một lúc sau cô mới lên tiếng, lời nói ấy, có lẽ anh ta sẽ không thể nào quên được.

“Hạ Lâm Phong, những ngày anh chờ đợi, đau khổ, sẽ đổi lại là những lúc hiểu lầm và đón đau, chúng ta từ đây, sẽ chẳng còn nợ lẫn gì nhau nữa”

Đúng vậy, cô đã nói như thế, thản nhiên như không có gì là không đúng cả, và có lẽ anh ta sẽ nghe theo cô, để cho lặng lại thêm một thời gian nữa, nhưng đến khi tình cờ biết được cô đang mang thai, thì anh ta đã không thể chờ thêm giây phút nào nữa mà không chạy đến bên cô ngay lập tức.

Đã dùng rất nhiều cách, nói rất nhiều điều, thì mới có thể đưa cô được về đây, nhất là phải châu trực ăn và mấy ngày liền, lại còn giả bộ bệnh tim tái phát, thì cô mới đồng ý cho mình một cơ hội.

Nhưng đúng là trời không phụ lòng người, và không ai tuyệt đi đường sống của mình cả, sau thời gian lạnh nhạt xa lánh, cô đã chịu mở lòng ra với anh ta hơn, và khoảng cách giữa hai người, đã rút ngắn lại rất nhiều.

Hạ Lâm Phong nghĩ đến đây, gương mặt dịu dàng cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, ôm chặt cô vào lòng, sau đó mới nhắm mắt mà chìm vào giấc ngủ sâu, khoe môi, cong lên nụ cười nhẹ nhõm.

...

Sáng sớm tinh mơ, khi những tia nắng chỉ mới bắt đầu hình thành, không khí trong lành còn vương bận khí sương, và làn gió mát dịu dàng đang cuốn lấy những yêu thương để giao hòa, thì tất cả vạn vật mới chỉ là bắt đầu cho ngày mới.

Lâm Thiên Bảo ngồi trên bàn ăn, một tay cầm tờ báo, tay còn lại thì cầm cái bánh mì kẹp do đích thân mình chuẩn bị, nghe thấy tiếng cạch cạch dưới phòng bếp, thỉnh thoảng chỉ ngược đầu lên một chút rồi lại quay vào tờ báo.

Lúc đầu nhìn Hạ Lâm Phong đích thân chuẩn bị bữa sáng cho chị mình, sau đó còn chăm chút cho cô từng chút một, lúc đầu cảm thấy khó tin, nhưng bây giờ, nó đã quá bình thường rồi, mà khéo khi không như vậy, anh ta còn cảm thấy kì lạ hơn trước nữa.

Mạnh Long ngáp ngáp dài bước xuống cầu thang, ra về vẫn còn buồn ngủ lắm, đi đến bàn ăn, lấy tay vợ đại lý cà phê trên bàn, ngoài dự tính, lại hực vào khoảng không chẳng có gì hết, nhìn kĩ lại, thì đã thấy nó ở trong tay ai rồi.

Lâm Thiên Bảo dĩ nhiên phải nhanh trí hơn bình thường, với một người tùy tiện như Mạnh Long, anh ta không phải hình thành tính cách này thì mới lạ, vì thế, mặc kệ người kia đang dư tình lực dồi dào mà gào thét, anh ta vẫn mắt điếc tai ngơ mà nhấp môi ly cà phê thơm lừng của mình.

Mạnh Long tức giận không làm gì được, sau đó chuyển hướng sang người bạn thân đang loay hoay trong phòng bếp, nhìn tô cháo nghi ngút mùi thơm và ly sữa ngọt hương ngọt lịm, bụng bất giác cảm thấy có tiếng kêu, bản thân cũng không kim được mà nuốt một ngụm nước bọt.

Tuy nhiên Hạ Lâm Phong không hề để anh ta phải chịu cực hình này thêm nữa, trước khi bưng khay đồ bước qua người anh ta, không quên để lại lời dặn dò tuyệt tình.

“Nhớ đi làm sớm, hôm nay có cuộc họp quan trọng”

“Ê khoan...”

Hạ Lâm Phong nghe thấy tiếng gọi phía sau cũng không dừng bước, bỏ lơ lời than vãn của Mạnh Long, anh ta tiến về phía hoa viên đang rợp mát sau nhà, trong đầu tự hỏi không biết cô đã dậy chưa, cái khăn đang đắp liệu có ướt xuống hay không, nghĩ đến đây, bước chân theo đó cũng nhanh hơn nhiều.

Mãi đến khi chính mắt nhìn thấy thì mới yên tâm mà giảm nhẹ tốc độ, dạo này Thư Tuyết rất hay buồn ngủ và khó ăn, mặc dù là không bị ốm nghén, nhưng hệ tiêu hóa cũng bị ảnh hưởng nhiều, mà cô đã ngủ, là ngủ li bì không biết gì hết, chỉ trừ trường hợp bị giật mình hay gặp phải ác mộng mới tỉnh lại mà thôi.

Đặt khay đồ ăn lên bàn, anh ta cúi xuống ôm lấy cô vào lòng, vuốt nhẹ mái tóc mai lệch hướng, sau đó đặt nụ hôn nhẹ lên trán cô mà nhỏ giọng đánh thức.

“Tuyết, dậy thôi”

Lâm Thư Tuyết còn đang chìm trong giấc ngủ sâu, người vô lực tựa hết vào vòng ôm ấm áp, cái đầu thỉnh thoảng dụi vào sâu hơn nữa, như là đang thu mình vào một cái chăn thật lớn, nhìn cô lúc này, thật dễ thương và ngoan ngoãn.

Hạ Lâm Phong cũng không vội đánh thức cô dậy ngay lập tức, mà chỉ từng chút một, dẫn cô ra khỏi thiên đường một cách nhẹ nhàng êm ái, mãi đến khi Lâm Thư Tuyết tỉnh hẳn, đã là một phút sau rồi.

Nhìn cô chớp mắt động đậy, rồi còn đưa ngón tay lên dụi mắt vì không thích ửng kíp với ánh sáng, trong lòng lại dâng trào cảm giác yêu thương, bên tai cô, anh ta thủ thủ nhẹ nhàng tình ý đầy nuông chiều.

“Đúng là sâu ngủ”

Lâm Thư Tuyết tỉnh giấc, nhìn thấy mình đang nằm trong vòng ôm của anh ta, đã vậy còn bị anh ta trọc què, mặt không dấu được ngượng ngùng mà ửng hồng hai má, đôi mắt bối rối ngại ngần quay đi hướng khác.

Ánh nhìn chợt dừng lại, hai mắt không dấu được ngạc nhiên mà mở to, chưa kịp thích ứng với người đột nhiên xuất hiện, thì cả người đã bị anh ta nhấc khỏi lòng Lâm Phong, hoàn toàn rơi vào vòng ôm của người khác, bên tai, chỉ nghe thấy tiếng nói yêu chiều và ngọt ngào.

“Thư nhi, vị hôn phu của em đã trở về đây”

...

24. Chương 24: Anh Đã Yêu Em, !!

Một ngày nắng nhẹ, gió thanh và bầu trời trong xanh tươi đẹp đã biến mất, dường như trong mắt người đàn ông kia, chỉ còn lại hình ảnh người con gái đang ở trong vòng ôm của kẻ khác, mây đen, gió lạnh, mưa gào như đang đổ xuống.

Hạ Lâm Phong nhìn Lâm Thư Tuyết đang ở trong vòng tay của người đàn ông khác, ánh mắt không dấu được sự tức giận cùng ghen tuông đang dâng đầy, không chân chừ mà bước lại phía tên đàn ông kia, mạnh mẽ đưa tay ra giành cô lại với mình, giọng nói có phần cảnh cáo cùng uy hiếp đầy bá đạo.

“Anh là ai?”

Lâm Thư Tuyết đầu bồng cảm thấy nhức nhối vô cùng, trên đỉnh đầu như có hai luồng điện khác nhau đang tranh đấu, mà cô thì lại đang rất mệt, mệt đến nỗi không muốn nói gì hết, vì thế để mặc hai tên kia muốn làm gì thì làm, như không cần biết hai người nói gì với nhau mà tựa đầu vào lòng Hạ Lâm Phong lim dim ngủ, sao cô thấy buồn ngủ quá.

Người đàn ông kia tự nhiên nhìn Hạ Lâm Phong rồi cười, sau đó tự tin cúi xuống nhặt hộp quà của mình vừa làm rớt, làm như là cố tình moi nó ra cho người bên cạnh thấy.

“Thư nhi, đây là món quà anh muốn tặng em”

Anh ta vừa nói dứt câu thì không đợi Hạ Lâm Phong lên tiếng, Lâm Thư Tuyết vừa lười biếng vừa buông xuống một câu xanh rờn, nhưng ánh mắt vẫn không nhìn anh ta lấy một lần, cô thật sự không thể nào chịu được nữa, phải chấm dứt ngay mới được.

“Anh là ai, tôi có quen anh không?”

Hạ Lâm Phong còn đang chuẩn bị tra khảo, thì lại nhìn thấy cái váy kia, anh ta nhận ra ngay đó là cái váy anh ta muốn chọn cho cô, thì ra anh ta ta hóa ra là tên đấy, nhưng nghe Thư Tuyết nói vậy thì liền tròn mắt ngạc nhiên nhìn cô, chưa đợi Lâm Thư Tuyết nói gì thì Lâm Thiên Bảo đã từ đâu chạy tới, nhìn biểu hiện của anh ta rõ ràng là đang rất bối rối.

“Triệu Phi Vũ, chào anh”

Lâm Thư Tuyết nhú mào nhìn Lâm Thiên Bảo, chỉ thấy anh ta cố ý tránh né đi ánh mắt của cô, hừ lạnh một tiếng, cô nói Hạ Lâm Phong đưa mình về phòng, ai làm thì người ấy chịu, bày ra thì phải tự mà thu dọn lại thôi.

Hạ Lâm Phong mặc dù rất không vừa lòng với cái tên trước mắt, nhưng vẫn phải theo như lời Thư Tuyết mà đưa cô về phòng, không biết anh ta có từng gặp gã đàn ông kia chưa, mà nhìn qua thì lại thấy quen quen, người để lại ấn tượng với anh ta lại rất ít, chắc anh ta là có chuyện gì đó, nên anh ta mới có ấn tượng với anh ta ta được.

Vừa về tới phòng, Lâm Thư Tuyết vẫn còn đang lim dim muốn ngủ thì đã bị người kia chồm lên mình, gương mặt nam tính để sát mặt cô, ánh mắt và hơi thở nhìn cô như muốn thiêu cháy, cảm tưởng nó như đang phát ra tia lửa điện cuồng dã ghê người.

“Nói đi, anh ta là ai?”

Lâm Thư Tuyết theo phản ứng tự nhiên mà mở to mắt nhìn, đầu cũng hơi lùi lại về phía sau theo quán tính, anh ta muốn hù chết cô sao, cái tên này đừng có dễ thói ghen tuông chứ, cho xin đi, không phù hợp hoàn cảnh tí nào.

“Anh có thể ra hỏi anh ta”

Hạ Lâm Phong như là không vừa lòng với câu trả lời cùng thái độ của cô, thấy cô lùi người lại, thì anh ta lại càng tiến gần hơn, đến khi trán chạm trán, mũi gần mũi, môi kề môi mới dừng lại, ánh mắt vẫn không dẩu được một ngọn lửa sáng đang cháy rực trong đáy mắt, anh ta đã trở thành người đàn ông đa nghi bóng gió từ lúc này.

“Tại sao anh ta lại nói anh ta là vị hôn phu của em, có phải trong thời gian xa anh khiến em quá nhàm chán nên đã tìm kiếm mới mẻ phải không?”

Áp chế tiếng trái tim đang đập như trống đánh, cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh ta đang phả lên môi mình, nóng rực và đầy lôi cuốn, làm hai cánh môi của cô cũng thấy nhộn nhạo theo, lại còn ánh mắt như lọt hết đồ cô ra kia nữa, thật khiến cô nổi da gà mà.

“Anh...anh ngồi lên rồi hãy nói”

Lâm Thư Tuyết hai tay từ nãy giờ vẫn đang chống lên ngực anh ta để giữ trọng lượng của anh ta không đè lên người mình, có thể thấy rõ hai tay đang run cùng biểu hiện bối rối đầy thẹn thùng trong ánh mắt của cô.

Hạ Lâm Phong nghe cô nói vậy thì mới nhận ra hai bàn tay run run đang chạm vào lồng ngực mình, nhưng nhìn thấy gương mặt quẩn rũ ngại ngần đang né tránh ánh nhìn của anh ta. Như là bị thôi miên, anh ta tách hai ánh môi cô ra, đặt một nụ hôn lên môi cô, nhẹ nhàng đầy âu yếm, nhưng sau khi tận hưởng được sự ngọt ngào cùng mềm mại ấy, lại càng cảm thấy muốn có được sâu hơn nữa, cố tình kéo dài nụ hôn thêm, mãi đến khi cô sắp không chống cự nổi thì mới rời ra.

Lâm Thư Tuyết thở hổn hển, khi gương mặt kia vừa rời đi, thì cô mới lấy lại được hơi thở và nhìn rõ được ánh sáng hơn, nghĩ mình bị anh ta bắt nạt quá đáng, không đợi tên kia lên tiếng, ngồi dậy, ngón tay chỉ chỉ vào tim anh ta, cô dùng dùng lên tiếng.

“Cho xin đi, anh nhìn lại đi, có ai mà thích bà bầu như em không, anh ghen tuông thật là đáng sợ đấy”

Hạ Lâm Phong bị cô nói trúng điểm yếu, vừa thấy xấu hổ lại vừa thấy quê, chỉ biết chữa cháy bằng cách giữ chặt ngón tay đang chỉ vào trái tim mình lại, đưa bàn tay đó đặt lên môi hôn và buông ra lời nói nịnh nọt.

“Làm gì có, cho dù em già đi, thì anh vẫn sợ đánh mất em, huống chi em mang thai lại gọi cảm như thế này”

Lâm Thư Tuyết dĩ nhiên sẽ không thể ngờ được hoàn cảnh này, câu nói của anh ta rõ ràng là khiến cô không ngờ tới, Hạ Lâm Phong từ khi nào lại biết nói ra những lời này, anh ta từ khi nào lại có thể dịu dàng cùng mặt dày như thế này chứ.

Hạ Lâm Phong nhìn gương mặt ngượng ngùng cùng hai má ửng hồng của cô, khoe môi khê cong, ánh mắt hiện lên sự gian xảo rõ rệt, đưa một tay đỡ cô nằm xuống, nụ hôn cũng nhẹ nhàng đặt xuống môi cô, từ từ, nó cứ như đang khuấy kích và khơi gợi lên ngọn lửa nóng của người phía dưới.

“Um...”

Người con gái như không chịu được mà rên nhẹ, tiếng kháng cự nhỏ nhẹ rất nhanh phiêu lãng trong không khí, đầu đầy khí lạnh dần thối lui, chỉ còn lại nóng bỏng cùng đam mê đang cuộn tới.

Nụ hôn dần dần không còn đơn thuần như một nụ hôn thôi nữa, bàn tay người đàn ông nóng rực lần vào áo lụa mỏng manh, chạm đến da thịt mát lạnh, như nam châm hút mãi không rời, mê luyến mà vuốt ve tức tấc da một, hơi thở rất nhanh đã nhuốm thêm mùi dục vọng, cũng như những nụ hôn từ môi trải dài cho tới bầu ngực căng tròn mịn màng.

Hạ Lâm Phong tận hưởng hương thơm chỉ thuộc về riêng cô, thời gian qua anh ta đã phải chịu đựng biết bao khi vị đắng tận miệng mà không thể nào chạm tới, có trời mới biết được mỗi đêm nằm bên cô, anh ta đã phải thổn thức và đi xối nước lạnh biết bao nhiêu lần, mặc dù làm vậy, nhưng vẫn không thể nào giảm bớt ham muốn ấy được.

Bàn tay to lớn nhanh chóng ôm trọn bầu ngực đã lớn lên nhiều, có thể thấy được độ căng khi bóp nhẹ hay sự mềm mại khi nắn nó trong tay, nhất là nụ hoa anh đào mãi cảm hơn đã dựng đứng như đang mời gọi, không thể chờ được, anh ta nhanh chóng cúi xuống nuốt lấy món ngon trước mắt.

“Ư...a...”

Lâm Thư Tuyết rối loạn khi bị anh ta quấy nhiễu, mặc dù rõ ràng biết là không thể làm như vậy, nhưng vẫn không hiểu vì sao lại trầm luân mê đắm trước khoái cảm anh ta tạo ra, tiếng rên rỉ cũng thoát ra nhiều hơn.

Còn người đàn ông tham lam phía trên như không hiểu được nỗi khổ tâm của cô gái, mà vẫn tham lam đòi hỏi một cách thái quá, từ từ, hành động cắn nuốt bộ ngực tròn đầy lại chuyển sang một giai đoạn khác, táo bạo và nhiệt tình hơn nhiều.

Chiếc đầm lụa mỏng nhanh chóng được kéo xuống, làm lộ hẳn ra bộ ngực căng tròn cùng đôi chân thon dài gợi cảm, theo những cái vuốt ve như đang thôi miên hồn người, hầu như cô gái dưới thân đã không còn mặc gì nữa, mà chỉ như nửa che nửa đầy đầy cuốn hút mắt người.

Lâm Thư Tuyết buộc phải ngửa về phía sau, khoe môi run run thỉnh thoảng lại vang lên tiếng ư ơ nhỏ như tiếng mèo kêu, da thịt đã lấm rịn mồ hôi, ánh lên màu hồng phấn mê người mị hoặc, trên đó còn lưu lại đầy dấu ngân hôn đỏ hồng kích tình, nhìn cô lúc này, lại gợi cảm theo một phương diện khác, khiến người đàn ông kia như mê luyến mà ngắm nhìn đến mất hồn.

Hạ Lâm Phong hoàn toàn chìm trong ham muốn của mình, mà say mê lao vào như con thiêu thân hoang dã, hương thơm động lòng người, da thịt mát lạnh, thân thể mềm mại gợi cảm, làm anh ta thật sự không thể nào dứt ra được, nhất là lúc trong đầu lại hiện lên hình ảnh cô vừa ngồi trong vòng ôm của tên kia, làm anh ta càng không kiêng dè gì mà ôm cô chặt hơn, nụ hôn trên đùi non cũng mạnh hơn trước.

“A...đau...”

Tiếng kêu bất ngờ vang lên làm mọi hoạt động đều tạm dừng trong giây lát, Hạ Lâm Phong đưa mắt nhìn người con gái phía dưới, thấy cô nhíu mày đau đớn thì mới nhận ra mình đã làm quá, chết tiệt, anh ta thật là ngu ngốc mà.

“Tuyệt, không sao chứ?”

Hạ Lâm Phong chỉnh lại váy cho cô, sau đó nhanh chóng đỡ cô nằm tựa lên cho thoải mái, rồi lại hốt hải chạy vào lấy cái khăn lạnh ra, cả quá trình sự việc diễn ra chưa đầy năm phút, rất nhanh chóng biến người đàn ông vừa nãy còn dục hỏa công tâm thành một người đàn ông nội trợ đảm đang ngoan hiền số một.

Nhẹ nhàng lau mồ hôi còn tích lại trên trán cho cô, nhìn thấy cô đau đớn cùng khó chịu, anh ta lại thấy tự trách mình nhiều thêm, ánh mắt chứa đầy đau lòng cùng lo lắng, hai bàn tay theo đó cũng nhẹ nhàng nắn bóp xoa nhẹ vùng bụng, hy vọng nó sẽ giúp cô giảm bớt phần nào đó đau đớn.

Nhưng Lâm Thư Tuyệt không hiểu vì sao lại đau bụng quá, nếu như thường ngày, chỉ cần Lâm Phong giúp cô mát sa bụng thì sẽ đỡ hơn, nhưng bây giờ, lại càng thấy đau nhiều thêm chứ không giảm đi tí nào cả.

“Tuyệt, đau lắm sao?”

Hạ Lâm Phong hoảng hốt khi thấy cô càng đau hơn trước, nhìn mồ hôi càng tích đầy, dính bết cả những lọn tóc mai trên trán, lo lắng như dâng lên tới đỉnh điểm, không biết làm gì hơn là bế cô lên và chạy ra ngoài, miệng cũng gọi loạn cả lên, làm không khí không khác nào là nhà có bà đẻ đi viện cả.

“Thiên Bảo, Mạnh Long, quần gia...”

“Thư Tuyệt đau bụng, nhanh lên, đâu hết rồi”

Lâm Thiên Bảo còn đang nói chuyện với Triệu Phi Vũ thì nghe thấy tiếng gọi của Hạ Lâm Phong, lại nghe đâu là Thư Tuyệt đau bụng, bỏ mặc người còn đang giận dữ đối diện, anh ta nhanh chóng vội vàng chạy đi.

Mạnh Long cũng không khác gì Lâm Thiên Bảo là bao, người còn đang phiêu theo từng tiếng nhạc và tay thì theo nhịp điệu mà ký tên vào một chồng hồ sơ dày đặc kia cũng phải giật mình mà chạy ra, không phải chứ, bây giờ chưa tới lúc sinh mà.

Cuối cùng của sự việc là bốn người đàn ông và một bà bầu đang xuất hiện ở bệnh viện sinh sản quốc tế, hình ảnh ngộ nghĩnh này đã nhanh chóng đập vào mắt tất cả mọi người qua đường cũng như mọi nhân viên ở đây.

Trước nay chỉ toàn thấy phụ nữ mang thai đi đẻ cùng chị em phụ nữ, chứ chưa hề thấy đám đàn ông đi chăm sóc bà đẻ cả, chuyện này thật sự rất ngộ nghĩnh và đáng yêu, nhất là bốn người đàn ông kia đều rất anh tuấn và đẹp trai lôi cuốn, thật sự là ngưỡng mộ chết đi được.

Một cô sinh viên ngồi bên cạnh nơi họ đang đứng, trên tay cầm cuốn sách kinh tế dày cộm, nhưng mắt lại không nhìn vào cuốn sách, mà lại đưa tay chỉ vào chiếc mắt kính đang đeo trên mặt, ánh mắt vẫn không dấu được tò mò cùng thú vị khi nhìn cảnh tượng này, thật là tếu quá mà.

Lâm Thiên Bảo nhận ra ánh nhìn của cô ta, mắt nhíu lại như không vừa lòng mà trừng lại với đôi mắt to tròn thông minh kia, đúng là con gái vô duyên, có gì mà cười chứ, đâu cần trắng trợn như vậy trước mặt người khác chứ.

Cô sinh viên như không để tâm đến suy nghĩ của tên kia, nụ cười càng tươi tắn hơn, bỏ cuốn sách trên tay xuống, không thèm để ý ánh nhìn sát thủ kia, bước chân vẫn không ngại ngần mà hướng về phía đám người trước mắt này.

Hạ Lâm Phong rất lo lắng khi nhìn Thư Tuyệt đang đau đớn, mà anh ta lại không biết làm gì được cho cô, điều này càng khiến anh ta tự trách mình hơn nữa, đưa tay vuốt mái tóc ẩm ướt, ánh mắt không dấu được dịu dàng cùng yêu thương.

“Nếu đau quá, em cứ nắm chặt tay anh”

Lâm Thư Tuyết giây phút này làm gì còn nghe rõ anh ta nói gì, cơn đau bụng quặn thắt làm cô khổ sở rất nhiều, mặc dù bên cạnh có bác sĩ chuyên khoa, nhưng chuyện này thì không thể nào làm khác được là ngoài chịu đựng.

Cô sinh viên bước đến bên cạnh giường đơn, đưa mắt nhìn gương mặt đang cố gắng chịu đựng kia, ngạc nhiên nhanh chóng hiện ra trong đáy mắt. Lần đầu tiên cô mới thấy một người xinh đẹp như thế này, cô gái này thật sự rất đẹp và lời cuốn, thảo nào mà đi theo bên cạnh lại toàn là người anh tuấn như vậy, mặc dù thế, nhưng trong bốn người này, cô cũng có thể biết được đâu là cha của đứa bé đáng yêu này.

“Cô kia, cô là ai, đến đây có chuyện gì không?”

Còn đang thất thần nhìn ngắm dung nhan xinh đẹp mỏng manh yếu đuối, lại bị lời nói vừa vang lên phá đám, ánh mắt không vui ngược lên, thì ra là tên kính cận vừa mới trờ mắt nhìn mình khi này.

Như không thèm để ý đến anh ta ta, chỉ liếc sơ qua gương mặt ấy, sau đó lại dừng trên gương mặt anh tuấn đang nắm chặt tay người con gái kia, lời nói vừa mang ý tốt, lại vừa mang theo sự kiêu ngạo chưa từng thấy.

“Anh đỡ chị ấy ngồi dậy đi, nếu đi được thì càng tốt, không nên nằm như thế, như vậy sẽ càng đau thêm thôi”

Lâm Thiên Bảo bị làm lơ, vừa tức lại không làm gì được, bây giờ chỉ cần cô ta lên tiếng, là sẽ bị gạt bỏ ngay lập tức, và dĩ nhiên sẽ không thể nào tránh khỏi lời phản bác của anh ta được. Anh ta chưa bao giờ bị ai coi thường như thế này cả, trước nay chỉ có anh ta làm lơ người ta, chứ chưa hề bị người ta làm lơ mình cả, cũng chỉ toàn là con gái đi theo sau nịnh nọt ngọt ngào, chứ chưa ai dám trước mặt anh ta khinh thường như cô ta cả, trong lòng nhanh chóng dâng lên cơn tức giận cùng tự ái to lớn.

“Cô thì biết gì chứ, tránh ra đi”

Cô sinh viên nhún vai, như không thèm để ý đến anh ta mà bước đi, đúng là làm ơn mắc oán, cái tên hiểu thị kia đúng thật là không có mắt nhìn người.

Hạ Lâm Phong không chần chừ mà đỡ cô dậy, cho dù bây giờ có ai nói gì, anh ta cũng sẽ làm thử, còn hơn là nhìn cô đau đớn như vậy, anh ta thề, sẽ không làm cô phải chịu đựng như thế này nữa, một lần thôi cũng đủ rồi.

Quả thật theo lời cô gái trẻ kia thì Thư Tuyết đã thấy khá hơn nhiều, gương mặt cũng đỡ nhợt nhạt hơn trước, chính vì điều này nên Lâm Thiên Bảo lại càng bực mình và quē hơn nữa, chỉ thấy anh ta cáu giận la lối vì sao chưa dọn phòng xong cho cô, người cố tình tránh đi gương mặt đắc ý kiêu ngạo đang nhìn mình kia.

Theo như lời bác sĩ, Lâm Thư Tuyết chỉ còn gần tháng nữa thôi thì mới sinh, chỉ là bây giờ do vận động cùng chịu áp lực cảm xúc nhiều quá nên động thai, khi nghe bác sĩ nói đến đây, Hạ Lâm Phong không tránh khỏi thót tim trạnh lòng.

Bác sĩ cũng có nói cô có nguy cơ sinh sớm hơn dự tính, vì vậy nên đã yêu cầu cô ở tại bệnh viện để theo dõi, nhưng Lâm Thư Tuyết từ trước đến giờ đã không thích bệnh viện, nên nằng nặc đòi Lâm Phong đưa cô về, Hạ Lâm Phong không thể làm khác hơn là đồng ý yêu cầu của cô, anh ta cũng chỉ cần kiểm chế lại thì sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa rồi.

Khi tất cả đã về với quỹ đạo thường ngày, không còn tất bật hay vội vàng lo lắng như vừa này, thì bây giờ chỉ còn lại ba người đàn ông đang ngồi nhìn nhau trong chiếc bàn sang trọng, không khí rõ ràng là đang lạnh dần đi.

Hạ Lâm Phong bây giờ mới nhận ra người đàn ông đang ngồi đối diện mình là ai, anh ta chính là chủ tịch tập đoàn Triệu Gia, tập đoàn dầu mỏ và kinh doanh bất động sản lớn nhất thế giới, trong một bàn hội thảo, cũng chỉ có anh ta ta mới có thể ngồi cùng vị trí với anh ta, nhưng chỉ là lúc ấy anh ta ta đã lấy tên tiếng anh, Mr Firest.

“Ý của anh là anh chính là chồng chưa cưới của Tuyết?”

Người đàn ông ngồi chính diện chùng ra dáng ngồi của bậc đế vương quyền quý, khí thế cũng không kém Hạ Lâm Phong là bao nhiêu, nếu Hạ Lâm Phong là trùm của nền kinh tế trẻ, thì Triệu Phi Vũ là vua của

ngành dầu mỏ bất động sản.

“Đúng vậy, nhưng chắc là cô ấy chưa nhận biết tôi nên mới không nhận ra”

Hạ Lâm Phong nhú mày nhìn Lâm Thiên Bảo, như là xác thực lời nói của Triệu Phi Vũ kia là đúng hay sai, nhưng chỉ thấy Lâm Thiên Bảo thở dài ngán ngẩm, trong lòng cũng biết được câu trả lời chính xác.

“Vậy thì sao, người Thư Tuyết yêu là tôi, cô ấy cũng đang mang thai con của tôi, chẳng lẽ anh còn muốn cưới cô ấy sao?”

Người đàn ông kia không hề tỏ ra ngại ngùng hay hoang mang, đôi mắt tinh anh hiện lên niềm vui cùng khoe môi cong cười nhẹ nhàng, nhìn thẳng người đàn ông đang tỏ ra kiêu ngạo trước mắt, chỉ thấy anh ta không nhanh không chậm buông ra lời tuyên bố hùng hồn mạnh mẽ.

“Phải, sau khi cô ấy sinh con, tôi sẽ tiến hành hôn lễ, còn con của anh, nếu anh muốn giữ lại thì tùy”

Hạ Lâm Phong làm như nghe thấy chuyện buồn cười nhất thiên hạ, đôi môi cũng không kìm được mà gợn cong khoe môi, nhưng sau đó, lại là đường cong nhếch lên đầy nguy hiểm, ánh mắt cũng hiện đầy lạnh lẽo cùng nguy hiểm.

“Triệu Phi Vũ, liệu có thể làm được điều đó không?”

“Chỉ cần tôi nói, cha mẹ của Thư Tuyết sẽ gật đầu đồng ý, nếu anh không tin, tôi có thể chứng minh lời nói của mình”

Hành động tiếp theo của Hạ Lâm Phong làm hai người không thể ngờ tới, tưởng rằng anh ta sẽ tức giận đe dọa hay im lặng không nói gì, nào ngờ, chỉ thấy anh ta tự tin nhếch môi, ánh mắt đầy kiêu ngạo nhìn Triệu Phi Vũ cũng đang tự tin phía đối diện.

“Vậy thì làm đi”

Triệu Phi Vũ cũng không phải là một người yếu kém, ngạc nhiên chỉ trong giây phút đầu, ngay sau đó, chỉ thấy anh ta im lặng không nói gì, mãi một lúc sau, tưởng như tất cả sẽ chấm dứt, thì mới thấy anh ta lên tiếng.

“Tôi không tin mình lại thua kém anh, Thư Tuyết, tôi sẽ không bỏ cuộc”

Hạ Lâm Phong nụ cười hơi cứng ngắc, sâu trong ánh mắt bình thản kia, là một cơn cuồng phong đang cuộn trào, cuốn đi hết thấy những lo lắng ban đầu, sự im lặng giữa hai người đàn ông, lại chính là sự tranh đấu trong trí óc và nội lực qua năm tháng, nhưng cuối cùng, vẫn là cáo già lừng danh trên thương trường có kỹ thuật cao siêu, điều luyện và nanh vuốt sắc bén hơn, chỉ thấy anh ta tự tin, bình thản và kiêu ngạo mà nhìn con mồi còn thua mình một đẳng cấp.

“Nếu Thư Tuyết là một người dễ thay đổi, thì chỉ sợ chủ tịch Triệu cũng chưa chắc đã muốn cô ấy như vậy, tin chắc chủ tịch Triệu hiểu rõ điều đó hơn ai hết”

Triệu Phi Vũ nghe anh ta nói câu ấy, gương mặt bỗng biến đổi nhanh chóng, lời nói của Hạ Lâm Phong, không khác nào là một đòn mạnh đánh vào điểm yếu duy nhất của anh ta. Phải, chính vì biết Lâm Thư Tuyết là một người không dễ trao trái tim ra, là một người khó lòng có thể thay đổi được, nên anh ta mới yêu cô như vậy, cũng chính vì biết cô là người như thế, nên anh ta mới lo sợ và thiếu tự tin vô cùng.

Trong giây phút này, anh ta lại cảm thấy hối hận vô cùng, nếu như khi biết mình có hôn ước với Lâm gia, anh ta không chán ghét và kinh thường, nếu như lúc ấy, anh ta tìm hiểu cô, gặp cô sớm hơn, thì tin rằng lúc này sẽ không ngại ngần đến thế này, bây giờ, liệu có phải là đã quá muộn.

Vì sao biết cô yêu người khác, anh ta vẫn muốn chiếm lấy, biết cô đã mang thai con của kẻ khác, vẫn muốn yêu cô, vì sao biết rằng cô không phải là của riêng mình, nhưng vẫn hy vọng ở một điều gì đó, vì sao những điều này, lại hoàn toàn không giống anh ta tí nào.

Chẳng lẽ người con gái đầu tiên anh ta yêu, lại không thể thuộc về anh ta, có phải mối tình này, là một mối tình dang dở hay không, nhưng tại sao, anh ta vẫn mong chờ tiếc nuối điều gì đó, như là không muốn vứt mất cô khỏi cuộc đời mình, không, anh ta không chấp nhận điều ấy, anh ta muốn cô, dù là cưỡng đoạt hay dùng bất kỳ thủ đoạn nào đó, anh ta cũng muốn cô.

“Tôi không cần biết những điều đó, chỉ cần biết là cô ấy sẽ thuộc về tôi, tôi sẽ không buông tay đâu”

Hạ Lâm Phong ngạc nhiên nhìn người đàn ông này, chẳng lẽ anh ta ta thật sự yêu Tuyết đến như vậy, yêu đến cướp đoạt một người con gái không yêu mình như thế sao, nếu như anh ta ta không là vị hôn phu của Tuyết, anh ta cũng rất muốn hợp tác với người đàn ông này, hợp tác với những người đầy thủ đoạn, chắc hẳn là rất thú vị.

“Nếu chủ tịch Triệu nghĩ điều ấy sẽ mang lại hạnh phúc cho Tuyết, thì cứ làm đi”

Triệu Phi Vũ nhìn người đàn ông vừa bước đi, trái tim trong lồng ngực nhói đau vô cùng, có gì đó đang từ từ, nhẹ nhàng đâm vào tim anh ta, nỗi đau này, cuối cùng anh ta đã cảm nhận được rồi, đau, đau đớn quá.

Hạ Lâm Phong về phòng ngủ của mình, nhìn thấy người con gái vẫn còn đang say giấc ngủ, gương mặt yên bình và ngoan hiền như một chú mèo con, khiến trái tim lạnh lẽo đã trở lại ấm áp hơn.

Đưa tay vuốt nhẹ mái tóc mềm còn vương trên má, anh ta yêu thương cúi xuống, đặt một nụ hôn đầy trân trọng lên trán cô, trong đầu, bây giờ chỉ có một suy nghĩ duy nhất, có được cô, chính là hạnh phúc duy nhất của anh ta, đó cũng là may mắn lớn nhất của cuộc đời này.

“Anh yêu em...và...cảm ơn em rất nhiều, Thư Tuyết”

Trong căn phòng tràn ngập nắng ấm, tiếng gió nhẹ thổi, phiêu du bên ngoài cửa sổ, có tiếng lá cây, đung vào nhau đầy thân thiết, tiếng chim hót thánh thót, như là một bài giao hưởng ngập tràn hạnh phúc và trong căn phòng này, hình ảnh người đàn ông anh tuần phi phạm, từ từ cúi xuống, đặt một nụ hôn yêu thương trân trọng lên trán người con gái đang say giấc kia, tiếng nói nhẹ nhàng, ngọt ngào bên tai cô, như còn phiêu lãng mãi không rời.

...

Từ ngày đó trở đi, Triệu Phi Vũ thật sự thực hiện lời anh ta nói, không khác nào cách mà Hạ Lâm Phong từng làm trước đó khi ở nhà của Thư Tuyết, cũng mặt dày không để ý lời mắng mỏ cùng như sự lạnh lùng của ai đó.

Hạ Lâm Phong thật sự tức giận vô cùng, từ khi nào Thư Tuyết lại có cái đuôi theo sát thế kia, đã vậy lại còn bám dính không rời, nhìn cô cùng Triệu Phi Vũ đang ngồi nói chuyện vui vẻ trong hoa viên, ánh mắt không dấu được sự tức giận cùng ghen ghét, bước chân theo đó cũng nhanh hơn nhiều.

Lâm Thư Tuyết dạo này rất thân với Triệu Phi Vũ, cô và anh ta nói chuyện với nhau rất hợp, nhất là liên quan đến sở thích của hai người, không ngờ anh ta cũng có sở thích thích đọc sách giống cô, lại còn có chung một thần tượng nữa chứ.

Triệu Phi Vũ nhìn thấy Hạ Lâm Phong đang bước tới, ánh mắt hiện lên đầy vui vẻ và kiêu ngạo, cố tình đưa tay gạt tóc mai lộn xộn của cô ra, lại còn giúp cô đắp chiếc chăn lại, gương mặt lại dịu dàng hơn lúc nào hết.

Một màn này dĩ nhiên không lọt khỏi mắt Hạ Lâm Phong, gương mặt của anh ta bây giờ có thể so sánh với cục than đen xì, nhất là ánh mắt muốn giết người kia, chỉ sợ ai nhìn thấy sẽ cảm thấy muốn tự thân kết liễu còn hơn là đợi anh ta.

Lâm Thư Tuyết còn đang nói chuyện thì bị một đôi tay ôm lấy, bế cô ra khỏi chiếc ghế tựa mềm mại, hành động thô lỗ này khiến cô mất hứng mà nhứ mày nhìn hung thủ.

Hạ Lâm Phong không để ý ánh nhìn bất mãn của Thư tuyết, bỏ lại một câu xanh rờn, gương mặt đầy tức giận lên tiếng, sau đó mới bước đi, ra khỏi nơi chướng mắt này.

“Trời lạnh rồi, phải về phòng thôi”

Triệu Phi Vũ nhìn theo hình ảnh của hai người, đáy mắt không che được hết đau thương, nhưng rất nhanh, nó lại bị chôn sâu, vùi lấp ở một nơi tận cùng nào đó, khéo môi, cũng cong thành một nụ cười bất đắc dĩ.

Trên đường đi về phòng, không khí vẫn diễn ra trong sự im lặng, mãi đến khi Hạ Lâm Phong đặt cô xuống, thì mới bắt đầu lên tiếng, ánh mắt không dấu được sự bất mãn mà nhìn cô.

“Em xem ra rất thích cái tên mặt dày đấy phải không, nhìn hai người nói chuyện có vẻ rất vui nhỉ?”

Lâm Thư Tuyết nhìn lơ lửng đi hướng khác, từ khi có Triệu Phi Vũ, Hạ lâm Phong lúc nào cũng có thể nổi cơn ghen loạn, anh ta có cần phải như vậy không, cô thừa biết mình trong hoàn cảnh này, thì lấy đâu ra mà để anh ta ghen chứ, như không để ý đến người đàn ông đang chấp tay ngang hông nói chuyện, cô buông ra một câu không ăn nhập gì hết.

“Từ khi nào anh lại trở thành như vậy, em nhớ ngày xưa anh tự mãn kiêu ngạo lắm mà”

“Lâm Thư Tuyết”

Hạ Lâm Phong gầm lên một tiếng, anh ta còn chưa hỏi tội cô lăng nhăng, mà cô lại dám trả treo lại anh ta, thật là tức chết đi mà.

“Em rõ ràng biết tại sao anh lại như vậy mà”

Hạ Lâm Phong đang hùng hùng hổ hổ tự nhiên lại ỉu xìu dịu dàng, cái thái độ thay đổi một 80 độ của anh ta làm Lâm Thư Tuyết không ngờ được, nhìn gương mặt ăn vạ và làm nũng kia, thì cô lại không thể nào làm ngơ được, thở dài, cô nhẹ nhàng rúc vào lồng ngực rắn chắc kia, lời nói dịu dàng cũng theo đó buông ra.

“Anh thừa biết lòng em như thế nào mà”

Hạ Lâm Phong nâng chiếc cằm nhỏ xinh lên, nhìn thẳng vào đôi mắt trong trẻo như sao trời, lại thấy đôi môi ngọt ngào mọng nước trước mặt, trước khi cúi xuống, anh ta không quên để lại bất mãn của mình, hồng muốn được cô xoa dịu.

“Nhưng anh không thích ánh mắt anh ta nhìn em, anh rất khó chịu khi lúc nào anh ta cũng bám dính em như vậy, em phải bồi thường cho anh đấy”

Lâm Thư Tuyết biết anh ta đang cố tình tỏ ra như vậy, nhưng lại không kháng cự hay né tránh đôi môi kia, đầu hơi ngẩng lên, để đón nhận nụ hôn nhiệt tình cùng nóng bỏng kia, hai tay cũng vòng ra sau để ôm lấy cổ anh ta, trên môi hiện rõ nụ cười nhẹ cùng hạnh phúc ngập tràn trong ánh mắt, cứ thế, cô cứ thiếp đi từ lúc nào không hay biết.

Lâm Thư Tuyết gọn nhẹ trong chiếc váy đầm mỏng ngắn, cô đang đi dạo cùng với Hạ Lâm Phong trong hoa viên, nấn nỉ mãi anh ta mới đồng ý dẫn cô đi, chắc là vì sắp tới ngày sinh nên anh ta mới ngăn cấm cô nhiều điều như vậy.

Hạ Lâm Phong vừa đi vừa trò chuyện với cô, hai tay cũng không quên mà giữ eo và dìu cô theo mình, hai người đang đi gần được 2 vòng thì Thư Tuyết bỗng dừng đứng lại, sau đó cô đột nhiên ôm bụng và khụy xuống, gương mặt hiện rõ đau đớn mới phải chịu đựng.

“A...đau quá...”

“Tuyết...”

Hạ Lâm Phong cúi xuống nhìn cô, lại thấy giữa hai chân cô đang chảy ra thứ màu hồng nhạt, sợ hãi nhanh chóng che hết tất cả, anh ta lo lắng không biết làm gì hết, tay chân luống cuống như gà mắc thóc.

“Tuyết, Tuyết...”

Lâm Thiên Bảo trên tay cầm chiếc khăn đang đi tới, khi nhìn thấy Thư Tuyết bị như thế thì liền chạy nhanh lại, miệng cũng đồn đốc chuẩn bị xe nhanh chóng.

“Xe, xe đâu, nhanh lên”

Triệu Phi Vũ cũng phải giật mình khi nhìn thấy cô như thế, bỏ ngay khay đồ ăn sáng còn đang bê trên tay ra, anh ta hốt hoảng hỏi han.

“Thư Tuyết, em làm sao vậy?”

Cuối cùng là việc này lại xảy ra một lần nữa, cả tòa nhà lớn đều rối tung hết cả lên, tiếng la lối, than vãn, tiếng đồn đốc cùng dồn dập, nó nhanh chóng đã trở thành một công viên vui chơi đầy tiếng người.

Bệnh viện lại một lần nữa có chuyện thú vị lặp lại lần hai, vẫn là bốn người đàn ông đầy bối rối, vẫn là cô gái đang nằm trên giường đang đau đớn, vẫn là bên cạnh họ có một cô học sinh đang cầm cuốn sách y dày to đùng.

Lâm Thiên Bảo nhú mày, chắc không phải anh ta có duyên với cô nhóc kia đến vậy chứ, chẳng lẽ cô ta là thực tập tại bệnh viện này, mà làm gì có thực tập nào rảnh như cô ta, chẳng lẽ bệnh viện này lại thiếu việc đến như vậy.

Hạ Lâm Phong nhìn Thư Tuyết đau đớn trên giường bệnh, nhìn cô đang cố chịu đựng đến nổi cắn cả răng vào môi để kìm lại tiếng kêu đau, trong tim bỗng thấy quặn thắt lại, anh ta trách mình tại sao lại đồng ý cho cô đi bộ, trong khi cô lại sắp tới ngày sinh, anh ta thật là ngu xuẩn quá.

Y tá cùng bác sĩ bị Triệu Phi Vũ hỏi đến mức khóc không ra nước mắt, bọn họ phải nhanh chóng chọn một người nào đó giỏi nhất ở vấn đề này để đỡ đỡ cho cô gái kia, một bác sĩ tình cờ đi ngang qua cô sinh viên đang hiếu kì nhìn đám người, như là vợ phải vàng mà sáng mắt ra, giọng cũng không kìm được mà nói to hơn hẳn.

“Tiến sĩ Hoàng Hà, cô ở đây sao, hãy mau giúp chúng tôi đi”

Lâm Thiên Bảo ngạc nhiên nhìn cô gái kia, lại nhận thấy ánh nhìn lơ đãng cũng đang nhìn mình, làm như chỉ vô tình liếc qua cô ta, sau đó đôi mắt lại quay về phía người chị đang phải chịu đựng đau đớn kia, ánh mắt rõ ràng đang xót ruột cùng lo lắng vô cùng.

Cuối cùng Lâm Thư Tuyết cũng được đưa vào giường bệnh, bỏ lại bốn người đang treo ngược trái tim phía bên ngoài cánh cửa, mỗi lần cô thét lên một tiếng. Là bốn người như không hện mà gặp đều ngược lên nhìn vào trong, không ai là có thể ngồi yên được trong lúc này cả, mãi đến khi từ bên trong vang ra một tiếng chào đời của trẻ con, thánh thót như tinh tú trên trời cao đang hội tụ, thì bốn người đều mừng rỡ mà nhún người nhìn vào.

“Oe oe oe...oe oe oe...”

....

Năm năm sau

Trong hoa viên đầy nắng ấm, cảnh sắc đầy màu sắc đang tràn ngập khắp muôn nơi, tiếng cười đùa, thích thú, tiếng non nớt gọi tên, nhỏ xíu, sắc hoa như đang lan tỏa ra xung quanh.

“Ma ma, hoa đẹp...tặng ma ma”

“Cái đó của Nu, trả nu đây...”

Một đôi kim đồng ngọc nữ xinh xắn như thiên thần xuất hiện trước nhân gian đang thu hút hết tất cả ánh sáng của đất trời, cậu bé đang cầm một bông hoa Tuyết trên tay, bước chân chậm chạp tiến về phía người đang ngồi trên thảm lụa, gương mặt rõ ràng hiện lên vui vẻ cô cùng.

Trái ngược lại với gương mặt tươi cười hưng phấn kia, cô bé mặc chiếc váy hoa xòe to, mở to đôi mắt đen láy mà nhìn theo cậu bé kia, giọng đầy giận dỗi bước theo phía sau.

“Ma ma, không chịu...hoa con...”

Lâm Thư Tuyết đưa mắt đầy dịu dàng nhìn theo bóng dáng hai thiên thần nhỏ đang tiến lại phía mình, cô mặc một chiếc váy trắng nhẹ, mái tóc buông lơi, gương mặt xinh đẹp như hoa nắng, hai cánh tay mở rộng ra như đang gọi mời bọn chúng, một nụ cười tươi cũng nở rộ ra, tràn ngập trong đôi mắt sáng trong hạnh phúc.

“Tiên, Thiên, cẩn thận đó”

Hai đứa nhỏ nhanh chóng lao vào vòng ôm ấm áp quen thuộc, gương mặt thích thú cùng thỏa mãn dễ thương hết sức, bông hoa Tuyết kia cũng được trao trọn cho người chúng muốn tặng, mặc dù là tranh dành, nhưng cũng đều muốn dành nó cho cùng một người cả.

Một màn ẩm áp này đều rơi hết vào mắt mọi người xung quanh, Hạ Lâm Phong yêu thương choàng áo lên cho ba mẹ con, nhìn ba người cười tươi, khóe môi cũng cong lên nụ cười nhẹ.

Anh ta không ngờ khi đó Thư Tuyết lại sinh cho anh ta hai cục cưng đáng yêu như vậy, nhìn cô mỉm cười hạnh phúc, trái tim cũng ẩm áp vô cùng, cuộc đời này, gặp được cô, yêu được cô, và được sống cùng cô, đó là hạnh phúc, là may mắn nhất đối với anh ta rồi.

Sẽ vẫn còn mãi hình ảnh hôm nào, có một thiên thần nhỏ long lanh nhìn anh ta, sẽ vẫn còn tiếng nói yêu thương, còn đọng lại trong màn mưa lạnh buốt, còn mãi những giây phút nồng nàn, yêu thương rồi quên mất, hình ảnh này, anh ta sẽ mang theo, suốt cuộc đời.

Tiếng Lâm Thiên Bảo đang nướng thịt phía trên quất tháo Mạnh Long, lại còn tiếng gọi tên Thư Tuyết đầy dịu dàng của Triệu Phi Vũ, tiếng cười đùa tinh nghịch của những cô gái đang quậy phá bột làm bánh thơm, tất cả như là tiếng đàn reo vui, và bên tai cô, anh ta nhẹ nhàng cúi xuống, từ từ buông ra lời nói ngọt ngào cùng thâm tình, ánh mắt dịu dàng nhìn gương mặt nhỏ xinh cũng đang nhìn mình trong ánh mắt.

“Anh đã yêu em, người con gái mang tên Tuyết, em ạ”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-con-gai-mang-ten-tuyet>